

CONCETTA LA MAZZA

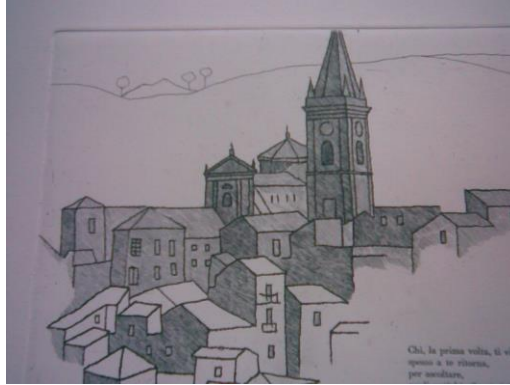
ନୀଳ ଆକାଶ ବାହାରେ ।

ଜୀବନୀ

କନକେଟା ଲା ମାଜା 1936 ମସିହାରେ ଡୋମେନିକୋ ଲା ମାଜା ଏବଂ ଟେରେସା କରରେଣ୍ଟିଙ୍କ ବଡ଼ daughter ିଅ ନୋଭାରା ତି ସିସିଲିଆରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । 1950 ମସିହାରେ, ତାଙ୍କ ମାଉସୀଙ୍କୁ "ଦାୟିତ୍ଵ" "ର ଏକ ଯତ୍ନଶୀଳାଦାନକ ସମୟ ପରେ, ସେ ଡୋମୋଡୋସୋଲାରେ ତାଙ୍କ ପିତାମାତାଙ୍କ ସହ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ସେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କ ସ୍ଵାମୀ ଜିଉସେପେଙ୍କ ସହ ରୁହନ୍ତି । ତାଙ୍କର ତିନୋଟି ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି: ଆର୍ମାଣ୍ଡୋ, ଲୁସିଆନୋ ଏବଂ ତାନିଏଲା । ସମ୍ପ୍ରତି ନୋଭାରାରେ ତାଙ୍କ ପିଲାଦିନକୁ ମନେ ରଖିବାର ଅତ୍ୟଧିକ ଇଚ୍ଛା ତାଙ୍କ ମନରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି ଏବଂ ଏଠାରେ ଏହି ଅନ୍ତରଙ୍ଗ, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ତାଏରୀର ଜନ୍ମ, କିନ୍ତୁ ସେହି ଯୁଗର ପରିବେଶ ବିଷୟରେ ଉପନୟାସ ଏବଂ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ: ସହର, ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳ, ଲୋକ, ଅଭ୍ୟାସ |, ଦ୍ଵିତୀୟ ବିଶ୍ଵଯୁଦ୍ଧର ଅନ୍ଧକାର ବର୍ଷରେ ସେହି ଅଞ୍ଚଳର ପରମ୍ପରା ।

ଲେଖିବାର ପ୍ରାଥମିକ ଶକ୍ତି ।

ଲିଟିଲ୍ କନସେଟା ତାଙ୍କ ମାୟୁମାନଙ୍କୁ ଦାୟିତ୍ଵ and ଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ଚାଉନ୍ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହପାଠୀମାନଙ୍କଠାରୁ ଦୂରରେ ଥିବା ଏକ ଖାଲରେ କାଷ୍ଠାଙ୍ଗିଆରେ ରହିବାକୁ ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ବିରୁଦ୍ଧରେ ବାଧ୍ୟ କରାଯାଇଛି । ଏହିପରି ସେ କ୍ଷୁଧା, ସମୟର ଅଜ୍ଞତା, ଅନ୍ଧବିଶ୍ଵାସ ଏବଂ ଅସଦାଚରଣ ମଧ୍ୟରେ ଯୁଦ୍ଧର କଠିନ ବର୍ଷରେ ଏକାକୀ ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାୟା କରୁଥିବ୍ ଯାତ୍ରା କରନ୍ତି । ଯୁଦ୍ଧ ପରେ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ସ୍ଥାନାନ୍ତରଣ ଏବଂ ଉତ୍ତର ଦିଗକୁ ପ୍ରାକୃତିକ ଭାବରେ କଷ୍ଟକର ଆରମ୍ଭ ।

ଏହି ସବୁକୁ ଏକ ଛୋଟ girl ିଅର ନିଜର ମାଧ୍ୟମରେ କୁହାଯାଏ ଯିଏ ତାଙ୍କ ସମ୍ପୃକ୍ତିରେ ନିଜର ଅଭିବୃଦ୍ଧିର ପର୍ଯ୍ୟାୟକୁ ପୁନଃ ସମୀକ୍ଷା କରେ ଏବଂ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ସତେଜତା ଏବଂ ବିଫଳତାର ସୁସ୍ଥ ସୁଚ୍ଚ ଆମକୁ ପଢ଼ା reading ିବାର ଆନନ୍ଦ ଦେଇଥାଏ - ଶେଷରେ - ଆମ ପରିବାର ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଏକ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ କାହାଣୀ, ଆମକୁ ଗଭୀର ଭାବରେ ଗଢ଼ି କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ଏବଂ ଯାହା ଆମର ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଅଟେ ।

କନ୍ଢେଟା ଲା ମଜଜାଙ୍କ ଏହି କ୍ଷୁଦ୍ର ଉପନ୍ୟାସରେ ଲେଖିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିୟମକୁ ନଷ୍ଟ କରି ଉତ୍ପତ୍ତିକୁ ଫେରି ଆସେ, କ formal ଶସ୍ତ୍ର ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ସିନେଟିଜମରୁ ମୁକ୍ତ, ଏକ ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଜୀବନଶିଳ୍ପ by ଲୀ ଦ୍ଵାରା ଚାଳିତ, ଏହା ଏକ କ୍ରୋଧିତ ନଦୀରେ ପରିଣତ ହୁଏ ଯାହା ସବୁକିଛି ଭରିଦିଏ, ଏହା ହେଉଛି ପ୍ରାଣର ପ୍ରବଳ ବର୍ଷା ।

ମାୟୁ, ଆଣ୍ଡୋନିଆ ଏବଂ ମିକେଲଙ୍କ ଚିତ୍ର ସ୍ମରଣୀୟ, ଯେପରି ନୋଭାରାର ଚିତ୍ର ଅବିସ୍ମରଣୀୟ, ଉଦାର, ଆବଦ୍ଧ ଏବଂ ମଧୁର ଯେତିକି କଠୋର ଏବଂ କଠୋର ।

ଶେଷରେ, ଯେତେବେଳେ ଅପୂରଣୀୟ ଘଟଣା ଘଟେ, ଯୁବାବସ୍ଥାରେ କଠିନ ପରିବର୍ତ୍ତନ, କିନ୍ତୁ ଛୋଟ କନସେଟା ଦୁ ag ଖଦ ଭାଗ୍ୟକୁ ଦେଇନଥାଏ, ଉଦ୍‌ଘୋଷରେ ତାଙ୍କର ସାହସ ଏବଂ ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ଆଶା, ଦେଖିବାରେ ସକ୍ଷମ ହୋଇଥିବା ଆଖି ଯୋଗୁଁ... ଆକାଶ ପରି ନୀଳ!

NINO BELVEDERE

“ମୋ ପାଇଁ କଷ୍ଟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା। ବୋଧହୁଏ ଗରମ ଦିନ ଥିଲା, 1938 ର ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା, ମୋର ଦୁଇ ବର୍ଷ ବୟସ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ମାଉସୀ ମୋତେ ନେବାକୁ ଆସିଥିଲେ । ଏକ କପଡ଼ା ବ୍ୟାଗରେ ସେ ଏକ କ୍ଲଉଡ୍ ଏବଂ ଦୁଇ ଯୁଗଳ ପ୍ୟାଣ୍ଟା ରଖିଥିଲେ, ତା’ପରେ ମୁଁ ମୋ ଘରୁ ଚାଲିଯାଇଥିବା ସବୁ ବିଷୟରେ ଜାଣି ନଥିଲି । ମୁଁ ଏତେ ଛୋଟ ଥିଲି ଯେ ମୁଁ ଜାଣିପାରିଲି ନାହିଁ ଯେ ମୋର ଭାୟା କରୁସିସ୍ ସେଦିନ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ”

ନୀଳ ଆକାଶ ବାହାରେ ।

ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟ - ପିତାଙ୍କ ଘର ।

ଏହା ବର୍ତ୍ତମାନ ଏକ ପୁରାତନ ଜନବହୁଳ ଧୂଂସାବଶେଷ, କୋବି ଦ୍ by ାରା ଶ୍ଵାସରୁଦ୍ଧ ହୋଇ ପୋକ ଦ୍ na ାରା ଚାପି ହୋଇଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ନୋଭାରା ସହରରେ ମେସିନା ପର୍ବତରେ ଏକ ମହାନ ଦୁର୍ଗ ତଳେ ପଡ଼ିଥିବା ଏକ ସହର, ଏଠିଆ ଜିଲ୍ଲାର ଏକ ଆଲିରେ ଏକ ଘର ଥିଲା । ount ରଣା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କବାଟ ଏକ ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ପାହାଚ ଉପରେ ଖୋଲିଲା ଯାହା ପ୍ରଥମ ମହଲାକୁ ଗଲା ଯେଉଁଠାରେ କାଠ ପଟା ସହିତ ଏକ ଛୋଟ କୋଠରୀ ଥିଲା: ଏହା ଶୋଇବା ଘର ଥିଲା । ଆପଣ ଉପର ମହଲାକୁ ଗଲେ ଏବଂ ରୋଷେଇ ଘର ଥିଲା, ଯଦି ଆପଣ ଏହାକୁ ଡାକନ୍ତି । ଗୋଟିଏ କୋଣରେ ଏକ ପଥର ସ୍ଥାବ ଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ନିଆଁ ଜଳାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏକ ଲୁହା ଟ୍ରିପୋଡ୍ ଯାହା ପାସ୍ତା ହାଣ୍ଡି ରଖିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥିଲା । ଆଗରେ, କାନ୍ଥରେ ing ୁଲୁଛି, ପିଚ୍ ପରି କଳା, ଏକ କାଠ ଚୋପା, ଦୁଇଟି ସି ives ା, ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ବଡ଼, ରୁଟି ରାନ୍ଧିବା ପାଇଁ ଚୁଲି, ପାର୍ଶ୍ଵରେ ଅଧା ପତଳା ଛାତି, ଏକ ଚେରୁଲ୍, ଦୁଇଟି “ଫୁରିଜି” ଏବଂ କିଛି ରିକେଟ୍

| ଟେୟାର ଶେଷରେ ଏକ କୋଠରୀ ଥିଲା, ଏକ ଛୋଟ ବାଲକୋନି ସହିତ ଆଲିକୁ ଦେଖେ, ଯେଉଁଠାରେ ଗୋଟିଏ ବିଛଣା ପାଇଁ କମ୍ ସ୍ଥାନ ଥିଲା | ସେହି ଗର୍ଭଟି ସେହି ରାଜ୍ୟ ଯେଉଁଠାରେ 1934 ମସିହାରେ ବିଧବା ଥିଲେ, ଦାଦା ରହୁଥିଲେ। ପାହାଚ ତଳେ କାଠ ଲିଡ଼ା ଲୁଗା ସହିତ ଏକ ପଥର ଲାଗିନ ଡିଆରି କରାଯାଇଥିଲା | ଯେହେତୁ ସେଠାରେ କି ସେଇ ଶିକ୍ଷିତ ସ୍ତରରେ ନଥିଲା, ଶେଷଟି ନିର୍ଗତ ହୋଇଥିବା ଦୁର୍ଗନ୍ଧକୁ ହ୍ରାସ କରିବା ପାଇଁ ସେବା କରିଥିଲା | ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଘରେ କି running ଶିକ୍ଷିତ ପ୍ରବାହିତ ଜଳ ଏବଂ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ନଥିଲା, ଆରାମ ଯାହା ସେହି ଦିନରେ ବରୁଣ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା | ଏହା ପାଖରେ ଏକ କାଠ ଫାଟକ ଥିଲା ଯାହା ଫାର୍ମକୁ ନେଇ ଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଠାରେ କୁକୁଡ଼ାମାନେ କାଠ ଉପରେ ରହିଥିଲେ |

ଏହି କୋଣରେ, ଦୁନିଆ ବାହାରେ, ମୋ ମା, ଯିଏ ଜଣେ ସିମ୍ପ୍ଲେସ୍ ଥିଲେ, ମୋ ଜେଜେବାପା, ଦୁଇ ଭାଇ ଏବଂ ଭଉଣୀଙ୍କ ସହିତ ଏକାଠି ରହୁଥିଲେ, ତାଙ୍କ ଠାରୁ ବଡ଼ ସମସ୍ତେ ବିବାହିତ ଥିଲେ ଏବଂ ନୋଭାରାରେ ମଧ୍ୟ ରହୁଥିଲେ | ମୋ ମା ସ୍ୱେ ଓନ୍ଦେ ଛ, ପତଳା, ନିର୍ମାଣର ଅତି ଦୁର୍ବଳ ଥିଲେ, ତାଙ୍କର ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ବା features ଶିଷ୍ଟ ଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କ ଚେହେରା ବିଷୟରେ ଯାହା ଅଧିକ ଦେଖାଯାଉଥିଲା, କ୍ଷୀର ପରି ଧଳା, ଦୁଇଟି ବଡ଼ ନୀଳ ଆଖି ଥିଲା, ପ୍ରାୟ ସବୁବେଳେ ଭୟଭୀତ ଏବଂ ଦୁଃଖୀ | ବୋଧହୁଏ ତାଙ୍କ ମା'ଙ୍କର ଆକର୍ଷକ ମୃତ୍ୟୁ, ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଚିକିତ୍ସା ବର୍ଷ ହୋଇଥିଲା, ତାହା ତାଙ୍କ ଶାରୀରିକ ଏବଂ ନି ମୋରାଲ ଡିକ୍ ଦୁର୍ବଳତାର କାରଣ ଥିଲା |

ମୋ ଜେଜେ ମା'ଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁର କିଛି ବର୍ଷ ପରେ, ମୋ ମା, ତାଙ୍କର ଜଣେ ପତ୍ନୀଙ୍କ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ଯୋଗୁଁ, ତାଙ୍କ ପ୍ରିନ୍ସ ଚାର୍ମିଙ୍ଗ୍ କୁ ଭେଟିଥିଲେ | ମୋ ବାପା ବାଦିଆଭେଟିଆର ଜଣେ ସମ୍ପାଦକ ପରିବାରର ଥିଲେ, ଯିଏ ତମାଗୁନିଷ୍ଟ ଏବଂ ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ ସହିତ ଏକ ଟାଉର ଚଳାଉଥିଲେ | ଏହା କଠିନ ପରିଶ୍ରମର ପରିବାର ଥିଲା, ଏବଂ ମୋ ବାପା, ସମସ୍ତ ହିସାବ ଅନୁଯାୟୀ, ବହୁତ ସୁନ୍ଦର, ଲମ୍ବା, ଅନ୍ଧକାର, ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସୀ ଏବଂ ଉଦ୍ୟୋଗୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ | ସେ ସହରଠାରୁ ବହୁ ଦୂରରେ ଏକ ହାମଲେଟରେ ରହୁଥିଲେ: ସେ ଅଧ ଘଣ୍ଟାରେ ପାଦରେ, ଭଲ ବେଗରେ ଯାଇପାରନ୍ତି | ତାଙ୍କ ପିତା ଅଙ୍ଗାରକୁ ଚାଣି ନେଇଥିଲେ। ମା ଜଣେ ଗତିଶୀଳ ମହିଳା ଥିଲେ, ସକାଳେ ସେ ଦୋକାନରେ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଉଥିବା ସାମଗ୍ରୀ: ତମାଗୁ, ଲୁଣ ଏବଂ ଏଡିବଲ୍ କିଣିବା ପାଇଁ ଖଚର ସହିତ ନୋଭାରା ଯାଇଥିଲେ | ସେ ସବୁବେଳେ ବେକରେ ଏକ ବଡ଼ କଳା ଶା aw ଠି ସହିତ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧୁଥିଲେ, ଏବଂ ଗ୍ରାହକଙ୍କୁ ଅବଗତ କରାଇବା ପାଇଁ ଖବରକାଗଜ କିଣିଥିଲେ | ଏହା ହାମଲେଟରେ

ଥୁବା ଏକମାତ୍ର ଦୋକାନ ଥିଲା ଏବଂ ଖାଇବାକୁ ଦେବା ପାଇଁ ଆଠଟି ପାଟି ଥାଇ ମଧ୍ୟ ସେହି ଘରେ ସୁଖର ଅଭାବ ନଥିଲା ।

ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସେ ରଙ୍ଗୀନ ସୋଡା ସହିତ ମଦକୁ ମିଶାଇ ବର୍ତ୍ତମାନର ଚିପ୍ସା ଗ୍ରାହକମାନଙ୍କୁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଖାଲେଟକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । ଯେହେତୁ ପିଲାମାନେ ସର୍ବଦା ସେମାନଙ୍କ ପିତାମାତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ତେଣୁ ମୋ ବାପା କୋବଲର ବାଣିଜ୍ୟ ଶିଖୁଥିଲେ । କିଛି ମାସ ଧରି ଚାଲିଥିବା ଏକ ବିବାହ ବନ୍ଧନରେ ଆବଦ୍ଧ ହେବା ପରେ ମୋ ବାପା ଏବଂ ମା ଥରେ ବିବାହ କରି ଏଙ୍ଗିଆ ଜିଲ୍ଲାର ount ରଣା ନିକଟ ଘରେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରେମ ବସା ବାନ୍ଧିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ । ଠିକ୍ ନଅ ମାସ ପରେ ମୁଁ ଏହି ଦୁନିଆରେ ପହଞ୍ଚିଲି ଏବଂ ଏକ ପବିତ୍ର ଦକ୍ଷିଣ ରୀତିନୀତି ଅନୁଯାୟୀ ମୁଁ ମୋର ପିତାମାତା ଜେଜେମାଙ୍କ ନାମ ନେଇଥିଲି । ମୋର କୋମଳ ବୟସ ସତ୍ତ୍ୱେ dark େ ମୋର ଗା dark ୍ ଏବଂ କୁଞ୍ଚିତ ଚର୍ମ ଥିଲା, ମୁଁ ସବୁବେଳେ କାନ୍ଦୁଥିଲି । ଯେହେତୁ ଆମର କ୍ରିବ୍ ନଥିଲା, ମୋର ଜେଜେବାପା ମୋତେ ଦିନସାରା ତାଙ୍କ କୋଳରେ ବାନ୍ଧିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ, ଏବଂ ରାତିରେ ମୁଁ ମୋ ବାପା ଏବଂ ମା ସହିତ ବଡ଼ ଶଯ୍ୟାରେ ଶୋଇଥିଲି । ସମସ୍ତ ଆକାଉଣ୍ଟ ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ବହୁତ ଅସୁନ୍ଦର ଏବଂ ଅସହ୍ୟ ଥିଲି । କିଛି ମାସ ପରେ, ଦେଶରେ କାମ ଅଭାବ ଦେଖି ମୋ ବାପା ସର୍କାରରେ କାମ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲେ । ଯେତେବେଳେ ସେ ଅନ୍ୟ ଦ୍ୱୀପକୁ ଚାଲିଗଲେ ସେତେବେଳେ ସେ ନିଜ ମାଆକୁ କାନ୍ଦୁଥିବା ଶିଶୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଏକ ପ୍ରାଣୀ ସହିତ ତାଙ୍କ ଗର୍ଭରେ ବାଡେଇଲେ ।

ଯେତେବେଳେ ମୋର କୋଡିଏ ମାସ ହୋଇଥିଲା ମୋର ଭଉଣୀ ରୋଜା ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲେ । ନାମ ଥିଲା ତାଙ୍କ ମାତା ଜେଜେମା । କନସେଜା ପରି, ରୋଜା - ପୁନର୍ବାର ମୋ ମାଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ - ସୁନ୍ଦର, ଧଳା ଏବଂ ଗୋଲାପୀ ରଙ୍ଗର, ବାଦାମୀ କେଶ ଦୁଇଟି ସୁସଜ୍ଜିତ ନୀଳ ଆଖିରେ ସଜ୍ଜିତ ଏକ ସୁସଜ୍ଜତ ଚେହେରା ତିଆରି କଲା: ତାଙ୍କ ନାମ ପରି ଏକ ଫୁଲ! ଏତେ ପରିମାଣରେ ଯେ ଯେତେବେଳେ ମୋ ମା ରୋଜାକୁ କୋଳରେ ପାଣି ଆଣିବାକୁ ount ରଣାକୁ ଗଲେ, ତା'ର ସାଙ୍ଗମାନେ ତାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ କିପରି ଦୁଇଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ daughters ୀଅ ଜନ୍ମ କରିବା ସମ୍ଭବ? - ଏହି ଗୋଟିଏ, ରୁସିନା, ହଁ, ତୁମେ ବିଲିୟାକ୍, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟଟି ... - ଏହି, ରୋଜିନା, ସୁନ୍ଦର, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟଟି ... ସାଙ୍ଗମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଓଷ୍ଟର ଦୁ with ଖରେ କହିଲେ । ଏହି ସମୟରେ, ମୁଁ ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ଅସ୍ଥିର ରହିବାକୁ ଲାଗିଲି, ସତେ ଯେପରି ମୁଁ ମୋର ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ଅନୁଭବ କଲି, ଯାହା ଭଗବାନଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଉଛି, ଯଦିଓ ଇସ୍ତଫା ଦେଇ ନଥିଲେ ।

ବାକି କାହାଣୀ କହିବାକୁ, ପ୍ରଥମେ, ମୁଁ ତୁମକୁ ମୋର ମାଉସୀ ଆଣ୍ଡୋନିୟା ସହିତ ସଂକ୍ଷେପରେ ପରିଚିତ କରିବି, ସଂକ୍ଷେପରେ zì 'Ntuoia | ସେ ମୋ ମା'ର ବଡ଼ ଭଉଣୀ ଥିଲେ, ଦୁହିଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସତର ବର୍ଷର ପାର୍ଥକ୍ୟ ଥିଲା | ସେ ଏକ ଛୋଟ, ump ୁଲା ମହିଳା, ଆଖିରେ ମଇଳା କେଶ ପଡ଼ିଲା | ତାଙ୍କର ଅବହେଳିତ ଚେହେରା ତାଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ବୟସ୍କ ଦେଖାଯାଉଥିଲା ଏବଂ ଖାଲି ନଜରରେ କେବଳ ଏତେ ଅପମାନ ଥିଲା | କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ବୟସରେ, ବିବାହ ଯୋଗ୍ୟ ବୟସରେ, ସେ ତାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଦ୍ଵାଇଁଙ୍କୁ ବିବାହ କରିଥିଲେ, ଯିଏକି ସେମ୍ପିଆନ୍ ଚନ୍ଦେଲରେ କାମରୁ ଫେରି ଆସିଥିଲେ, ଯିଏକି ବିଧବା ଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ତିନି ବର୍ଷର ପୁଅ ଥିଲା | ଏହି ବ୍ୟକ୍ତି, ମୋର ମାମୁଁ ମିକେଲ୍, ମାମୁଁ ମିଚେରୀ ଜଣେ କ୍ଷୁଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ ଏବଂ କିଙ୍ଗ ଭିଟୋରିଓ ଇମାନ୍ୟୁଏଲ୍ ତୃତୀୟର ଦେଖିଆନ୍ କପି ପରି ଦେଖାଯାଉଥିଲେ, ସେ ସହରର ଏକ ଅତି ଚରିତ୍ରପୂର୍ଣ୍ଣ ରାସ୍ତାରେ ଥିବା ଏକ ଘରେ ରହୁଥିଲେ ଯାହା ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ମିଟର ଚଉଡ଼ା ଥିଲା | ଏହା ଏକ ସୁନ୍ଦର ଘର ଥିଲା | ତଳ ମହଲାରେ ଏକ ବଡ଼ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ କାଉଣ୍ଟର ସହିତ କାର୍ପେରର ଦୋକାନ ଥିଲା, ଦୁଇଟି କାଢ଼ି କ୍ୟାବିନେଟ୍ ଯେଉଁଠାରେ ସେ ରସମ୍, ଚିସେଲ୍, ଜିମଲେଟ୍, ଗୁନ୍ ଏବଂ ଆଗର୍ସ ରଖିଥିଲେ, ସେ ନିର୍ମାଣ କରିଥିବା ଟେବୁଲଗୁଡ଼ିକର ପାଦକୁ ଗୋଲେଇ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଲେଥ୍, ଏକ ଗ୍ରାଇଣ୍ଡିଂ ଚକ ଯାହା ବିମାନ ଏବଂ ବ୍ଲେଡ଼କୁ ତୀକ୍ଷ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ପରିବେଷଣ କରାଯାଇଥିଲା, ଆଲୁକୁ ତରଳାଇବା ପାଇଁ ଏକ କଡ଼େଇ ସହିତ କାଠ ଜାଲିଣୀ ଚୁଲି, ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ଷ୍ଟାକ୍ ହୋଇଥିବା ବୋର୍ଡ଼, କାଢ଼ିରେ ଲାଗିଥିବା କିଛି କର, ଘୋଡ଼ା ଘୋଡ଼ା, ଛେଳି ଶିଙ୍ଗ ଏବଂ କଇଁଛ ଚର୍ମ ପରି ସଂକ୍ଷେପରେ ଗୋଟିଏ | ସେହି ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକ ଯାହା ବର୍ତ୍ତମାନ କେବଳ ସ୍ମୃତି ଜଗତର ଅଟେ |

ଏକ କାଠ ପାହାଚ ପ୍ରଥମ ମହଲାକୁ ଗଲା, ଯେଉଁଠାରେ ସେରାମିକ୍ ଟାଇଲ୍ ସହିତ ଦୁଇଟି ପ୍ରଶସ୍ତ କୋଠରୀ ଥିଲା, ସେହି ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ବିଳାସପୂର୍ଣ୍ଣତା, ମାମୁଁଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ନିର୍ମିତ ସାଇଡ୍ ବୋର୍ଡ଼, ସୋଫା, ଏକ ଟେବୁଲ୍ ଏବଂ ରାଫିଆରେ ବୁଣା ହୋଇଥିବା କିଛି ଚେୟାର, ଏକ ପ୍ରକାର ପନିପରିବା ଦଉଡ଼ି | ଅଗଷ୍ଟ ମଧ୍ୟଭାଗରେ ରାସ୍ତାକୁ ଦେଖୁଥିବା ଛୋଟ ବାଲକୋନିରୁ, ଯେତେବେଳେ ଅନୁମାନର ଶୋଭାଯାତ୍ରା ଆସି ଆଡ଼କୁ ଗଲା, ଜଣେ ନିଜ ହାତରେ ମ୍ୟାଡୋନାର ମୁକୁଟ ମୁଣ୍ଡକୁ ଛୁଇଁ ପାରିଲା | ଦ୍ଵିତୀୟ ମହଲାରୁ, ତଥାପି, ଆପଣ ରୋକା ସାଲଭାଟେଷ୍ଟା ଏବଂ ଆଗରେ, ଘରଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଏକ ଖାଲ ମାଧ୍ୟମରେ, ଆପଣ ପର୍ବତଗୁଡ଼ିକର ଚମତ୍କାର ଦୃଶ୍ୟକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିପାରିବେ ଯାହା ଧୀରେ ଧୀରେ ନୀଳ ଆକାଶଠାରୁ ବିସ୍ତାର ହୋଇ ସମୁଦ୍ର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ | ଥଣ୍ଡା ବସନ୍ତ ଦିନରେ ଯେତେବେଳେ କି mist ଶସି କୁହୁଡ଼ି ନଥିଲା, ତୁମେ ରାଶି ଧାରରେ ଭଲକାନୋ ଏବଂ ତା'ପରେ

ଲିପାରୀ, ଷ୍ଟୋଲୋଲି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଦ୍ୱୀପପୁଞ୍ଜକୁ ଦେଖି ପାରିବ: ଏକ ପ୍ରାକୃତିକ ଦୃଶ୍ୟ, ଏକ ଚମତ୍କାରୀ ବହୁ ରଙ୍ଗର ପୋଷ୍ଟକାର୍ଡ ।

ଅନ୍ୟ ଏକ ପାହାଚ ପ୍ରଥମ ମହଲକୁ ଗଲା, ଯେଉଁଠାରେ ରୋଷେଇ ଘର ଏବଂ ଶୟନ କକ୍ଷ ଥିଲା, ପ୍ରଥମ ଅତି ପ୍ରଶସ୍ତ କୋଠରୀରେ ରୁଟି ପାଇଁ କାଠ ଚୁଲି ଏବଂ ରାନ୍ଧିବା ପାଇଁ ଏକ ଲୁହା କୋଇଲା ଚୁଲି । ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ ଘର କାମ କରିବା ପାଇଁ ଡ୍ରେନ୍ ସହିତ ସିଙ୍କ ବିନା ରୋଷେଇ ଘରର ଅସୁବିଧା ବ୍ୟତୀତ ଏହା ଏକ ସୁନ୍ଦର ଘର ଥିଲା । ସେତେବେଳେ କିଛି ସୁବିଧା ତଥାପି ଅବିଶ୍ୱସନୀୟ ଥିଲା । ବାସ୍ତବରେ, ଜଳକୁ ଏକ ଜିଙ୍କ୍ ହପରେ ଥିବା ଜନସାଧାରଣ ain ରଖାଠାରୁ ନିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ମହଲାକୁ ନିଆଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଠାରେ ବାସନ ଧୋଇବା ପାଇଁ ଏକ ବଡ଼ ଟେରାକୋଟା ବେସିନରେ poured ାଲି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ସିଙ୍କରେ ଡ୍ରେନ୍ ନ ଥିବାରୁ ବେସିନରୁ ଜଳକୁ ତଳ ମହଲାକୁ ଅଣାଯାଇ ଶି et ଚାଳୟରେ ଫୋପାଡ଼ି ଦିଆଗଲା । ଜଣେ ମହିଳାଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ କ୍ଳାନ୍ତକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା । ସେବା ଏବଂ ଅପମାନଜନକ ଅବସ୍ଥା, ସମସ୍ତ ମାନବ ଧୂରାଣ୍ଡେ ଯିଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ରାତ୍ରୀ ଭୋଜନ ସମୟରେ ଏହାର ଶିଖରରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲା ଯେତେବେଳେ ମାଉସୀ ଆଣ୍ଟୋନିୟା, ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଇ, ସେହି ପ୍ଲେଟରୁ ସେ ପୂର୍ବରୁ ଖାଇଥିଲେ ଏବଂ ବୋଧହୁଏ ଗୋଡ଼ସନ୍ । ସମାନ କଥା ପୁନରାବୃତ୍ତି କଲେ, କିନ୍ତୁ ମୋର ଏହା ବିଷୟରେ କି clear ଶିକ୍ଷା ସ୍ୱସ୍ତ୍ୱ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ ।

ଅଙ୍କଲ ମିକେଲ ଜଣେ ଅନ୍ଧକାର ଏବଂ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ପରିଶ୍ରମୀ ସେ ମୂର୍ଖ ଥିଲେ, ତାଙ୍କ ହୃଦୟ ବଦଳରେ ଏକ ବାଲୁକା ପଥର ଥିଲା । ମୁଁ ତାଙ୍କ ଆଖିରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କୋମଳତା କିମ୍ବା କରୁଣାର lim ଲକ ଦେଖି ନାହିଁ । ପୁଅର ଯତ୍ନ ନେବା ପାଇଁ ସେ ନିଜ ମାଉସୀଙ୍କୁ ଘରେ ରଖିଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ, ସେବକ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଏବଂ ସର୍ବଦା ହଁ, ହଁ, ହଁ କହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସେ ବାଲକୋନୀକୁ ମଧ୍ୟ ଚାହିଁ ପାରିନଥିଲେ ଅନ୍ୟଥା ଅସୁବିଧା ହେବ, ପ୍ରାୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ କାମ ସାରି ସେ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହିତ ଟାୱାରକୁ ପିଇବାକୁ ଯାଇଥିଲେ ।

ସେ ating ାଳରେ ଭିଜି ଯାଇ ଏତେ ଦୁର୍ଗନ୍ଧମୟ ନିଶ୍ୱାସରେ ଘରକୁ ଫେରିଗଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ରହିବା ଅସମ୍ଭବ ଥିଲା । ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ମୋ ମାଉସୀ, ତେଲ ଆଲୋକ ଦ୍ୱାରା, ବିଲୟ ନକରି ବିଲୟିତ ରାତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କଲେ । ଯେତେବେଳେ ଛୋଟ ରାଜା ଫେରି ଆସିଲେ - ପ୍ରାୟତଃ he ପାହାଚ ଚି imb ିବାକୁ ତାଙ୍କର ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ନଥିଲା - କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇ ସେ ନିଜକୁ ଧୂଳିଆ

ଝାଡ଼ି ରାତିସାରା ସେଠାରେ ରହିବେ । ମାଉସୀ ଆଣ୍ଟୋନିୟା, ସବୁକିଛି ସବୁ him େ
 ତାଙ୍କୁ ଏକ ଓଭରକୋଟ୍ ଆଛାଦନ କରି ସ୍ନେହପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ବସି ସକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
 ଦେଖିବା ପାଇଁ ବସିଥିଲେ । ତେଣୁ ବର୍ଷ ଗଲା ଏବଂ ଏତେ ଭଲ ବଦଳରେ ସେ ଦୃଶ୍ୟକୁ ଏତାଇବା
 ପାଇଁ ନିଜ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇପାରିଲେ ନାହିଁ । ସେ, ealous ସ୍ତ୍ରୀପରାୟଣ, କ୍ଷୁଦ୍ର
 ଏବଂ ପ୍ରାଧାନ୍ୟବାଦୀ, ତାଙ୍କୁ ଘରୁ ବାହାରକୁ ନିଆସିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ପ୍ରିୟ ସୁତା, କମ୍ପ୍ୟୁଟର, ହେୟାର କ୍ଲିପ୍
 ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଜିନିଷ କିଣିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକ ବିବାହ ସମାରୋହକୁ
 ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରାଯାଇଥିଲା, ଅଙ୍କଲ ମିକେଲ ଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଘରକୁ ଫେରି ନଥିଲେ ଏବଂ
 ସମ୍ପର୍କୀୟମାନେ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଗ୍ରାକ୍ କରିବାରେ ସଫଳ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମାଉସୀ ଆଣ୍ଟୋନିୟା
 ଏକୃତୀୟା ଯାଇପାରିନଥିଲେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ମନାଇବାରେ ସଫଳ ହୋଇଥିଲେ,
 ଅନ୍ୟ ସମୟରେ ସେ ଠିକ୍ ସମୟରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ପରେ, ପାର୍ଟି ମ he ୀରେ ସେ ଅଦୃଶ୍ୟ
 ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ମାଉସୀ ଆଣ୍ଟୋନିୟା ନିରାଶ ହୋଇ ଦୁ sorry ଖୁବ୍ ହୋଇ ସମସ୍ତେ ନିରାଶ
 ହୋଇ ଘରକୁ ଫେରିଥିଲେ । ସମୟ ଗତିବା ସହିତ ସେ ଚିନ୍ତା ଏବଂ ଦୁ ness ଖ ଜମା କଲେ,
 କାରଣ ସେ ଅଲଗା ଥିବାରୁ କାହା ସହିତ ଅସନ୍ତୋଷ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିନଥିଲେ, ଏବଂ ଅତ୍ୟାଚାରିତ
 ମୁଣ୍ଡବିନ୍ଧା ଏବଂ ଦାନ୍ତର ଶିକାର ହୋଇଥିଲେ ଯାହା ତାଙ୍କୁ ସପ୍ତାହେ ଧରି ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଦେଉଥିଲା ।

ଦିନେ ଜଣେ ପଡ଼ୋଶୀ, ବହୁତ ଭଲ ଏବଂ ଧାର୍ମିକ, ଅଙ୍କଲ ମିକେଲଙ୍କୁ ଡାକିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପତ୍ନୀଙ୍କୁ
 ଦୁର୍ଦ୍ଦମ୍ କରିଥିବା ସମସ୍ତ ଅସଦାଚରଣ ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଅପମାନିତ କଲେ: - ତୁମେ ଲଜ୍ଜିତ ହେବା ଉଚିତ୍ -
 ସେ ତାଙ୍କୁ ପାଟି କରି କହିଲା - ଜଣେ ମହିଳାଙ୍କୁ ଏପରି କଷ୍ଟ ଦେବା ପାଇଁ ... ଆଣ୍ଟୋନିଆ ଆବଶ୍ୟକ
 କରନ୍ତି । କିଛି ପବନ ପାଅ, ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଘରେ ଅଲଗା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ, ସେ ବାହାରକୁ ଯିବା
 ଉଚିତ୍, ଜନସମାଗମକୁ ଯିବା ଉଚିତ୍, ସମସ୍ତ ଶ୍ରୀଷ୍ଟିଆନଙ୍କ ପରି ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବା ।
 ସର୍ବୋପରି, ତାଙ୍କୁ ବୁଲିବାକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏହାର ଏକମାତ୍ର ଉପାୟ ହେଉଛି ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡବିନ୍ଧା ଦୂର
 ହେବ ... - ପଡ଼ୋଶୀ କିଛି ସମୟ ବିରତି ନେଇଗଲେ, ତାପରେ କହିଥିଲେ: - ଏଠାରୁ ଏକ ଘଣ୍ଟାରୁ
 କମ୍ ସମୟ, ଖଟର ଗ୍ରାକରେ ଚାଲିବା, ଆମେ ଛାତ ତଳେ ରୋଷେଇ ଘର ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଏକ
 ସାମାନ୍ୟ ଓଦା କୋଠରୀ ସହିତ କିଛି ଜମି ଏବଂ ଚିକିଏ ଘର ଅତି ନମନୀୟ, ଯାହା ଗ୍ରୀଷ୍ମ ସମୟରେ
 ଶୋଇବା ଘର ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇପାରିବ । ଏହି ଦେଶରେ ହଜେଲନଟ୍ ଉଭିଦ, ଡିମ୍ବିରି,
 ମାଣ୍ଡାରିନ୍, ମେଡଲାର୍, ଅଙ୍କୁର, ଜିଜୋଲ୍, ଆପଲ୍, ମୋତି, ଅଲିଭ୍ ଅଛି, ସଂକ୍ଷେପରେ, ଭଗବାନଙ୍କ
 ଠାରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭଲ ଜିନିଷ ।

ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି, ମୋ ଭାଇଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମୋତେ ମୋର ମାଉସୀଙ୍କର ଯତ୍ନ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ମୁଁ ଆଉ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳର ଯତ୍ନ ନେଇ ପାରିବି ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଏହାକୁ ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ଚିନ୍ତା କଲି । ଆପଣ ଏହାକୁ କିଣୁନାହାନ୍ତି? ଏହି ଉପାୟରେ ଆପଣଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଭଲ ବାୟୁ ନିଶ୍ୱାସ ନେବାକୁ ସୁଯୋଗ ପାଇବେ ... ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ଅଙ୍କଳ ମିଳେଲେ ଦ୍ୱିଧାବୋଧ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ପରେ ସେ ଏହାକୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହାକୁ କିଣିବାକୁ ମଧ୍ୟ ନିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲେ । ଅଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଚୁକ୍ତିନାମା ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ହେଲା ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତି ତାଙ୍କର ହେଲା । ଏହିପରି, ଭିଟୋରିଓ ଇମାନ୍ୟୁଏଲ୍ III ର ଦୃଶ୍ୟ, ଅଧିକ ଚତୁର ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସଘାତକ, ମାଉସୀ ଆଣ୍ଟୋନିୟାଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଲା: - ଆପଣ ଡିମ୍ବିରି ଉଠାଇବାକୁ ଶିଖିବେ ଏବଂ ଶୁଖିବାକୁ ଦେବେ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ପୋଷାକ ଧୋଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ତୁମେ ନଦୀକୁ ଓହ୍ଲାଇବ ଏବଂ ଏହାକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ବାଲିରେ ଏକ ଗାତ ଖୋଳିବା ଦ୍ୱାରା ପିଇବା ଏବଂ ରାନ୍ଧିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଜଳ ପାଇବ । - ଆମେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ରହିବାକୁ ଅବସର ନେଇପାରିବା: ମୁଁ ଜଣେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଭାବରେ କାମ କରିବି । ସାନ ବାସିଲିଓ, ଭାଲାନ୍ସାଜା, ବାଡ଼ିଆଭେଟିଆ ଏବଂ ପିଆନୋ ଭିଗନା ନିକଟସ୍ଥ ହାମଲେଟରେ ରହୁଥିବା ପରିବାରଗୁଡ଼ିକ । ଶୀତଦିନେ ନଦୀ ଜଳ ପ୍ରବାହିତ ହେଲେ ଏହା ଅସହଜ ହେବ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଏହି ପ୍ରତିବନ୍ଧକକୁ ଦୂର କରିବି । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଆପଣ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳକୁ ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବେ । ତାଙ୍କ ଆଖି ହ୍ରାସ ପାଇଲା, ମାଉସୀ ଆଣ୍ଟୋନିୟା ପୁଣି ଥରେ ତାଙ୍କ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ କଲେ: - କୁଆମୁ ତୁ ଭୋଇ, ଇଉ ଫାନ୍ତୁ - - ତୁମେ ଯେପରି ଚାହଁ, ମୁଁ ତାହା କରିବି, ଗରୀବ girl ିଅଟି ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କଲା ।

ଦ୍ଵିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ - ଏହି ଦୁନିଆରୁ ।

1936 ର ବସନ୍ତ ଆରମ୍ଭରେ, ଗରିବ girl ିଅ ଏବଂ ମାମୁଁ ମିତେରୀ stream ରଣାର ଶଯ୍ୟା ନିକଟରେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳର କାଷ୍ଠାଙ୍ଗିଆକୁ ଚାଲିଗଲେ । ବାଡ଼ିଆଭେଟିଆର ବିଭିନ୍ନ ହାମଲେଟରେ, ସାନ ବେସିଲିଓ ଏବଂ ଭାଲାନ୍ନା ଏହି ଶବ୍ଦ ବିସ୍ତାର କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉପଲବ୍ଧ ଥିଲେ ଏବଂ ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କୁ ଚାକିରୀ ପାଇଁ ଡାକିଲେ । ସେହି ଦିନ ସେଠାରେ ପ୍ରଥା ଥିଲା, ଯଦିଓ ଆଜି ବି ଅଲୁତ ମନେହୁଏ, ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଏକ ଟେବୁଲ୍, window ରକା, କବାଟ କିମ୍ବା ଆଲମାରୀ ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି, ସେମାନେ କାର୍ପେଟରକୁ ଡାକିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଘରେ ତାଙ୍କୁ ହୋଷ୍ଟ କଲେ: ସେମାନେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଝର୍କବେଞ୍ଚ ତିଆରି କଲେ ଏବଂ ସେମାନେ ଆବଶ୍ୟକୀୟ କାଠ ଉପଲବ୍ଧ କରାଇଲେ । ମାମୁଁ ମିକେଲ ସାଧନ ଆଣି କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାଇଟରେ ରହିଲେ ।

ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଡାକିଲେ ଗୋଟିଏ ଗଛ କାଟି ଦୁଇ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶୁଖିବାକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ । ଏହା ପରେ ଗଛର ଗଛ ଏକ କାଛରେ ଲଗାଯାଇଥିଲା । କାର୍ପେଟର ଉପରରୁ କର ଏବଂ ନିମ୍ନରେ ଜଣେ ସହାୟକ ଧରିଥିଲେ: "ସେରା ସେରା ମାଷ୍ଟ୍ରେ ଡାସିଓ ଟେ ତୁମେ ଫାଗିମୋ ଏକ କ୍ୟାସିୟା" (ଦେଖିଲା ବା ମହାନ ଗୁରୁ ଆସନ୍ତୁ ଛାଡ଼ି ତିଆରି କରିବା) ।

ଗଛର ଗଛ ଏକ କାଛରେ ଲଗାଯାଇଥିଲା । ଏକ ବିରାଟ କରତ ସହିତ ସେମାନେ ବୋର୍ଡ ପାଇଲେ ଏବଂ ଏଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ସେମାନେ windows ରକା, ଶଯ୍ୟା ଏବଂ ଆଲମାରୀ ନିର୍ମାଣ କଲେ । ଏହି କାମ କରିବା ପାଇଁ ସେ 4 ରେ ଉଠି ନିଜ ହାତର୍କ ଏବଂ ଛୁଞ୍ଚି ସହିତ ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କଲେ । ସେ ତାଙ୍କ ଘରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ଗ୍ରାହକମାନେ ତାଙ୍କୁ ପିଆଜ ଏବଂ ରୁଟି ଖଣ୍ଡ ସହିତ ତାଜା କ୍ଷୀର ଦେଇଥିଲେ । ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ ଏକ ଆଳି ପାସ୍ତା ଏବଂ ପନିର ଖଣ୍ଡ । ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ସେ କାମ ବନ୍ଦ

କରିଦେଲେ ଏବଂ ସେମାନେ ନୋଭାରାରେ ରବିବାର ଦିନ ବିଲ୍ ପ before ୦ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମ ଜମା ଭାବରେ କିଛି ଘରୋଇ ରୁଟି ଦେଇଥିଲେ ।

କିଛି ବର୍ଷ ବିତିଗଲା ଏବଂ ପୁଅ ତୁରିଲୁ ବଡ଼ ହୋଇଗଲେ ଏବଂ ନିଜେ ବୁ understood ି ପାରିଲେ ଯେ ଦୁନିଆର କି anything ଶସି ଜିନିଷ ପାଇଁ ସେ ସାରା ଜୀବନ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁନାହାଁନ୍ତି । ସେ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ବାଣିଜ୍ୟ ଶିଖୁଥିଲେ କିନ୍ତୁ ବିଶେଷଜ୍ଞ ହୋଇ କ୍ୟାବିନେଟ ନିର୍ମାତା ହେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ସେ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କୁ ଏକ ସହରକୁ ପଠାଇବାକୁ ମନାଇବାରେ ସଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଯେଉଁଠାରେ ସେହି କଳା ଶିଖିବାର ସମ୍ଭାବନା ଥିଲା । ସେ କାଚାନିଆକୁ ଚାଲିଗଲେ ଏବଂ ଦୁଇ ବର୍ଷର ଶିକ୍ଷାଦାନ ପରେ ସେ ବହୁତ ଭଲ ହୋଇଗଲେ, ସେ ସେହି କାମ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅନୁଭବ କଲେ, ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାଙ୍କୁ ete ନବିଂଶ ହୋଇଥିବାରୁ ସେ ଭାବିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ପରିବାର ଆରମ୍ଭ କରିବାର ସମୟ ଆସିଛି । ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ସେ ଜଣେ ମେଷପାଳକର daughter ିଅକୁ ଜାଣିଥିଲେ ଏବଂ ବିବାହ କରିବାକୁ ଛିର କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏହା ତାଙ୍କ ମାମୁଁ ମିଟେରୀଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯାଇଥିଲା ଯିଏ ତାଙ୍କ ପୁଅକୁ ଜାତିର ଜଣେ ମହିଳାଙ୍କୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥାନ୍ତେ । ସେହି ଦିନ, ଅବିଶ୍ୱସନୀୟ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଏହିପରି ଥିଲା: ଜଣେ କାରିଗର ମେଷପାଳକଙ୍କ daughter ିଅକୁ ବିବାହ କରିବା ଏକ ଅପମାନର ଏକ ବଡ଼ ଉତ୍ସ । ବାପା ଏବଂ ପୁଅ ମଧ୍ୟରେ ହଠାତ୍ ଏକ ବଡ଼ ବିବାଦ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ଯାହା ତୁରିଲୁଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପିତା ଏବଂ ସାବତ ମା ଠାରୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଦୂରେଇ ଯିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କଲା । ତାଙ୍କର ନୂତନ ପରିବାର ସହିତ ସେ ଦେଶ ଛାଡ଼ି କୋମୋକୁ ଚାଲିଗଲେ ଯେଉଁଠାରେ ସେ ନିଜ କାମ ମାଧ୍ୟମରେ ଏକ ଧନ ଲାଭ କରିଥିଲେ ।

ମାମୁଁମାନଙ୍କର କି children ଶସି ସନ୍ତାନ ନଥିଲେ, ତେଣୁ ତୁରିଲୁଙ୍କ ବିୟୋଗରେ ସେମାନେ ଏକାକୀ ରହିଗଲେ । ଏହି ବିଚ୍ଛିନ୍ନତାର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ହେଉଛନ୍ତି ମାଉସୀ ଆଣ୍ଟୋନିୟା ଯିଏ ଦିନସାରା ତାଙ୍କ ଚାରିପାଖରେ ଗୁଜବ କରୁଥିବା ପକ୍ଷୀ, ମାଛି ଏବଂ ମଶାମାନଙ୍କ ସହ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିଥିଲେ । ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳର ସେହି ଗୁମ୍ଫାରେ ତାଙ୍କୁ କାହା ସହ କଥା ହେବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିନଥିଲା । ଖ୍ରୀଷ୍ଟମାସ, ଇଷ୍ଟର କିମ୍ବା ଅଗଷ୍ଟ ମଧ୍ୟଭାଗରେ ମ୍ୟାଡୋନା ଆସୁଣ୍ଡା ଭଳି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଛୁଟିଦିନରେ ସେ ମୋ ମାଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ସହରକୁ ଯାଇପାରିଲେ । ଏହି ପରିଦର୍ଶନ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ସମୟରେ, ତାଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ବିଷୟରେ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଅଭିଯୋଗ କରିବା ପରେ ସେ ନିଜ ଭଉଣୀକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଇଥିଲେ: - ପ୍ରିୟ ଟେରେସା, ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲି ଯେ ତୁମର ଦୁଇଟି ଛୋଟ girls ିଅ ସହିତ ମୁକାବିଲା କରିବାକୁ ତୁମର ବହୁତ କିଛି ଅଛି, ମୋତେ କନସେଜା ନ୍ୟସ୍ତ କର ତେଣୁ ତୁମେ ହେବ ।

ନିଜକୁ ଛୋଟକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବା ପାଇଁ ଅଧିକ ମୁକ୍ତ । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳକୁ ନେଇଯିବି ଯେଉଁଠାରେ ପବନ ଭଲ ଏବଂ ତା'ର ଭଲ କାମ କରିବି - ମୋ ମା ପ୍ରଥମେ ଅନିଶ୍ଚିତ ଥିଲେ କିନ୍ତୁ ତା'ପରେ ସବୁଥର ପରି ତାଙ୍କୁ ସହଜରେ ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ଚରିତ୍ର ଦିଆଗଲା, ଭଉଣୀର ଚାପ ପରେ ସେ ରାଜି ହେଲେ ।

ମୋ ପାଇଁ କଷ୍ଟ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ବୋଧହୁଏ ଗରମ ଦିନ ଥିଲା, 1938 ର ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା, ମୋର ଦୁଇ ବର୍ଷ ବୟସ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ମାଉସୀ ମୋତେ ନେବାକୁ ଆସିଥିଲେ । ଏକ କପଡ଼ା ବ୍ୟାଗରେ ମୁଁ ଏକ କ୍ଲଉଡ୍, ଦୁଇ ଯୋଡ଼ା ପ୍ୟାଣ୍ଟ୍ସ ରଖୁଥିଲି ଏବଂ ମୁଁ ମୋ ଘରୁ ବାହାରିଥିବା ସବୁ ବିଷୟରେ ଜାଣି ନଥିଲି । ମୁଁ ଏତେ ଛୋଟ ଥିଲି ଯେ ମୁଁ ଜାଣିପାରିଲି ନାହିଁ ଯେ ମୋର ଭାୟା କରୁସିଏ ସେଦିନ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ଆମେ ଖଚର ଗ୍ରାକ୍ ଅନୁସରଣ କଲୁ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଧ ଘଣ୍ଟା କିମ୍ବା ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଆମେ ଏହି ଏକାକୀ ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ, କାଷ୍ଟାଲିଆ (କାସଚାନ୍ଦ!) ର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆଶ୍ୱuring ାସନାଦାୟକ ନାମ ସହିତ ପ୍ରାୟ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟର ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ କରିବା, ସଂକ୍ଷେପରେ ନାମଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଜନା ଥିଲା, ଯଦିଓ ମୁଁ ସେତେବେଳେ ଏହା ଅନୁଭବ କରିପାରିଲି ନାହିଁ । ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଥମେ ମୋତେ ଭଲ ଭାବରେ ସ୍ୱାଗତ କରିଥିଲେ, ମାଉସୀ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏବଂ ତା'ପରେ ମୋ ପସନ୍ଦ ଜିତିବା ପାଇଁ ମୋତେ କିଛି ମିଠା କିଣିଥିଲେ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେ ମୋ ମାଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ନୋଭାରାକୁ ଯାଇଥିଲେ ସେତେବେଳେ ସେ ମୋତେ ସର୍ବଦା ଜିଦ୍ ଧରି କହିଥିଲେ ଯେ ମୁଁ ଘରକୁ ଫେରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଏହା ଭଲ । ତାଙ୍କ ସହିତ ବଂଚନ୍ତୁ ଯିଏ ଏକୃଷିଆ ଥିଲେ ଏବଂ ସେ ମୋର ମା ହେବେ । ମୁଁ ମାନିବା ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି କରିପାରିଲି ନାହିଁ ।

ଏହି ସମୟରେ, ମୋ ବାପା ସର୍ଦ୍ଦାରୀଆରୁ ଫେରିଥିଲେ, ମାତ୍ର ଏକ ସପ୍ତାହ ରହିଲେ, ମୋ ମାଙ୍କୁ ଗର୍ଭବତୀ କରିବାକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ହେଲେ ଏବଂ ପୁନର୍ବାର ଚାଲିଗଲେ । ଏହା 1939 ଥିଲା ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷ ଆଣ୍ଡୋନିଏଟା ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲା । ମୋର ତଥାପି ଅସ୍ପଷ୍ଟ ମନେ ଅଛି ଯେ ମୋର ମାଉସୀ ଆଣ୍ଡୋନିଆ ମୋତେ ନୋଭାରାକୁ ମୋ ମାଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ନେଇଗଲେ ଏବଂ ମୁଁ ମୋ ଭଉଣୀକୁ ପ୍ରଥମ ଥର ଦେଖିଲି । ମୁଁ ଛୋଟ ଆଣ୍ଡୋନିଏଟାକୁ କୁଡ଼େଇବା ପାଇଁ ଘରେ ରହିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲି କିନ୍ତୁ ମୋ ମାଉସୀ, ମୋ ଜୀବନକୁ ଅଧିକ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବାରେ, ଜଣେ ସ soldier ନିକ ପରି କଠୋର, ମୋତେ କହିଲା: - ଘରେ ଟର୍ନେମ୍, ମୁଁ ତୁମକୁ ଏକ ସୁନ୍ଦର କାରଣ କରିବି - (ତାଲ ଘରକୁ ଯିବା ।, ମୁଁ ତୁମକୁ ଏକ ସୁନ୍ଦର ପୋଷାକ ତିଆରି କରିବି)

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଶ୍ୟାନ୍ତେ ପହଞ୍ଚିଲୁ ସେ ମୋ ବାହୁରେ ଲାଲ ରଙ୍ଗର, ଭୟଭୀତ ଆଖିରେ ଏକ ଷ୍ଟର୍ “କାଉସିଟା” ରଖିଥିଲେ । ମୁଁ ଡରିଗଲି ଏହା ଏକ ସମୟ ଥିଲା ଯେଉଁଠିରେ ମୁଁ ସବୁବେଳେ କାନ୍ଦୁଥିଲି କାରଣ ମୁଁ ନୋଭାରାକୁ ମୋ ଜେଜେବାପା ଏବଂ ମା’ଙ୍କ ନିକଟକୁ ଫେରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲି କିନ୍ତୁ ମାମୁଁ ଆଣ୍ଟୋନିୟାଙ୍କୁ ମନାଇବା ପାଇଁ କି way ଶିଖି ଉପାୟ ନଥିଲା: ମୋର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଭିଯୋଗ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ହୃଦୟ ଦୁ pet ଖା ଏବଂ ବଧୂର ଥିଲା । ପ୍ରଥମ ତିନିବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ କାଷ୍ଟାଲିଆରେ ଥିବା ଦେଶ ଘରେ ବହୁତ ସମୟ ବିତାଇଥିଲୁ, ଯେଉଁଠାରେ କି soul ଶିଖି ପ୍ରାଣ ଜୀବନ୍ତ ନଥିଲେ, କେବଳ କ୍ଷତି ଛୁଟିଦିନମାନେ ଚାରିଆଡେ ବିଛା ଯାଇଥିବା ଘରେ ଦେଖାଯାଉଥିଲେ ।

ରବିବାର ଦିନ ଆମେ ଗାଁକୁ ଯାଇଥିଲି ଏବଂ ମୁଁ ମୋର ମା, ମୋର ଛୋଟ ଭଉଣୀ ଏବଂ ମୋର ଜେଜେବାପାଙ୍କୁ ଦେଖା କରିଥିଲି । ଜେଜେବାପା ଏକ ସୋରିଷ ସହିତ ସୁନ୍ଦର ଲୋକ ଥିଲେ । ସେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଏକ ସ୍ପର୍ଦ୍ଧା ନେଇଥିଲେ ଯାହାକୁ ସେ ବେଳେବେଳେ iff ୁଣ୍ଟି ପକାଉଥିଲେ । ଶୀତଦିନେ ସେ ମୋତେ ନିଜ ପୋଷାକ ତଳେ ନେଇ ସ୍କାର୍ଟକୁ ନେଇ କିଛି ମିଠା କିଣିବାକୁ ଏବଂ ଡାକ୍ତରଖାନାର ଉପର "ସିଆନକାଡିଟା" ଚାଖିରରେ ମଦକୁ ସ୍ବାଦ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଲେ । ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଆମେ କାଷ୍ଟାଲିଆକୁ ଫେରିଗଲୁ ।

କିଛି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମାମୁଁ ବ୍ୟାଣ୍ଟ ସହିତ ରିହର୍ସାଲ୍ କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ସେ ଗ୍ରନ୍ଥୋନ୍ ବଜାଉଥିଲେ, ତା’ପରେ ସେ ଚାଖିରରେ ପିଇବା ବନ୍ଦ କରି ଜୀବନ୍ତ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳକୁ ଫେରିଥିଲେ । କାଷ୍ଟାଲିଆ ଠାରୁ 500 ମିଟର ଦୂରରେ ସେ "କନକେଟିନା, 'ନୋଟିଆ ..." ଡାକିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ମି meantime ୀରେ ମି home ୀରେ, ମାଉସୀ ତ୍ରିପାଠୀରେ ପାଣି ଗରମ କରିବା ପାଇଁ ମାଟିପାତ୍ର ପାତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ । ରାନ୍ଧିବା ଅଧାରୁ ସେ ଏକ ଫୁଟୁଥିବା ପାଣି poured ାଲିଲେ, ବୋଧହୁଏ ମଦକୁ ବିସର୍ଜନ କରିବାକୁ । ଏକ ଲୁହା ପ୍ୟାନରେ ମୋର ମାଉସୀ ପେଷ୍ଟକୁ ଛତୁ କରିବା ପାଇଁ ଟମାଟୋ ସହିତ ପିଆଜ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ । ପିଆଜ ରନ୍ଧା ହୋଇ ମୋତେ ବାନ୍ଧି କଲା । "ଖାଅ, ନଚେତ୍ ମୁଁ ଚାପଟି ନେଇ ଦେବି ଏବଂ ଦେହ ଦେବି ..." ।

ସେହି ଦିନ ଭେନେଜେନିଆର ଜଣେ ମହିଳା ସାନ ବାସିଲିଓର ଧାତ୍ରୀ ଥିଲେ । ଶୀତଦିନେ ଯେତେବେଳେ ନଦୀଟି ବନ୍ୟା ପରିସ୍ଥିତିରେ ଥିଲା, ଅଙ୍କଲ ମିକେଲ ତାଙ୍କୁ କାନ୍ଧରେ (ସିଆନକାଲିଆ) ନେଇ ନୋଭାରାର ଫାର୍ମାସିରେ କ୍ରୟ କରିଥିଲେ । ସେ ଘରେ ଅଟକି ଯାଇ କହିଲା "ଆଣ୍ଟୋନିୟା,

ତାଙ୍କୁ ଶା aw ା ଦିଅ, ଅଣ୍ଟା" | ଗରୀବ ମାଉସୀ, ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ ଯେ ସେ ମିକେଲଙ୍କ ପ୍ରେମିକ ବୋଲି ତୁ understood ିଛନ୍ତି କି?

ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ବୟସ, ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ, କାହା ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ନକରି ମୁଁ ବଣୁଆ ଜନ୍ତୁ ପରି ହୋଇଗଲି | ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଲଢ଼ିତ କଲି | ଯେତେବେଳେ ଆମେ ନୋଭାରା ଯାଇଥିଲୁ ମୁଁ ଲୁଚି ରହିଥିଲି କାରଣ ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭୟ କରୁଥିଲି | ପଡ଼ୋଶୀମାନେ ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଅନୁଭବ କଲେ ଏବଂ ତେଣୁ ମୋର ମାମୁଁମାନଙ୍କୁ ମୋତେ ବାଳାଶ୍ରମକୁ ପଠାଇବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଲେ | ସ uck ଭାଗ୍ୟବଶତ the ମାମୁଁମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଥିଲେ। ତେଣୁ ଦିନେ ସକାଳେ ମୋର ମାଉସୀ ମୋର ମାମୁଁ ମିକେଲଙ୍କୁ ଏକ ବିସ୍ମୃତ କିଣିବାକୁ ପଠାଇଲେ ଏବଂ ମୋ ପିତାମହ ମୋତେ ଦେଇଥିବା ଧଳା ନଡ଼ା ଟୋକେଇରେ ରଖିଲେ | ବିସ୍ମୃତ ସହିତ ସେ ଏକ ନୂଆ ଅଣ୍ଟା ରଖିଲେ | ସେ ମୋତେ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଗାଁ ଆସି ନିକଟରେ ଅବସ୍ଥିତ ନର୍ସରୀକୁ ଯାଇଥିଲେ | ଯେତେବେଳେ ନନ୍ ମୋତେ ସ୍ଵାଗତ କରିବାକୁ କବାଟ ଖୋଲିଲେ, ମୁଁ ଚିତ୍କାର କରିବାକୁ ଲାଗିଲି | ଭୟରେ ମୁଁ ଟୋକେଇଟିକୁ ଚଟାଣରେ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଲି, ଅଣ୍ଟା ଭାଙ୍ଗିଗଲା ଏବଂ ଚଟାଣରେ ମଇଳା ଛାଡ଼ିଦେଲି | ମୋର ମାଉସୀ ମୋତେ ଜୋରରେ ଦଣ୍ଡ ଦେଇ ମୋତେ ଘରକୁ ନେଇଗଲେ | ତେଣୁ ମୋର ପ୍ରଥମ ଦିନ ବାଳାଶ୍ରମ ମଧ୍ୟ ମୋର ଶେଷ ହୋଇଗଲା |

ମୋର ଚାରି ବର୍ଷ ବୟସରୁ ଏହା ଘଟିଥିଲା, ମୋର ମାମୁଁ କହିବେ: - କନକେଟିନା, ନୋଭାରାକୁ ଯାଅ ଏବଂ ମୁଣ୍ଡବିନ୍ଧା ପାଇଁ ମୋତେ କିଛି କାର୍ମିରି (ଗ୍ରାନକ୍ସିଲାଇଜର) ଆଣ | ମୁଁ ଖଚର ଗ୍ରାକ ପରି ଦ ran ଡିଲି, ଗ୍ରୀକୋ ଜିଲ୍ଲା ଦେଇ ଗଲି, ବେଳେବେଳେ ଶୋଷ ମେଣ୍ଟାଇବା ପାଇଁ ain ରଣା ନିକଟରେ ଅଟକି ଗଲି ଏବଂ "ଡୁ ସୁରସିଟୁ" ଫାର୍ମାସିରେ ପହଞ୍ଚିଲି | ସେ, ଫାର୍ମାସିଷ୍ଟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ନିଜ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କୁ କହିଥିଲେ ଯେ ଅଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ବଜ୍ରପାତ ପରି ନୋଭାରାକୁ ଯାଉଥିଲି | ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ବୟସରେ ମୋତେ ଦୂର ସମ୍ପର୍କୀୟମାନେ ବାର୍ଷିକଲୋନାକୁ ନେଇଗଲେ। ସେଠାରେ ମୁଁ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ଦେଖିଲି ଏବଂ ଶୁଣିଲି ... ରେଡିଓ! ଆମେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଦୋକାନକୁ ମଟର ରଙ୍ଗର କପଡ଼ା କିଣିବାକୁ ଯାଇଥିଲୁ | ବିକ୍ରୟ ସହାୟକ ପ୍ରସ୍ତାବିତ: - ଟୋପି ଏବଂ ଧଳା ସ୍କାର୍ଟ ମଧ୍ୟ କିଣ | ଶେଷରେ ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ହେଲେ ଏବଂ ଦୋକାନ ସହାୟକ ଚକଚକିଆ ନୀଳ ଏବଂ ହାଲୁକା ନୀଳ ସାଟିନ୍ ର ଦୁଇଟି ମାଗଣା ସ୍କାପ୍ ଦେଲେ | ପରଦିନ ଆମେ କପଡ଼ାକୁ ମୋ ମା ପାଖକୁ ନେଇଗଲୁ ଯିଏ କିଛି ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ପୋଷାକ ତିଆରି କଲା | ରବିବାର ଦିନ ମୁଁ ନୋଭାରାର ମାର୍କେଡ୍ ଏବଂ ବରୁଣିର daughters ିଅ ପରି ଅନୁଭବ କଲି |

1941 ର ଶୀତରେ, ଯୁଦ୍ଧ ମଧ୍ୟରେ, ମୋ ବାପା ସର୍ଦ୍ଦାରରେ ଚାକିରି ସମାପ୍ତ କରି ନିଜର ଜଣେ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ସହ ଉତ୍ତର ସହରରେ ଭାଗ୍ୟ ଖୋଜିବାକୁ ଏବଂ କୋବଲର୍ ଭାବରେ ନିଜର ପୁରୁଣା ଚାକିରି ଆରମ୍ଭ କରି ବଞ୍ଚିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ । ପବନରେ ଏପରି ଏକ ଅନୁଭବ ଥିଲା ଯେ ମୋ ମା ମୋ ବାପାଙ୍କ ସହ ଯୋଗଦେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ଏବଂ ମୁଁ ଏଥିରେ ବିବ୍ରତ ହୋଇଥିଲି, ତେଣୁ ଦିନେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ବିଛଣା ତଳେ କୁଲ୍ କଲି, ଚାଉଳର ଦୁଇ ଶସ୍ୟ, ଭବିଷ୍ୟତର ସ୍ତନଗୁଡ଼ିକ ସ୍ବାବ୍ ସହିତ ଦେଖିଲି କାରଣ ମୋର ମାଉସୀ । ମୋତେ କେବେ ଧୋଇ ନାହିଁ । ସେମାନେ ହିଂସ୍ର ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କୁ ମୋଠାରୁ ନେଇଗଲେ । ମୋର ମନେ ଅଛି, କାରଣ ମୁଁ ନିଜକୁ ଆଘାତ ଦେଇଥିଲି । ମୁଁ କାନଭାସ୍ ସାର୍ଟ ଉପରେ ଦିନରାତି ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିଲି, ତା'ପରେ ପୋଷାକ, ଏବଂ କେହି ଧାନ ଦେଲେ ନାହିଁ ।

ଯିବା ପୂର୍ବରୁ, ଗରୀବ ଲୋକଟି ଏକୃଷିଆ ଥିବାରୁ ମା 'ଦାଦାଙ୍କ ଘରୁ ବାହାରକୁ ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ । ସେ ଇଲେକ୍ଟ୍ରିକ୍ ଲାଇଟ୍ ଲଗାଇବା ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କଲେ, ସେହି ସମୟରେ ପ୍ରଭୁମାନଙ୍କର ଅଧିକାର । ପୂର୍ବରୁ, "u lusu" ତେଲ ସହିତ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥିଲା । ଅଙ୍କଲ ମିକେଲ ଏହା ଦ୍ୱି ed ାରା ବିଚଳିତ ହୋଇଥିଲେ: କିଛି ଦିନ ପରେ ସେ ଇଲେକ୍ଟ୍ରିସିଆନଙ୍କୁ ଡାକିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଘରେ ଆଲୋକ ଲଗାଇବାକୁ ମଧ୍ୟ କହିଥିଲେ, ତେଣୁ ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଗାଁକୁ ଗଲି, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ କାଠ ପାହାଚରେ ଚିକିଏ ଆଲୋକ ଉପଭୋଗ କଲି । ଯେତେବେଳେ ମୋତେ ଶୀତ ତାଳି (ଏକ ଲାଟିଆ) କୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିଲା, ମୂଳତଃ a ଏକ ସରଳ ଛିଦ୍ର ଯାହା ତାଙ୍କ ଲାବୋରେଟୋରୀ ପଛରେ ତଳ ମହଲାରେ ଥିଲା, ପାଖରେ ସବୁବେଳେ କଫିନ୍ ଥାଏ, ଯାହା ମୋର ମାମୁଁ ଅନୁରୋଧ ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ପାଇଁ ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ ।

ମାର୍ଚ୍ଚ 1, 1942 ଦିନ ସକାଳେ, ହାଲକା ନୀଳ ରଙ୍ଗର ନୀଳ ରଙ୍ଗର ସାଟିନ୍ ପିନ୍ଧି ମୋ ମାମୁଁ ଏବଂ ଜେଜେବାପା ଟୋରେଙ୍କ ସହ ମୁଁ ମୋ ମା ଏବଂ ତାଙ୍କ ସାନ ଭଉଣୀମାନଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ପିୟାଜା ଡି ସାନ୍ ସେବାଷ୍ଟିଆନୋ ଡାକଘରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ହିଁ, ବସ୍, ଯାହା ସେମାନଙ୍କୁ ଭିଗଲିଟୋର ରେଳ ଷ୍ଟେସନକୁ ନେଇଯିବ । ତାଙ୍କର 4 ବର୍ଷର ଭଉଣୀ ରୋଜା ଉପରକୁ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁନଥିଲେ ଏବଂ ମାମୁଁ ତାଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱ ince ାସ କରିବାକୁ କହିଥିଲେ: - ଯଦି ତୁମେ ଉପରକୁ ନ ଯାଅ ତୁମେ ଅସୁସ୍ଥ ହେବ - (ମୁଁ ତୁମକୁ ଦୁଇଥର ଦୂର କରିବି) ।

ମୁଁ, ଜ୍ୟେଷ୍ଠ, ମୋ ମାଉସୀ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇ ମୁଁ ନୋଭାରାରେ ରହି ନଥିଲି । ମୁଁ କାନ୍ଦିବା ବନ୍ଦ କରି ପାରିଲି ନାହିଁ । ମୁଁ ମୋ ଜେଜେବାପାଙ୍କ କୋଳରେ ଆରାମ ମାଗିଲି । ସେ ମଧ୍ୟ ଏକୃଷିଆ ରହିଗଲେ ଏବଂ ସେହି ଦିନ ପାଇଁ ମୁଁ ତାଙ୍କ ସହିତ ରହିଲି । ପ୍ରାୟ କୋଡ଼ିଏ ଦିନ ପରେ ମା'ଙ୍କ ପ୍ରଥମ

ଟି ଆସି ଯାତ୍ରା ର ସଫଳତା ବିଷୟରେ କହିଲା । ବାପା ତାଙ୍କୁ ଘରେ ପାଣି ଏବଂ ଗ୍ୟାସ ଚୁଲା ସହିତ ଏକ ଆରାମଦାୟକ ଆପାର୍ଟମେଣ୍ଟ ପାଇଥିଲେ, ଯାହା ତାଙ୍କ ପାଇଁ କିଛି ନୂଆ ଥିଲା । କାହାଣୀ ଜାରି ରଖିବାର ପହଞ୍ଚିବାର ଦିନକ ପରେ ସେ ଏକ ଫ୍ୟାଶନେବଲ୍ କେଶ ଦେବା ପାଇଁ ଏକ କେଶବଧାରୀଙ୍କୁ ଘରକୁ ଡାକିଲେ । ଗାଁରେ ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ ମହିଳା ଏକ ଲମ୍ବା କେଶ ପିନ୍ଧିଥିଲେ । ସଂକ୍ଷେପରେ, ମୋ ମା ନିଜ ଜୀବନରେ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଖୁସି ଏବଂ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେଲେ । କାହାଣୀ ଶେଷରେ ସେ ମୋତେ ତାଙ୍କ ମାଉସୀଙ୍କୁ ସୁପାରିଶ କଲେ । ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କାଷ୍ଟାଲିଆରେ ମୋର ଦୁ suffering ଖ କଳ୍ପନା କରିନଥିଲେ ।

ଆମେ ଚାଲିଯିବାର ଗୋଟିଏ ଦିନ ପରେ ମାଉସୀ ଆଣ୍ଟୋନିୟା ମୋତେ ପୁନର୍ବାର ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳକୁ ନେଇଗଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସ୍ଵାମୀଙ୍କୁ ମୋତେ କିପରି ଲେଖିବାକୁ ଶିଖାଇବା ପାଇଁ ମୋତେ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ ବହି କିଣିବାକୁ କହିଥିଲେ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ମୁଁ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ ବଦଳରେ ଅକ୍ଟୋବରରେ ଦ୍ଵିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀରେ ପ could ି ପାରିବି । ଗରୀବ ମୋତେ: ମୁଁ ଆଉ ଖେଳି ପାରିଲି ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ମୋତେ ନିଲାମ ଏବଂ ସଂଖ୍ୟା ଲେଖିବାରେ ସମୟ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଶିକ୍ଷକ ସାନ କାସିଲିଓରୁ ଫେରିବା ବାଟରେ କାଷ୍ଟାଲିଆ ଦେଇ ଯାଇଥିଲେ ଯେଉଁଠାରେ ସେ ଶିକ୍ଷାଦାନ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ନାମ ମାରିଆ, ସେ ଜଣେ କ୍ୟାପଟେନଙ୍କ daughter ିଅ ଯାହା ମାଉସୀ ଜାଣିଥିଲେ । ସେ ତାଙ୍କୁ ଏକ ଗ୍ଲ୍ୟାସ ପାଣି ଦେଲେ । ମ Meanwhile ିରେ ମ her ିରେ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ନୋଟବୁକ୍ ଦେଖାଇଲି ଏବଂ ସେ ମୋତେ ଏକ କ୍ୟାରିୟ୍ ଦେଲେ । ସେ ବ୍ୟାଗରୁ ଏକ ଲାଲ୍ ପେନ୍ସିଲ୍ ନେଇ “ଭଲ କାମ” ଲେଖିଥିଲେ । କେଉଁ ଆନନ୍ଦ, ନିଜକୁ ପ୍ରଶଂସା କରି କେଉଁ ଖୁସି, ଯାହା ମୋ ପାଇଁ ଅସାଧାରଣ ଅଟେ । ମୁଁ ପ୍ରତିଦିନ ଅଧିକ ଦୁ anch ଖୀ ହୋଇଗଲି, ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ମୋର ପିତାମାତା ଏବଂ ଜେଜେବାପାଙ୍କ ନିକଟକୁ ନେବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲି, କିନ୍ତୁ ମୋର ମାଉସୀ କହିଥିଲେ ଯେ ଏହା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ ।

ସେ ଭୟ କରୁଥିଲେ ଯେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିପାରେ ଯେ ମୋତେ କିପରି ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଖାଇବାକୁ ଦିଆଗଲା । ବାସ୍ତବରେ, ଏକ ଛୋଟ girl ିଅ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ନୁହେଁ ଯାହାକୁ ବ and ିବାକୁ ଏବଂ ବିକାଶ କରିବାକୁ ପଡୁଥିଲା: ସକାଳେ ସେମାନେ ମୋତେ ପନିର ସହିତ କଠିନ ରୁଟି ଖଣ୍ଡ ଦେଇଥିଲେ, ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ ଚମାଚୋ ଏବଂ ଦୁଇଟି ଅଲିଭ୍ ସାଲାଡ୍ । ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ସ୍ଵାମୀ ସେଠାରେ ଥିଲେ, ମାଉସୀ ଆଣ୍ଟୋନିଆ କଞ୍ଚା ପିଆଜ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଏକ ଇମ୍ପୋଭାଇଜଡ୍ ସସ୍ ସହିତ କିଛି ପାସ୍ତା ରାନ୍ଧିଥିଲେ । ଏବଂ ଯଦି ମୁଁ ଏହାକୁ ଖାଇ ନ ଥିଲି ତେବେ ମୁଁ ବହୁତ ମାଡ୍ ହେବାର ଆଶଙ୍କା କରିଥିଲି । ବିଭିନ୍ନତା ପାଇଁ, କିଛି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସେ ପାସ୍ତା

ଏବଂ ଡାଲି କିମ୍ବା ଏକ ପ୍ରକାର ନରମ, କୋମଳ ପୋଲଣ୍ଡା ରାନ୍ଧିଲେ । କେବଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟମାସ, ନୂଆ ବର୍ଷ, କାର୍ତ୍ତିକା ଏବଂ ଇଷ୍ଟର୍ରେ ସେମାନେ ଏକ ଚିକେନ୍ କିମ୍ବା ରାବଣକୁ ହତ୍ୟା କରିଥିଲେ । ଜାନୁଆରୀରେ ସେମାନେ ଏକ ଘୁଷୁରୀକୁ ହତ୍ୟା କଲେ ଯେଉଁଥିରୁ ସେମାନେ ମସଲାଯୁକ୍ତ ସାଲାମି ଏବଂ ଲାର୍ଡ ପାଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଡ୍ରପ୍ ଦ୍ୱାରା ଡ୍ରପ୍ ଖାଇବାକୁ ପଡୁଥିଲା ନଚେତ୍ ସେମାନେ ବର୍ଷସାରା ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଏବଂ ରବିବାର ଦିନ ମୋର ମାମୁଁ କିଛି ମଇଳା ଗ୍ରାହ କିଣିଆ'ନ୍ତି, ଯାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା, ଏହା ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରିବା ମୋତେ ଘୃଣା କରେ, କିମ୍ବା କିଛି ଅନ୍ତର୍ଗତ ଏକ ପାର୍ସଲ୍ ଶାଖା, ସ୍କଲପ୍ ଉପରେ ଗଢ଼ିଗଲା, ଯାହା ପରେ ଭଜା ହୋଇଗଲା । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଶସ୍ତା ଖାଦ୍ୟ ଥିଲେ କାରଣ, ସେମାନଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ଆମ ଜେଜେବାପାଙ୍କ ପରି ଆମେ ଅପଚୟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଏବଂ ସେମାନେ ମୋତେ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିଥିଲେ: - ଆପଣ ଦେଖନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ସବୁବେଳେ ସସ୍ ଏବଂ ଷ୍ଟକ୍ସରେ ଭରପୂର ପାତ୍ର ଅଛି, ସେମାନେ ଖାଇ ପିଇଆ'ନ୍ତି । ଆମେ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ - ସେମାନେ କହିଥିଲେ - । ମୋର ମାମୁଁମାନେ ଭୟ କରୁଥିଲେ ଯେ ଅନ୍ୟ ସମ୍ପର୍କୀୟମାନେ ମୋତେ ମା 'ଏବଂ ବାପାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗଦେବା ପାଇଁ ଜୋର ଦେବାକୁ କହିଥିଲେ । ସେମାନେ ମୋତେ ଘୃଣା କରିବା ପାଇଁ ଏତେ କଠିନ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ଯେ ବେଳେବେଳେ, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଭେଟିଲି, ମୁଁ ମୋ ଆଖି ଉପରେ ହାତ ରଖୁଥିଲି ଯେପରି ସେମାନଙ୍କୁ ନ ଦେଖେ ।

ସେପ୍ଟେମ୍ବର ଆସିଥିଲା ଏବଂ ମୋତେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ ପାଇଁ ପ୍ରବେଶିକା ପରୀକ୍ଷା ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ମୋର ମାମୁଁମାନେ ମୋତେ ଗାଁକୁ ନେଇଗଲେ, ସେମାନେ ମୋ ଉପରେ ନଜର ରଖିବାକୁ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢ଼ିବା ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ପରୀକ୍ଷା ବୋର୍ଡ଼ର ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଥିଲେ । ମୋର ପଦୋକ୍ତି ସୁରକ୍ଷିତ କରିବାକୁ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଉପହାର ସ୍ୱରୂପ ଅଣ୍ଡା ଆଣିଥିଲେ । ମୁଁ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ କେବେବି ଯୋଗାଯୋଗ କରି ନ ଥିଲି, ଶ୍ରେଣୀଗୃହରେ ଇଙ୍କ୍ୱେଲ ସହିତ ଦୁଇଟି ଦୁଇ ସିଟ୍ ବିଶିଷ୍ଟ କାଠ ଡେସ୍କ ଥିଲା । ମୋ ସହିତ ଅନ୍ୟ girls ିଅମାନେ ପ୍ରତିକାର ପରୀକ୍ଷା ଦେଉଥିଲେ । ସେମାନେ ମୋତେ କ୍ଲବ୍‌ହାଉସରେ ଯୋଗ ଏବଂ ବିତରଣ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ କଲେ । ଉଭୟ ଇଙ୍କ୍ୱେଲ ଏବଂ କ୍ଲବ୍‌ହାଉସ ମୋ ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୂଆ ଥିଲା । ମୁଁ ଭୟ ଏବଂ ଲଜ୍ଜା ସହିତ ପତ୍ର ପରି କମ୍ପୁଥିଲି, ମୁଁ କିପରି ଅପରେସନ୍ ସମାଧାନ କରିବି ଜାଣି ନଥିଲି, କାରଣ ମାଉସୀ ଆଣ୍ଡୋନିୟା ମୋତେ କେବଳ ଗୋଟିଏରୁ ଦଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଂଖ୍ୟା ଲେଖିବାକୁ ଶିଖାଇଥିଲେ । ଏହା ପରେ ସେମାନେ ମୋତେ ଏକ ବାକ୍ୟ ଲେଖିବାକୁ କହିଥିଲେ, ନୋଟ୍‌ବୁକରେ ଚିକିଏ ଚିନ୍ତା, କିନ୍ତୁ ମୁଁ କେଉଁଠାରୁ ଆରମ୍ଭ

କରିବି ଜାଣି ନଥିଲି । ଥରେ ସେହି ମେସେଜ୍ ସରିଯିବା ପରେ ଜାନେଟର ମୋତେ ଘରକୁ ନେଇଗଲେ । ମାଉସୀ ତାଙ୍କୁ ପଚାରିଥିଲେ ପରୀକ୍ଷା କିପରି ଚାଲିଛି ଏବଂ ଜାନେଟର ଉତ୍ତର ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ବହୁତ ଭଲ ହୋଇନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଚୁଡ଼ାନ୍ତ ବିଚାର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅଛି ।

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା, ଫଳାଫଳ ସକରାମୂଳକ ଥିଲା ଏବଂ ମୋତେ ଦ୍ଵିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀରେ ଭର୍ତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା: ମୁଁ ସ୍କୁଲ ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲି, କିନ୍ତୁ ଆପ୍ରେନର ସମସ୍ୟା ଉପୁଜିଲା । ମାମୁଁ ମିକେଲ ପୂର୍ବ ଦିନ ଦୋକାନକୁ ଯାଇ କଳା କପଡ଼ାର ଅବଶିଷ୍ଟାଂଶ କିଣିଥିଲେ । ମାଉସୀ ଆଣ୍ଟୋନିୟା ଗୋଟିଏ ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ମୋ ପାଇଁ ୟୁନିଫର୍ମ ତିଆରି କଲେ । ଫୋଲ୍ଟର କିଣିବା ପାଇଁ ଅଧିକ ଅର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ମୋର ମାମୁଁଙ୍କ ପାଖରେ ଟଙ୍କା ଥିଲା କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ସଞ୍ଚୟ କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ ତେଣୁ ସେ, ଦୁ iser ଖଣି, ଯଥାସମ୍ଭବ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ଏବଂ ମୋତେ ଓଷ୍ଟ୍ରା କ୍ଲିପ୍ ସହିତ ଏକ ପ୍ଲାଇଡ଼ ଫୋଲ୍ଟର ତିଆରି କଲେ । ସେମାନେ ମୋତେ କଲମ କିଣିନଥିଲେ । ମୋ ମାମୁଁ ଏକ ପତଳା କାଠ ଖଣ୍ଡ ସହିତ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସଂଲଗ୍ନ ହୋଇ ଗୋଟିଏ ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ । ସେମାନେ ଦୁଇଟି ନୋଟବୁକ୍ ଏବଂ ପେନ୍‌ସିଲ୍ ବଦଳାଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ କିଣିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଅକ୍ଟୋବର 1, 1942 ରେ ମୋର ମାଉସୀ ମୋତେ ସ୍କୁଲକୁ ନେଇଗଲେ । ପ୍ରଥମେ ସେ ପୋଡେଷ୍ଟୋକୁ ଯାଇ ଜନ୍ମ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ମାଗିଥିଲେ ଯାହା ସ୍କୁଲ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିଲା କାରଣ ମୁଁ ଶ୍ରେଣୀ ବାହାରେ ଥିଲି । ଶିକ୍ଷକ ଦୟାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲେ ଏବଂ ମୋତେ ସ୍ଵାଗତ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଭୟ କରୁଥିଲି, ବୋଧହୁଏ ତାଙ୍କ ଡାହାଣ ହାତ ବଦଳରେ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ପାସ୍ତା କାରଖାନାରେ ଏକ ଦୁର୍ଘଟଣା ହେତୁ ରବର ପ୍ରୋଥେସିସ୍ ଥିଲା । ମୋତେ ଆଗ ଧାଡ଼ିରେ ଏକ ସିଟ୍ ଦିଆଗଲା । ମୋର ନୂତନ ସାଥୀମାନେ, ଯେଉଁମାନେ ମୋତେ ବର୍ଷେ ପୂର୍ବରୁ ଦେଖିନଥିଲେ, ମୋ ଉପସ୍ଥିତିରେ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ପାଟି କରି କହିଥିଲେ: - ଏହା କାହିଁକି ସିଙ୍କା-ସିଙ୍କା ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି? - (ଏହି ପତଳା ଛୋଟ girl ିଅ କିଏ?) ମୁଁ ବହୁତ ଭୟଭୀତ ଓ ଲଜ୍ଜିତ, ମୁଁ ମୁହଁ ଖୋଲି ପାରିଲି ନାହିଁ ଏବଂ ଶିକ୍ଷକ ମୋତେ ଭଲପାଇ ପଚାରିଥିବା ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ମଧ୍ୟ ଦେଇ ନଥିଲି ।

ମୁଁ ଏକ ବଣୁଆ ପିଲା ଥିଲି ଏବଂ ମୋର ପିଠାକୁ ଯିବାକୁ କହିବାକୁ ସାହସ ନଥିଲା, ଏବଂ ଥରେ ମୁଁ ନିଜକୁ ଦେଖିଲି । ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲି ମୋର ମାଉସୀ ମୋତେ ପିଟିଲେ କାରଣ ସେ ମୋର ପୋଷାକ ଧୋଇବାକୁ ପଡୁଥିଲା ଯାହା ପରଦିନ ପାଇଁ ଶୁଖିଯିବ ନାହିଁ । ଦିନ ଗଲା ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ସମାନ ଘଟଣା ପୁଣି ଘଟିଲା । ଦିନ ଦ୍ଵିପ୍ରହରରେ ଏହା ଜାଣିଥିବା ଶିକ୍ଷକ ମୋତେ ଶି et ଚାଳୟକୁ ପଠାଇଲେ, କିନ୍ତୁ ବେଳେବେଳେ ସେ ଭୁଲିଗଲେ ଏବଂ ମୁଁ ଏହାକୁ ନିଜେ ନେଇଗଲି ।

ମୋର ସହପାଠୀମାନେ ମୋତେ ଅଣଦେଖା କଲେ ଏବଂ ମୋତେ ଏଡ଼େଇ ଦେଲେ ଯେପରି ମୁଁ ମହାମାରୀ ଦ୍ଵାରା ପୀଡ଼ିତ ଏବଂ ମୋ ସହିତ ବନ୍ଧୁତା କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା କଲି ନାହିଁ ।

ସେମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ଜାଣିଥିଲେ କାରଣ ସେମାନେ ଗାଁରେ ଭେଟିଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ କି ଗ୍ରାମୀଣ ଚଳଣିରେ ଥିବା ଘରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ମୋତେ ପ୍ରାୟ ଏକ ଘଣ୍ଟା ଚାଲିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ବନ୍ଧୁ ହେବାର ସୁଯୋଗ ନଥିଲା । ମାମୁଁମାନେ କେବଳ ରବିବାର ଦିନ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କୁ ଭେଟିବା ପାଇଁ ଏବଂ ମଦ ବୋତଲ ସାମ୍ନାରେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ କିଛି ଖୁସି ସମୟ ବିତାଇବା ପାଇଁ ଆସିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଅଧିକାଂଶ ସମୟ ମାଉସୀ ସ୍ଵାମୀଙ୍କ ପାଇଁ କାମ ଅର୍ଡର ପାଇବା ପାଇଁ ଘରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଛଅ ବର୍ଷ ବୟସରେ ମୁଁ ଲମ୍ବା ଉପର ଖଟର ଗ୍ରାମରେ ଚାଲିଲି । ଅଧା ବାଟରେ ମୁଁ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିବା ପାଇଁ ପତ୍ର ଦ୍ଵାରା ଘେରି ରହିଥିବା ଏକ ଗୁଣ୍ଡ ବାଇଗଣୀ ବାଛିବା ପାଇଁ ଅଟକି ଚାଲି ।

ମୁଁ କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପହଞ୍ଚିଲି । ମଧ୍ୟାହ୍ନ ପରେ ମୁଁ ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରାଣକୁ ଭେଟି ନ ପାରି ସିକାଡାର ବଧୂର ଚିକ୍କାର ଏବଂ ଜ୍ଵଳନ୍ତ ସୂର୍ଯ୍ୟ ସହିତ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳକୁ ଫେରିଗଲି ।

ମୁଁ ନିଜକୁ ସେହି ଖୋଲା ଭିତରେ ବନ୍ଦ କରିଦେଲି ଏବଂ ମୋ ସହିତ ମାଉସୀ ମୋ ପ୍ରତି ଅଧିକ କଠୋର ହେବା ସହିତ ଶାନ୍ତ ପରିବେଶଠାରୁ କମ୍ କଳ୍ପନା କରିବାକୁ ଏକାକୀ ରହିଲି । ମାମୁଁ, ଥରେ କାମ ସରିବା ପରେ ପ୍ରାୟ ସବୁବେଳେ ଟାଣାର ପାଖରେ ଅଟକି ଯାଇ ବିଲମ୍ବିତ ରାତିରେ ଘରକୁ ଫେରି ସର୍ବଦା ମଦ୍ୟପାନ କରିଥିଲେ । ବେଳେବେଳେ, ସାଧାରଣ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଚିପ୍ସ, ସେ ହଜିଯିବେ ଏବଂ ଘରକୁ ଫେରିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ମାଉସୀ ଏବଂ କିଛି ପଡ଼ୋଶୀ ଦୀପାବଳିର ଆଲୋକ ସହିତ ସ୍ରୋତରେ ରାତି ଅଧରେ ତାଙ୍କୁ ଖୋଜିବାକୁ ଗଲେ । ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ତଳେ ପଡ଼ିଯାଇଥିବାର ଦେଖିଲେ, ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ବିଶ୍ଵାସ କଲେ ।

ଏହି ସମୟରେ, ମୁଁ ସ୍କୁଲରେ ଭଲ କିଛି କରିପାରିଲି ନାହିଁ । ପ୍ରଥମ ତ୍ରୀ ଚତୁର୍ଥ ମାସର ଶେଷରେ ଶିକ୍ଷକ ରିପୋର୍ଟ କାର୍ଡ ବର୍ଣ୍ଣନା କଲେ, ତା'ପରେ ଫାସିଷ୍ଟ ଇନସିନିୟା ଏବଂ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତ all ସମସ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ବିଷୟ ସହିତ: ମୋର ରିପୋର୍ଟ କାର୍ଡ ଶ୍ରେଣୀର ସବୁଠାରୁ ଗରିବ ଥିଲା । ମୋର ମାଉସୀଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ କହିଲି ଯେ ଅନ୍ୟ ରିପୋର୍ଟ କାର୍ଡଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ମୋର ପରି ଏବଂ ମୋର ମାଉସୀ ପ୍ରାୟ ଟୋପି ନେଇଥିଲେ । ତେଣୁ ଦିନକୁ ଦିନ ମୁଁ ନିଜେ ସାହସ ହାସଲ କଲି ଏବଂ ଶ୍ରେଣୀରେ ମୁଁ କିଛି ସହପାଠୀମାନଙ୍କ ସହିତ ବନ୍ଧୁତା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ

ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ମୋତେ ସେମାନଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାଳାପରୁ ବାଦ ଦେଇଥିଲେ, ବୋଧହୁଏ ସେମାନଙ୍କ ଆଖିରେ ମୁଁ ଜଣେ ଗରିବ ଦେଶ girl ିଅ ।

ତୃତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ - ବାଲି ଉପରେ ଖେଳ ।

କାଷ୍ଠାଙ୍ଗିଆରେ ଏକୃତିଆରେ ବିତାଇଥିବା ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ, ସମୟ କେବେ ବି ଅତିକ୍ରମ କରିନଥିଲା କାରଣ ତୁମେ କେବଳ ଦିନସାରା ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କର ଚିତ୍କାର ଶୁଣିବା ଏବଂ ଗ୍ରୀଷ୍ମ the ତୁରେ ସିକେଡାର ବଧୂର ଚିତ୍କାର ଶୁଣିବା, ଯେତେବେଳେ ସାଇରୋକୋ ସମୁଦ୍ରରୁ ଖସିଗଲା । stream ରଶାର ଜିଗଜାଗ୍ ରାସ୍ତାରେ ଏବଂ ଉପତ୍ୟକାକୁ ନିଆଁ ଲଗାଇ ଦିଅ । ଗ୍ରୀମାଞ୍ଚଳର ପଶୁମାନେ ମୋର ବନ୍ଧୁ ଥିଲେ । ତେଣୁ ମୁଁ ମୋର ସମୟ କଳ୍ପନା କରି ବିତାଇଲି । ଆକାଶର ପୃଷ୍ଠଭୂମି କିମ୍ବା ବୃକ୍ଷର ଶାଖା ମଧ୍ୟରେ ମୋତେ ଦେଖାଯାଉଥିବା ଚିତ୍ରଗୁଡ଼ିକରୁ ମୁଁ ମୋର ଏକ ଜଗତ ନିର୍ମାଣ କଲି: ବଣୁଆ ଜହ୍ନ, କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଥିବା ନାଇଟ୍ସ ଯାହା ମୁଁ ହେତସେଭର ପଥର କଡ଼ରେ ଧାଡ଼ିରେ ରଖୁଥିଲି ଏବଂ ତା'ପରେ ମୋ ସହିତ । ଯାହା ଶକ୍ତି ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ିତ କରିଥିଲି, ମୁଁ ଭୟ ହାରା ନଷ୍ଟ ହୋଇଥିବାର ଦେଖୁଲି । ତା'ପରେ ମୁଁ ଶ Rock ଲକୁ ଏକ ଛାଗନରେ ପରିଣତ କଲି ଯାହା ହଠାତ୍ ପର୍ବତରୁ ନିଜକୁ ଅଲଗା କରି ଉତ୍ତରେ ଉଡ଼ି ଗ୍ରୀମାଞ୍ଚଳରେ ଆତଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି କଲା । ମୁଁ ମେଘକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କଲି, ଯାହା ଉଡୁଥିବା ତଳାରେ ପରିଣତ ହେଲା ଏବଂ ମୁଁ ଆକାଶରେ ଯାତ୍ରା କଲି, ଦୂର ସମୁଦ୍ରକୁ ଯିବାକୁ ଚିତ୍ରା କଲି, ଯେଉଁଠାରେ ମୋ ମା ଏବଂ ଭଉଣୀମାନେ ମୋତେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ । କଙ୍କଡ଼ା ଯାହା stream ରଶାର ଜଳରୁ ବାହାରି ଫୁଲିଗଲା ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ବୃହତ୍ ପ୍ରାଣୀରେ ପରିଣତ ହେଲେ, ଯାହା ସ୍ରୋତରେ ଆଗକୁ ବାସ ିବା ସହିତ ଉଦ୍ଭିଦଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଛେଦ କଲା ।

ବେଳେବେଳେ ମୋର ମାଉସୀ ଆଣ୍ଟୋନିଆଙ୍କ ଅପ୍ରୀତିକର ଚେହେରା ମନେ ପଡ଼ିଗଲା । ସେ ମୋତେ ଭଲ ପାଉନଥିଲେ, ସେ ମୋତେ ଭଲ ପାଉ ନଥିଲେ ଏବଂ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଘୃଣା କରିଥିଲି: ମୋ

ମା ମୋତେ ତାଙ୍କ ଭଉଣୀ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ସେ ମୋତେ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ମଧ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଦିନେ ସେ ଆସି ମୋତେ ଆଣିବେ: ଏହି କାରଣରୁ ମୁଁ ପ୍ରାୟତଃ trees ଗଛ ଉପରକୁ ଚଢ଼ି ଯିଥିଲି, ମୋ ବାପାଙ୍କ ସହିତ ଏକ ଧଳା ଘୋଡ଼ା ପଛପଟୁ ଆସିବା ଦେଖି ଆଶା କରି ରାଣି ସ୍ନାନ କରିଥିଲେ । ସାନ ବାସିଲିଓ ଏବଂ ଭାଲାନକାଜାଜା ନିକଟସ୍ଥ ହାମଲେଟରେ ସମସ୍ତେ ଚାଲି ଯାଇଥିଲେ । କେବଳ ମହିଳା, ଶିଶୁ ଏବଂ କିଛି ବୃଦ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତି ରହିଥିଲେ । ସେମାନେ ନୀରବ ଗ୍ରାମ ଥିଲେ ଯାହା ଜୀବନ ଅତି ସ୍ୱର୍ଗ କରିଥିଲା । ସମୟ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଲୋକମାନେ ବିଶ୍ୱାସ believed ଯାସ କରୁଥିଲେ ଯେ ସବୁକିଛି ବଦଳିଯିବ, ଦିନେ, ଯୁଦ୍ଧ ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ, ସଭ୍ୟତା ବିସ୍ତୃତ, ମୃତ ଏବଂ କଞ୍ଚିତ ଘରଗୁଡ଼ିକରେ ଏହାର ବିଜୟ ପ୍ରବେଶ କରିବ । ମୁଁ ବନ୍ଧୁ ହେବାକୁ ପସନ୍ଦ କରିବି, ଜାଣିବାକୁ ଯେ ମୁଁ ଏକୃଷିଆ ନୁହେଁ ଏବଂ ପରିତ୍ୟକ୍ତ ନୁହେଁ, ସୁରକ୍ଷିତ ରହିବାକୁ, ମୁଁ ଜାଣିବାକୁ ଚାହେଁ ଯେ ମୁଁ ଏହି କିମ୍ପା ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଘରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇପାରେ । ମୋର କହିବାର ଅଧିକାର ମଧ୍ୟ ନଥିଲା ଯେ ମୁଁ ପରିବାର ବିନା, ମୋର ପିତାମାତା ସମୁଦ୍ରର ବିପରୀତ କୂଳରେ, ସେହି ଅସୀମ ନୀଳଠାରୁ ବହୁ ଦୂରରେ, ମୋ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଉଚ୍ଚ ଏବଂ ଅସମ୍ଭବ ପର୍ବତ ପରି ଥିଲା । ଏହା ବଦଳରେ ମୁଁ ମୋର ମାଉସୀ ସହିତ ରହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲି ଯିଏ ମୋତେ ଅସଦାଚରଣ କଲା । ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଏହା ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କଲି ଏବଂ ଦେଖିଲି, ସେ ମୋତେ ସେହି ଶ୍ରୀଲ୍ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ସ୍ୱରରେ ବିରକ୍ତ କଲା । ଚିକ୍କାର, ଚିକ୍କାର, ଅପମାନ ଏବଂ ଅପବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଏକ ସ୍ୱର ।

ଏପରିକି ପଶୁମାନେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ସ୍ୱରକୁ ଭୟ କରୁଥିଲେ । କେବଳ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହ ସେ ନିଜ କ୍ରୋଷକୁ ହ୍ରାସ କଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସ୍ୱରର ପରିମାଣ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବଦଳିଗଲା, ଏକ ମେଣ୍ଟ of ା ରକ୍ତରେ ପରିଣତ ହେଲା । ମୋର ମାଉସୀ ଭାବିଲେ ଯେ ଏକ ଛୋଟ girl ିଅ ତାଙ୍କ ଚାରିପାଖରେ କଣ ଘଟୁଛି ବୁ understanding ିବାରେ ସକ୍ଷମ ନୁହେଁ । ମୁଁ କେବଳ ସବୁକିଛି ବୁ did ିପାରିଲି ନାହିଁ, ଅଧିକତଃ, ମୁଁ ତୁମ୍ଭ କିମ୍ପା ପାସ୍ ହୋଇ ନ ଥିଲି । ଏହା ଏକ ନିରନ୍ତର ଯୁଦ୍ଧ ଥିଲା । ଏକ ଅସୀମ ଏବଂ କ୍ଳାନ୍ତ ସଂଘର୍ଷ । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଭବିଷ୍ୟତ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କଲି: ସେ ବୃଦ୍ଧ ଏବଂ ଅସହାୟ, ମୁଁ ଯୁବକ ଏବଂ ଶକ୍ତିଶାଳୀ, କିନ୍ତୁ ସବୁକିଛି ସତ୍ତ୍ୱେ । େ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଖରାପ ବ୍ୟବହାର କରି ନ ଥା'ନ୍ତି, ଏହା ମୋର ପ୍ରକୃତିର ଅଂଶ ନୁହେଁ ।

ବେଳେବେଳେ ମୁଁ ନଦୀର ନିକଟତର ହେବି ଯେଉଁଠାରେ ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପୋଷାକ ଧୋଇବାକୁ, ଧୋଇବାକୁ ଯିବାକୁ ପାଇବି, ଅର୍ଥାତ୍ ସେମାନେ ସିଟ୍ ଏବଂ କମ୍ପଳ ଧୋଇ ପ୍ରଥମେ ପାଉଁଶରେ ସବୁକିଛି ଭିଜାଇଥା'ନ୍ତି । କିମ୍ପା ଯେତେବେଳେ, କାଟିବା ଅବଧି ପରେ, ସେମାନେ ମେଣ୍ଟ of ାର

ଲୋମ ଧୋଇବାକୁ ଆସିଲେ ଏବଂ ଏହାକୁ ଧଳା କରିବା ପାଇଁ ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣରେ ଶୁଖାଇଲେ ଏବଂ ପରେ ଏହାକୁ ଶଯ୍ୟାର ଗଦା ଭରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କଲେ । ମୁଁ କୁଳରେ ଥିବା ପଥର ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଫ୍ଲେକ ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ମୋର ପୋଷାକ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଥିଲି । ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଜାଣି ନଥିଲି, ମୁଁ କ୍ରେଫିସ୍ ସନ୍ଧାନରେ stream ରଶାର କୁଳରେ ଥିବା ପଥରଗୁଡ଼ିକୁ ଉଠାଇବାକୁ ଲାଗିଲି, ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ଆଙ୍ଗୁଠିରେ ମୋ ବାଣ୍ଟକୁ ଆଘାତ ନକରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଚତୁରତାର ସହ ସେମାନଙ୍କୁ ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଆଙ୍ଗୁଳିରେ ବାନ୍ଧିଲି । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଗଲି ଏବଂ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଯେତେବେଳେ ମାଉସୀ ନିଆଁ ଜଳାଇଲେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଭଜା କରି ଖାଇଲି: ମୋ ପାଇଁ ଏହା ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ରାତ୍ରୀ ଭୋଜନ । ବେଳେବେଳେ କ୍ରାବ ବଦଳରେ ପଥର ଉପରକୁ ଉଠିବା ମାତ୍ରେ ଛୋଟ ଭୟଭୀତ ବେଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଏକ ଭୂଲମ୍ବ ଡେଇଁ ଉପରକୁ ଉପରକୁ ଗୁଲି ଚଳାଇଲେ, ଯାହା ମୋତେ ଭୟଭୀତ କଲା । ମୁଁ ଭାବିଲି ଯେ ସେମାନେ ମୋର ଖେଳାଳୀ ଏବଂ ବେଳେବେଳେ ମୁଁ ରାତିସାରା ଅନ୍ଧାରରେ ଏକୁଟିଆ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବାକୁ ଦୁ regret ଖୁବ । ଯେତେବେଳେ ମୋତେ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା, ଉପତ୍ୟକାରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ଇକୋର ସୁଯୋଗ ନେଇ ମୁଁ ଅଙ୍କଲ ମିକେଲଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ ସ୍ତରରେ ଡାକିଲି । ବେଳେବେଳେ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ସ୍କାର୍ଟନୋ ପରିବାର ଥିଲେ ଯେଉଁମାନେ ଉପତ୍ୟକାକୁ ଆସୁରି ଏକ ଘରେ ରହୁଥିଲେ, ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଯିବି । ମୁଁ ମିମାଙ୍କ ସହ ଖେଳିଥିଲି ଯିଏ ଭାଇମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ସାନ ଥିଲେ ।

ଗୋଟି ତଲ୍ ପାଇଁ ଚେୟାର ଏବଂ ଟେବୁଲ୍ ନିର୍ମାଣ କରୁଥିଲା । କମ୍ପାନୀରେ କିଛି ଘଣ୍ଟା ବିତାଇବା କେତେ ସୁନ୍ଦର ଥିଲା । ସକାଳେ ସେମାନେ ମୋତେ ଡାକିଲେ ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ କ୍ଷୀର ଆଣିବାକୁ ନଦୀର ଆରପାରିକୁ ଗଲେ । ଭରିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ବାଲ୍ଟ ଥିଲା, "କନକେଟିନା" ତାଙ୍କୁ କ୍ଷୀର ଦେଖିବାରେ ସକ୍ଷମ ଥିଲା । ଗା cows ମାନଙ୍କର ମାଲିକ ମିକ୍ସା କାପେଲିଆ ମୋତେ ଦୟା କରି ମୋତେ ଅଧା ଗ୍ଲସ୍ ଦେଲେ । ମୋ ମାଉସୀ ଘରେ ଆମେ ବର୍ଷକୁ ଦୁଇଥର କ୍ଷୀର ଦେଖୁଥିଲୁ: ଯେତେବେଳେ ସେ ବିସ୍ମୁଟ ଡିଆରି କଲେ ଏବଂ ଇଷ୍ଟରରେ ଯେତେବେଳେ ସେ ରଙ୍ଗୀନ ରିଙ୍ଗ ଅଣ୍ଟା ସହିତ କପୋତ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ । କ୍ଷୀର ଫୁଟିଲା ପରେ ମୁଁ ଏହାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶେଷ ବିଟ୍ କୁ ଛାଡ଼ିଦେଲି । ଦେଶୀ ଘରର କୋଠରୀରେ ମାମୁଁଙ୍କ ଶଯ୍ୟା ଥିଲା, ଯଦି ଏହାକୁ ଏକ ଶଯ୍ୟା କୁହାଯାଇପାରେ, ବୋର୍ଡଗୁଡ଼ିକ ଦୁଇଟି ଲୁହା ଗ୍ରେଣ୍ଡଲ ଉପରେ ନଡ଼ା ଗଦା ସହିତ ରଖାଯାଇଥିଲା, ଯେହେତୁ ସେମାନେ ଘୋଡ଼ା ଘୋଡ଼ାକୁ ନୋଭାରାରେ ଛାଡ଼ିଥିଲେ । ମୋତେ ଏକ ନଡ଼ା ଗଦା ଉପରେ ଶୋଇବାକୁ ପଡ଼ିଲା,

କେବଳ ଉପରେ ଏକ ପୁରୁଣା ସାମରିକ କମ୍ବଳ, ତେଲିଆ ଏବଂ ଭଙ୍ଗା । ମୁଁ କାନଭାସ୍ ସାର୍ଟ ସହିତ ଶୋଇବାକୁ ଗଲି, ଯାହା ମୁଁ ଦିନରେ ପ୍ୟାଣ୍ଟି ବିନା ପିନ୍ଧିଥିଲି । ମୁଁ ପ୍ରତିଦିନ ରାତିରେ ଥଣ୍ଡା ଅନୁଭବ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ବର୍ଷା ହେଲେ ଛାତରୁ ପ୍ରବେଶ କରୁଥିବା ଜଳ ସଂଗ୍ରହ ପାଇଁ ପାତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଯଦି ମୋତେ ରାତିରେ ପିଇବାକୁ ପଡ଼େ, ତେବେ ମୋତେ ଘରୁ ବାହାରକୁ ଯାଇ ପାହାଚ ନିକଟରେ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯଦି ମୁଁ ଅନୁଭବ କରି ନ ଥିଲି, ମୁଁ କାହିଁକି ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଥିଲି, ଏବଂ ମୁଁ ଏହାକୁ ନଡ଼ା ଗଦା ଉପରେ କରୁଥିଲି, ସକାଳେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ମାଡ଼ ମାରିବି । ମାଉସୀ ଆଣ୍ଟୋନିୟା ମଧ୍ୟ ଦିନରେ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ସମାନ ସାର୍ଟ ପିନ୍ଧି ଶୋଇବାକୁ ଯାଇଥିଲେ, ଅଙ୍କଲ ମିକେଲ ତାଙ୍କ ମା ପରି କୁଞ୍ଚିତ ହୋଇଥିଲେ ।

ଶୋଇବା ସମାରୋହ ସାଧାରଣ ରୀତିନୀତି ଅନୁଯାୟୀ ହୋଇଥିଲା: ପ୍ରଥମେ ମୁଁ ଶୋଇବାକୁ ଗଲି, ତା’ପରେ ଏହା ମାଉସୀଙ୍କର ପାଲଟିଗଲା, ତା’ପରେ ମାମୁଁ ତାଙ୍କ ଗ୍ରାଉଜର କା and ି କାନଭାସ୍ ଅନ୍ତ under ବସ୍ତ୍ର ବାହାର କଲେ । ସେ ଦିନରେ ପିନ୍ଧିଥିବା ଖାଲି ସାର୍ଟ ସହିତ ସେ ଶଯ୍ୟା ଆଡ଼କୁ ଯାଇ କାନ୍ଧ ଉପରେ ଏକ ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖାଯାଇଥିବା ତେଲ ଦୀପକୁ ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ । ମୁଁ, ଦୁଃଖୀକାରୀ, ଯେକ way ଶସି ପ୍ରକାରେ ନ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କଲି ଏବଂ ଦେଖିଲି: ଯେତେବେଳେ ସେ ନିଆଁ ଲିଭାଇବାକୁ ନଇଁ ପଡ଼ିଲେ ମୁଁ ଦେଖିଲି ତାଙ୍କ ସିଲୁଟ୍ କାନ୍ଧରେ ଚାଇନାର ଛାୟା ପରି, ଡିଙ୍ଗ-ଡିଙ୍ଗ୍ ang ୁଲୁଛି । - ଓ ,, ଏହା କେତେ ସୁନ୍ଦର! - ସେ କହିଲା, କାରଣ ସେ ପିଇଥିବା ସମସ୍ତ ମଦ ତାଙ୍କୁ ଏତେ ଗରମ କରିଦେଇଥିଲା । ସେମାନଙ୍କ ଶଯ୍ୟା ପାଖରେ ଦୁଇଟି କ୍ୟାପ୍ ଥିଲା, ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁଇଟି ବଡ଼ ବାଡ଼ି ଟୋକେଇ ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନେ ଶୁଖିଲା ଡିମ୍ବିରି ରଖିଥିଲେ । ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ମଇଳା ଏବଂ ତେଲିଆ ପୋଷାକରେ ଆଛାଦନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଶେଷରେ ମାମୁଁଙ୍କ ପରିଷ୍କାର ଅନ୍ତ under ବସ୍ତ୍ର ଥିଲା । ମୋ ବିଛଣା ପାଖରେ ଥିବା ଏକ ବାନ୍ଧରେ ସେମାନେ ରୁଟି ଏବଂ ଏକ ସ୍କାର୍ଫ ରଖିଥିଲେ ଯାହାକୁ ମୁଁ ଶୀତଦିନେ ସ୍କୁଲ ଯିବାବେଳେ ମୋ ଅନ୍ତ under ବସ୍ତ୍ର ଏବଂ ମାଉସୀଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ଗୁଡ଼ାଇ ରଖିଥିଲି । ଆମେ କେବଳ ରବିବାର ଦିନ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲୁ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ନୋଭାରାରେ ଜନସମାଗମକୁ ଯାଇଥିଲୁ । ମୋର ମାମୁଁମାନେ କହିଥିଲେ ଯେ ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ପିନ୍ଧିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ କାରଣ ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଦରକାରୀ ପରିଧାନ କରିବୁ ।

ଜାନୁଆରୀରେ ସେମାନେ ଘୁଷୁରିଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିଥିଲେ । ସେମାନେ କିଛି ସସ୍ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ଲାଡ଼କୁ ଲୁଣ ଦେଇଥିଲେ । ସି iled ା ପାଦକୁ ଲାଡ଼ରେ ବୁଡ଼ାଯାଇଥିବା ଏକ ଟେରାକୋଟା ହାଣ୍ଡିରେ

ସଂରକ୍ଷଣ କରାଯାଇଥିଲା । ସେଗୁଡ଼ିକ ସାଧାରଣତ May ମେ ମାସରେ ସତେଜ ବିସ୍ତୃତ ବାଇଗଣ ସହିତ ଖୁଆଯାଉଥିଲା କାରଣ ପାରମ୍ପାରିକ ଭାବରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ପୂର୍ବରୁ ଖାଇ ପାରିନଥିଲେ । ଥରେ, ଏପ୍ରିଲ ହୋଇଗଲା, ମୁଁ ମୋର ମାଉସୀଙ୍କୁ ଏହା ବିଷୟରେ ପଚାରିଲି କାରଣ ମୁଁ ବହୁତ ଭୋକିଲା ଏବଂ ରୁଟି ସହିତ କ'ଣ ଖାଇବାକୁ ଜାଣି ନଥିଲି । ମୋର ମାଉସୀ ଚିକ୍କାର କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ଯେ ମୁଁ ପାଗଳ ହୋଇଗଲି । ଦିନେ ମୁଁ ସ୍କୁଲରୁ ଫେରୁଥିବା ସମୟରେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ଭଉଣୀ ସହିତ ଖଚର ଗ୍ରାକରେ ଓଫେଲିଆଙ୍କୁ ଭେଟିଥିଲି । ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ମାତାଙ୍କୁ ହରାଇ ପିତାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରାନ୍ତରୁ ଫେରି ଆସିଥିଲେ ।

ସେମାନେ ମୋ ଅପେକ୍ଷା ବହୁତ ଖରାପ ଥିଲେ, ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୟା କଲି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲି: ମୁଁ ଯେଉଁଠାରେ ରହେ, ଆସ, ଏହି ସମୟରେ ମୋର ମାଉସୀ ପାଣି ପାଇବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ତୁଲିରେ ଖାଦ୍ୟ ସହିତ ଏକ ହାଣ୍ଡି ଅଛି, ଏହାକୁ ନିଅ, ନିଜକୁ ଖାଇବାକୁ ଦିଅ କିନ୍ତୁ ଦାନ କର ନାହିଁ । ତାପରେ କାହାକୁ କିଛି କୁହ ନାହିଁ- ସେମାନେ ମୋତେ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଭୋକରେ ଚାପି ହୋଇ ମୋର ପରାମର୍ଶକୁ ବିନା ଦ୍ଵିଧାରେ ଅନୁସରଣ କଲେ । ମେ ମାସରେ, ଯେତେବେଳେ ମାମୁଁମାନେ ବିସ୍ତୃତ ବାଇଗଣ ରାନ୍ଧିଲେ, ସେମାନେ ଘୁଷୁରୀର ପାଦ ଆଣିବାକୁ ଗଲେ ଏବଂ ଏହା ବଦଳରେ କେବଳ ହାଣ୍ଡି ପାଇଲେ: ସ୍ଵାଭାବିକ ଭାବରେ ଭାବିଲେ ଏହା ମୁଁ, ଅନେକ ଦିନ ଧରି ସେମାନେ ମୋତେ ଦେଖି ଦେବା ପାଇଁ ରାଗିଗଲେ । ସେହି ସମୟରେ ମୁଁ ବହୁତ ଗର୍ବିତ ଅନୁଭବ କଲି କାରଣ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ମୋର ଲୋଭ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ବଡ଼ ଯୁଦ୍ଧରେ ଜିତିବାର ସୁଖ ଅନୁଭବ ଥିଲା । ସ୍ଵେଚ୍ଛା ଅଭାବରୁ, ଫ୍ଲାସ୍ ଘର ସାରା ଅସ୍ଥିର ଭାବରେ ରାଜତ୍ଵ କଲେ । ସେମାନେ ରାତିରେ ମୋ ବେକକୁ ଆଘାତ କଲେ ଏବଂ ମୋର ମାଉସୀ ପ୍ରତିଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୋତେ ଅଲିଭ୍ ତେଲରେ ତେଲ ଲଗାଇଲେ । ସକାଳେ ମୋ ବେକଟି ରଙ୍ଗ ହୋଇଥିବା ପରି ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ମୋ ମାଉସୀ ପରି ମୋର ମଧ୍ୟ ଉଷ୍ଣ ଥିଲା, ମୋର ମୁଣ୍ଡ ଧୋଇବାରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ନଥିଲା । ଅନ୍ୟ ପଟେ, ମାଉସୀ ମୋ କେଶକୁ କୁଣ୍ଡେଇ କରି ଏହାକୁ ଷ୍ଟାଇଲ୍ ରଖିବା ପାଇଁ ପାଣି ଏବଂ ଚିନିରେ ତେଲ ଦେଇଥାନ୍ତି ।

ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ମୋର ସହପାଠୀମାନେ ସର୍ବଦା ପରିଷ୍କାର ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗରିବ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ମୋ ପରି ଅପରିଷ୍କାର ନଥିଲେ । ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଶେଷ ଡେସ୍କକୁ ଠେଲି ମାର୍ଜିତକରଣ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସହଯୋଗ କରିଥିଲେ । ମୋ ଶରୀର ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ଭାବରେ ଅପରିଷ୍କାର ଥିଲା । ସହରର ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ଫେରାଗୋଷ୍ଠୀ ପର୍ବ ଅବସରରେ ସେମାନେ ମୋତେ ବର୍ଷକୁ

ଥରେ ନଦୀରେ ଧୋଇଥିଲେ । ଥରେ ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ମୋ ମା ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲି, ମୋର ପ୍ରାୟ ସାତ ବର୍ଷ ହୋଇଥିଲା, ମୁଁ ବ୍ରାଜିଲର ପୁରୁଥିବା ପାଉଁଶରେ ପଡ଼ିଗଲି । ମୁଁ ମୋର ଡାହାଣ ହାତ ପୋଡ଼ି ଦେଲି ଏବଂ ମାଉସୀ ମୋତେ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇ ନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରତିଦିନ ସାଧାରଣ ଚିକିତ୍ସା କରି ମୋତେ ଚିକିତ୍ସା କଲେ । ମୋର ଦୁଇଟି କପୋତ ଅଣ୍ଡା ପରି ଦୁଇଟି ବଗୁଲ ଥିଲା, ମୁଁ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଚିକାର କଲି କିନ୍ତୁ ସେ କେବେ ବି ଘୁଞ୍ଚିଲା ନାହିଁ । ମୋତେ ଲାଗୁଥିଲା ଯେ ମୋତେ ମୁଖାମାନେ ଘୋଡ଼େଇ ଦେଉଛନ୍ତି ।

ମୁଁ ଦୁଇମାସ ପରେ ଚମକାର ଭାବରେ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଗଲି ଏବଂ ମୋର ତଥାପି ଏହାର ଲକ୍ଷଣ ଅଛି । ସ୍କୁଲ ସମୟରେ, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ରବିବାର ଦିନ ବାଲକୋନୀରେ ଥିଲି, ତଳକୁ ଆସୁଥିବା ଏକ ଛୋଟ girl ିଅ ମୋତେ ପଚାରିଥିଲେ ଯେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ସହ ମିଶ୍ରି ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ କ୍ୟାଟେଟିଜିମ୍ ଶିକ୍ଷାକୁ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଛି କି? ମୁଁ ଜାଣି ନଥିଲି ଏହା କ'ଣ କାରଣ ମୋର ମାଉସୀ ମୋତେ କେବଳ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଛୁଟିଦିନରେ ମାସକୁ ନେଇଗଲେ, ମୁଁ ବୁ understand ିପାରିଲି ନାହିଁ ଯେ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ଯିବାର ଅର୍ଥ କ'ଣ? ଜଣେ ପୁରୋହିତ, ପିତା ବୁଏମି ଆମ ଘର ବିପକ୍ଷରେ ରହୁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ଥର ଭେଟିଥିଲି ଏବଂ ଅନିଚ୍ଛାରେ ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲି । ମୋର ମାଉସୀ ମୋତେ ବାରମ୍ବାର ବିଜ୍ଞାପନରେ ବାନ୍ଧି କଲେ: ଯଦି ତୁମେ ତାଙ୍କ ସହ କଥା ହୁଅ, ସେହି ପୁରୋହିତ ତୁମର ଜିଭ କାଟିଦେବେ । ତଥାପି, ମୁଁ ପଚାରିଲି ଏବଂ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଭାବରେ କ୍ୟାଟେଟିଜିମ୍ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ପାଇଲି । ମୁଁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେହି ପରିବେଶରେ ଆରାମରେ ଅନୁଭବ କଲି । ଯୁବତୀ ମୋତେ ଏକ ବୁକଲେଟ୍ ଏବଂ ଖବରକାଗଜ ଦେଇଥିଲେ । ମୁଁ ଯାଶୁଙ୍କ ବିଷୟରେ ଶୁଣି ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କଲି । ଦିନେ ସେ ମୋତେ କହିଲା ଯେ ସେ ମୋର ପ୍ରଥମ ଯୋଗାଯୋଗ ପାଇଁ ମୋତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବେ । ମୁଁ ଘରେ ଏହା ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କଲି ଏବଂ ସେମାନେ ମୋତେ କହିଥିଲେ ଯେ ମୁଁ ବହୁତ ଛୋଟ ଅଟେ । ମୁଁ ଉତ୍ତର ଦେଲି, ମିଛ କହୁଛି, ଗୋଷ୍ଠୀର ସମସ୍ତ girls ିଅ ଏହା କରିଥାନ୍ତେ । ବାସ୍ତବରେ ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇସାରିଛନ୍ତି, ତଥାପି ଯୁବତୀ ଏବଂ ମୁଁ ଏକମତ ହୋଇ ସାନ ନିକୋଲାର ପୁରୋହିତଙ୍କ ସହ ତାରିଖ ସ୍ଥିର କରିଥିଲୁ: କର୍ପସ ଖୁଣ୍ଟିର ଦିନ ।

ଧଳା ପୋଷାକର ସମସ୍ୟା ଉପୁଜିଲା, କିନ୍ତୁ କେହି କେହି ମାଉସୀଙ୍କୁ ଜଣାଇଲେ ଯେ ନନ୍ଦୁମାନେ ଏହାକୁ ଭଡା ଦେଉଛନ୍ତି । ବହୁ ପ୍ରତୀକ୍ଷିତ ଦିନ ଆସିଲା: ସକାଳେ ସେ ମୋତେ ସାଙ୍ଗରେ ଉପବାସ କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ । ସେ ଭାବିଥିଲେ ଯେ ଅନ୍ୟ girls ିଅମାନେ ସେଠାରେ ଅଛନ୍ତି କାରଣ ସେ କ୍ୟାଟେଟିଜିମ୍ ଲେଡିଙ୍କ ସହ ଯୋଗାଯୋଗ କରିବାକୁ କେବେ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇ ନାହାଁନ୍ତି । ମୁଁ ଏକ୍ସିଟିଆ

ଥୁବା ଜାଣି ସେ ମୋତେ ଅପମାନିତ କଲା: ମିଥ୍ୟାବାଦୀ, ଅଭଦ୍ର। ମୋର ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ସେଦିନ ସକାଳେ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ଥିଲେ । ଉପସ୍ଥିତ କିଛି ମହିଳା ତାଙ୍କୁ ଶାନ୍ତ କରିଥିଲେ । ପୁରୋହିତ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚି ମୋତେ ହାତରେ ଧରି ସ୍ଵୀକାର କରିବା ପାଇଁ ମୋତେ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନକୁ ନେଇଗଲେ । ସେ ମୋତେ ସୁନ୍ଦର ଶବ୍ଦ କହିଥିଲେ ଯାହା ମୁଁ ପୂର୍ବରୁ ଶୁଣି ନ ଥିଲି । ମୁଁ ଅନୁଭବ କଲି ଯେ ମୁଁ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଉଡୁଛି ଏବଂ ମୁଁ ନିଜକୁ କହିଲି: ଏହା ସତ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ପୁରୋହିତମାନେ ଜିଭ କାଟିଛନ୍ତି, ଅପରପକ୍ଷେ ସେମାନେ ଏକ ଛୋଟ girl ିଅର ଦୁ suffering ଖା କିପରି ବୁ to ିବେ ଜାଣନ୍ତି । ଯଦି ମୁଁ କରିଥା'ନ୍ତି ତେବେ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ଚୁମ୍ବନ ଦେଇଥା'ନ୍ତି ।

ସେ ମୋତେ ପାଞ୍ଚଟି ହେଲ ମରିୟତଙ୍କୁ ଅନୁତାପ ବୋଲି କହିଥିଲେ ଏବଂ ମୁଁ ମୋ ସିତକୁ ଫେରିଗଲି । ମାଉସୀ ତୁରନ୍ତ ମୋତେ ପଚାରିଲେ ମୁଁ ପୁରୋହିତଙ୍କୁ ସେଠାରେ ଏତେ ଦିନ ରହିବାକୁ କ'ଣ କହିଥିଲି, ଏବଂ ମୁଁ କହିଲି: - ଯୁବତୀ ମୋତେ ଶିଖାଇଲେ ଯେ ସ୍ଵୀକାର ଗୁପ୍ତ ଅଟେ - । - ହଁ, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ମୋତେ ପ୍ରଥମ ଥର କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ - ବୀଣା ଜୋରରେ । କେବେ ନୁହେ । ସେଠାରେ ଜନସମାଗମ ହୋଇଥିଲା, ବାଟରେ ସେମାନେ ମୋତେ ମାମୁଁଙ୍କ ହାତକୁ ଚୁମ୍ବନ ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ କଲେ ଏବଂ କହିଲେ: ଦୟାକରି ମୋତେ ଆଶୀର୍ବାଦ କରନ୍ତୁ । ମୁଁ ମୋ ଜେଜେବାପାଙ୍କ ସହିତ ଆରମ୍ଭ କଲି, ସବୁବେଳେ ସମାନ ବାକ୍ୟାଂଶ, ତା'ପରେ ମୁଁ ସମସ୍ତ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ବୁଲିଲି । ମାଉସୀ ଗାଏତାନା ମୋତେ ଏକ ବୁକଲେଟ୍ ଦେଇଥିଲେ । ମୁଁ ଭୋକିଲା ଥିଲି, କିନ୍ତୁ କେହି ମୋତେ ଖାଦ୍ୟ ଦେଲେ ନାହିଁ । ସାଧାରଣତ ,, ଥରେ ସମାରୋହ ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ, ବିସ୍ମୃତ ସହିତ ଗ୍ରାନିତା ଆଣିବାକୁ ବାରକୁ ଯିବା ପ୍ରଥା ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ସଞ୍ଚୟ ପାଇଁ ମାନିଆ ଦ୍ଵାରା ପରାସ୍ତ ହୋଇଥିଲା: ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ ଆମେ ଏକ ଥାଲି ପେଷ୍ଟ ଖାଇଥିଲୁ ଏବଂ ଅପରାହ୍ନରେ ଫଟୋଗ୍ରାଫରଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇଥିଲୁ କାରଣ ସମ୍ପର୍କୀୟମାନେ ମା'ଙ୍କ ଫଟୋ ପଠାଇବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଥିଲେ ।

ମୁଁ ଦ୍ଵିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ ଶେଷ କରି ବହୁତ କମ୍ ମାର୍କ ଦେଇ ପାସ୍ କରିଥିଲି । ସେହି ବର୍ଷ ଆମକୁ ସବୁ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ସମୟରେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ମୁଁ ଆପଣି କଲି: - ଅନ୍ତତଃ Sunday ପକ୍ଷେ ରବିବାର ଦିନ ମୋତେ ଭିଡ଼କୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ମୋ ଜେଜେବାପାଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯିଏ ଏକାକୀ -। ଶ୍ଵାସରୋଗରେ ପୀଡ଼ିତ, ସେ ବହୁତ ଭଲ ମଣିଷ ଥିଲେ । Daughter ିଅ ତାଙ୍କୁ ଅବହେଳା କରିଥିଲେ, ଆଂଶିକ ଅବହେଳାରୁ, ଆଂଶିକ କାରଣ ସେ ତାଙ୍କ ସ୍ଵାମୀଙ୍କ ଦ୍ଵ condition ାରା ସର୍ତ୍ତ ରଖିଥିଲେ, ଯିଏ ପଡ଼ୋଶୀ, ସମ୍ପର୍କୀୟ ଏବଂ ଶୁଣୁରଙ୍କ ଉପରେ ସର୍ବଦା କ୍ରୋଧିତ ଥିଲେ ।

ମୁଁ ଗାଧୋଇବାକୁ ଧୋଇଲି ଏବଂ ମିସେଲିଲୋରୁ ଗୁପ୍ତରେ ମୋ ମାଉସୀ ପାଖକୁ ନେଇଗଲି, ନଚେତ୍ ଅସୁବିଧା ହେବ । ସେ ନିଜ ପିତାଙ୍କ ପ୍ରତି ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରିନଥିଲେ: ଦିନେ ତାଙ୍କର ଜଣେ ଭଉଣୀ କାଷ୍ଠାଜିଆକୁ ଆସି ସେମାନଙ୍କୁ କହିଥିଲେ ଯେ ସେ ମରିଛନ୍ତି । ସେ ତାଙ୍କୁ କହିଲା, "ଯଦି ତୁମେ ଛାଡ଼ିବ ନାହିଁ, ମୁଁ ତୁମକୁ ଗଧରେ ପିଟିବି ।"

ଯେତେବେଳେ ଗାଁରେ ଏକ ପାଟୀ ହୋଇଥିଲା, ମୁ୍ୟଜିକାଲ୍ ବ୍ୟାଣ୍ଡର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏହାର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥିରତା ହେତୁ କୁହାଯାଉଥିବା ଏକ ଆଇସ୍ଟ୍ରିମ୍ "ପେଜୋ ତୁରୋ" ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ମାମୁଁ ମିକେଲ, ଏହା କେବେହେଲେ ସ୍ଵଷ୍ଟ ହୋଇନଥିଲା କାରଣ ସେ ଏହାକୁ ପସନ୍ଦ କରୁନଥିଲେ କିମ୍ବା ଉଦାରତାର ଏକ ଅସାଧାରଣ ଅଙ୍ଗଭଙ୍ଗୀକୁ ଚାଲିତ ହୋଇଥିଲେ, ମୋତେ ପାସ୍ କରି ମୋତେ ଡାକିଲେ: "କନକେଟିନା, ଆସ ଏବଂ ଆଇସ୍ଟ୍ରିମ୍ ଆଣ" । ଏବଂ ତେଣୁ ମୁଁ ସେହି ସୁଯୋଗ ପାଇଲି, ସେହି ବିରଳ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକରେ, କିଛି ଭଲ ।

କିଛି ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ବାକେନୋରୁ ଡକ୍ଟର କୋସେଣ୍ଟିନୋ ମୋତେ ଏକ ସବିଶେଷ ଡଥ୍ୟ ମନେ ପକାଇଲେ ଯାହା ମୋର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ହଜି ଯାଇଥିଲା । ବ୍ୟାଣ୍ଟ ସହରର ରାସ୍ତାରେ ଖେଳୁଥିବାବେଳେ ପିଲାମାନେ ପ୍ୟାରେଡରେ ଯୋଗଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିକୁ ଯଥାର୍ଥତା ଦେବା ପାଇଁ ଜଣେ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ “ଜାଣିବା” ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ଏହାକୁ ପ୍ରମାଣ କରିବାକୁ ତାଙ୍କ ଜ୍ୟାକେଟ୍ ପକେଟରେ ହାତ ଥିଲା । ଏହିପରି ଭାବରେ ମୁଁ ମୋର ମାମୁଁ ମିକେଲଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରି, ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାଥମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକ ତଥା ପିତୃହୀନ ଜିଆନି କୋସେଣ୍ଟିନୋ ଗ୍ୟାଙ୍ଗ ନେତାଙ୍କ ପକେଟରେ ହାତ ରଖୁଥିଲେ ।

ଯୁଦ୍ଧ ମଧ୍ୟରେ ନୋଭାରାରେ କିଛି ବୋମା ଖସିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସମସ୍ତେ ଦ away ଡି ପଳାଇଲେ ଏବଂ କିଛି ପରିଚିତ ଆମ ସହିତ କାଷ୍ଟାଲିଆରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଥିଲେ । ମୋ ପାଇଁ ଏହା ଏକ ପାର୍ଟୀ ଥିଲା କାରଣ ମୁଁ ସାଥରେ ରହିପାରେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏବଂ ପରେ ଆପଣ ଶ୍ରୀମ୍ବେଲର ଶବ୍ଦ ଶୁଣିପାରିବେ । ଦୁ ag ଖବ ଖବର ମଧ୍ୟ ପହଞ୍ଚିଲା ଯେ ଓରଲାଣ୍ଡୋ ପେଷ୍ଟି ଦୋକାନର ମାଲିକଙ୍କ ପୁଅ ଏକ ବୋମା ଦ୍ଵାରା ଛିଣ୍ଡିଗଲା । ଚତୁର୍ଥ ଥର ଗର୍ଭବତୀ ଥିବା ଡୋମୋଡୋସୋଲାରେ ଥିବା ମା ରୋଜା ଏବଂ ଆଣ୍ଟୋନିଏଟାଙ୍କ ସହିତ ଏକୃଷିଆ ରହିଲେ । ମୋ ବାପାଙ୍କୁ ସିସିଲିକୁ ବରସାଗଲିଅର୍ ହେବାକୁ ଡକାଯାଇଥିଲା । ଚାଲିଯିବାର କିଛି ମାସ ପରେ ସେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ମା ଏମା ନାମକ ଏକ ଛୋଟ girl ିଅକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଚାରି ପିଲାଙ୍କ ସହିତ ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି କରାଯିବ ବୋଲି ଆଶା କରାଯାଉଥିବାରୁ ସେ ଘରକୁ ଫେରିବା ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି ।

ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ, ଯେତେବେଳେ ସେ ଡୋମୋଡୋସୋଲାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଏକ ତିକ୍ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗିଲା: ଏମା 12 ଦିନ ପରେ ବଞ୍ଚିବା ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ । ଦୁଇ ଦିନ ପରେ ତାଙ୍କୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଫେରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । କିଛି ମାସ ପରେ - ଏହା 8 ସେପ୍ଟେମ୍ବର ପରେ ଅନିଶ୍ଚିତତା ଏବଂ ଅସ୍ଥିରତାର ସମୟ ଥିଲା - ସେ ସାମରିକ ସେବାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବାରେ ସଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ମାଆଙ୍କ ସହ ଯୁଦ୍ଧ ଶେଷ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ନୋଭାରାକୁ ଫେରିଥିଲେ । ସେ ଏକ ଛୋଟ ଜୋଡା ତିଆରିକାରୀଙ୍କ ଦୋକାନ ଖୋଲିଥିଲେ । ପ୍ରତିଦିନ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଯାଉଥିଲି । ଲଜ୍ଜାଜନକ କିନ୍ତୁ ମୋ ବୟସ ପାଇଁ ଚତୁର, ମୋର ଆନ୍ତରିକତା ଥିଲା ଯେ ବାପା ଜଣେ ବିବାହିତା ମହିଳାଙ୍କ ସହିତ ଶୋଇବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଜଣେ ସ military ନିକ ସ୍ଵାମୀ ସହିତ । ଦିନେ ମୁଁ ପିଆଜା ବର୍ତ୍ତୋଲାନିର ଉପର ରାସ୍ତାରେ ଥିବା ବନ୍ଧୁ ଅଫିସରେ ପ୍ରବେଶ କରି । ପରବର୍ତ୍ତୀ

ଦୋକାନରୁ ଆସିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ବାପାଙ୍କ ସହ ଚାଟିଂ କରୁଥିଲେ । ମୁଁ ମୋ ଇଣ୍ଟେନ୍ସ ଏବଂ ମି middle ି ଆଜୁଠି ସାହାଯ୍ୟରେ ଠେଲି ହୋଇ ମୋ ମା'ଙ୍କୁ ପ୍ରତାରଣା କରୁଥିବା ମୋ ବାପାଙ୍କ ଆଖି ବାହାର କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କଲି । ପଡ଼ୋଶୀ ମୋତେ ଅଟକାଇବାରେ ସଫଳ ହୋଇଥିବାବେଳେ ମୋ ବାପା ହସିବା ସହ କହିଥିଲେ “ନିଜ ବ୍ୟବସାୟକୁ ମନ ଦିଅ” । '44 ରେ ଏକ ଗା dark ବାଲିଆ ବାଳକ ଜନ୍ମ ହେଲା, ତାଙ୍କ ପରି କୁଞ୍ଚିଆ କେଶ ...

ବାଦିଆଭେଟିଆରେ ତାଙ୍କ ପିତାମହ ପେଟରେ କର୍କଟ ରୋଗରେ ପୀଡ଼ିତ ହୋଇଥିଲେ । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ମାଉସୀଙ୍କଠାରୁ ଅନୁମତି ପାଇଲି । ମୁଁ ପ୍ରାୟତଃ Cast କାଷ୍ଠାଙ୍ଗିଆରୁ ଓହ୍ଲାଇ ନଦୀ କୂଳରେ ଚାଲୁଥିଲି । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଶଯ୍ୟାରେ, ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ମନେ କରେ । ଜେଜେମା 'ତଥାପି ଦୋକାନରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ ଏବଂ ସେଥିରେ ଅଳ୍ପ ସମୟ ଦେଇପାରନ୍ତି । ସେ ମାଛମାନଙ୍କୁ ଘଉଡ଼ାଇବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ହାତରେ ଏକ ଅଲିଭ୍ ଶାଖା ରଖୁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେ ଖରାପ ହୋଇଗଲେ ଏବଂ ଆଉ ଶକ୍ତି ପାଇଲେ ନାହିଁ ଏବଂ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କଠାରୁ ଗୋଡ଼େଇଲି । ନଭେମ୍ବର 2, 1944 ରେ 66 ବର୍ଷ ବୟସରେ ସେ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଉଡ଼ିଗଲେ । ବାପା ତଥାପି ସିସିଲିରେ ଥିଲେ । ତାଙ୍କର ମାମୁଁମାନେ ମଧ୍ୟ ଅକ୍ତିମ ସଂସ୍କାରରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ ।

ସବୁବେଳେ ମୁଁ ମା'ଙ୍କଠାରୁ କିଛି ଚିଠି ପାଇଥିଲି । '45 ବାପା ଡୋମୋଡୋସୋଲାକୁ ଫେରିଥିଲେ ଏବଂ '46 ରେ ମୋର ଭାଇ ଜିଉସେପେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲେ ।

ଚତୁର୍ଥ ଅଧ୍ୟାୟ - ତେଲ, କୋବି ଏବଂ ମନ୍ଦ ଆଶ୍ୱ ।

ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଥିଲା, ଯୋଗାଯୋଗ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ଥିଲା, ଏବଂ ଆମେ ଆଉ ମାତାଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣିଲୁ ନାହିଁ । ସେ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକ my, ମୋ ବାପାଙ୍କୁ ବର୍ତ୍ତମାନରେ ସିସିଲିକୁ ସ୍ଥରଣ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କର କିଛି ଦିନର ସ୍ୱାଧୀନତା ଥିଲା ସେତେବେଳେ ସେ ମୋତେ ଦେଖା କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ । ଯୁଦ୍ଧ ହେତୁ ଗ୍ରୀମାଞ୍ଚଳରେ ବହୁତ ଲୋକ ଥିଲେ । ବିସ୍ଥାପିତ ଲୋକମାନେ ସାଧାରଣତଃ teen ପନ୍ଦର ଦିନ ରହିଲେ, କିନ୍ତୁ ପରେ ସହରଟି ବିସ୍ଫୋରଣ ହେବାର ଆଶଙ୍କା ରହିଲା ଏବଂ ସେମାନେ ବର୍ଷସାରା ଗ୍ରୀମାଞ୍ଚଳରେ ରହିବାକୁ ପସନ୍ଦ କଲେ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମୟରେ ମୁଁ ସେହି ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଥିଲି । ଚାରି ପିଲାଙ୍କ ସହିତ ଏକ ପରିବାର ଥିଲେ ଯେଉଁମାନେ ଖାଦ୍ୟ ଅଭାବ ସତ୍ତ୍ୱେ always ଠିକ୍ ସର୍ବଦା ଭଲ ଆତ୍ମା ରେ ଥିଲେ । ମୁଁ ମୋର ମାମୁଁମାନଙ୍କର ଲୋଭ ଦେଖିଲି, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଏତେ ଶୁଖିଲା ଡିମ୍ବିରି ଥିଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ କାହାକୁ ଦେଇ ନଥିଲି: ମୁଁ ଏକ ସୁନ୍ଦର ହାତଗଣତି ନେଇ ଗୁପ୍ତରେ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆଣିଲି । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଜଳଖିଆ ପାଇଁ ଦେଇଥିବା କିଛି ବିନ୍ଦୁକୁ ସେଭ୍ କଲି । ଏପରିକି କଠିନ ରୁଟି: ସ୍କୁଲ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ମୋ ମାଉସୀ ମୋ ପକେଟରେ ରଖିଥିବା ଏକ ଖଣ୍ଡ ଯାହା ମୁଁ ସେହି ପିଲାମାନଙ୍କ ସହ ବାଣ୍ଟିଥିଲି ଏବଂ ଏହା ବଦଳରେ ସେମାନେ ମୋତେ ଲେଖିବାକୁ କିଛି କାଗଜ ଦେଇଥିଲେ, ସେମାନେ ମୋତେ ସିଙ୍ଗରେ ଖେଳିବାକୁ ଲାଗିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଖେଳନା, ଚେୟାର ଏବଂ ସେ ମୋତେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସାନ ଭଉଣୀକୁ ଦେଇଥିବା ପୋଷାକ ପାଇଁ ଶଯ୍ୟା, ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ବଡ଼ ଭଉଣୀ ଆମ ପାଇଁ ପୋଷାକ ତିଆରି କରିଥିଲେ ।

ବେଳେବେଳେ ଏହା ଘଟିଲା ଯେ ମୁଁ ନଦୀକୁ ଯାଇଥିଲି, ଯେଉଁଠାରେ ଆଖପାଖ ଅଞ୍ଚଳର ମହିଳାମାନେ ପାଉଁଶରେ ନିଜ ପୋଷାକ ଧୋଇବାକୁ ଯାଇଥିଲେ, ଏବଂ ମୁଁ ସେଠାରେ ଠିଆ ହୋଇ ଦୁଇଟି ବଡ଼ ପଥର ଧରିଥିବା ଏକ ପାତ୍ରରେ ପାଣି ଗରମ କରିବା ପାଇଁ ନିଆଁ ଜଳୁଥିବା ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଚାହିଁ ରହିଥିଲି । ମୋର ମାଉସୀ ଏହି ଅପରେସନ୍ କରୁଥିବା ମୁଁ କେବେ ଦେଖି ନାହିଁ । ସେ ପ୍ରାୟତଃ never କେବେ ଧୋଇ ନଥିଲେ କିମ୍ବା ନଦୀକୁ ଯାଇଥିଲେ ଯେତେବେଳେ ସେଠାରେ କେହି ନଥିଲେ ତାଙ୍କ ଡେଲିଆ ଏବଂ ଅତ୍ୟଧିକ ମଇଳା ପୋଷାକକୁ ପ୍ରକାଶ ନକରନ୍ତି ।

ଅନ୍ୟ ସମୟରେ ମୁଁ ସେହି ମହିଳାମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଲି ଯେଉଁମାନେ ଘରେ ବୁଣା ହୋଇଥିବା ଲାଇଲନ୍ ଦୁଇ କିମ୍ବା ତିନି ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଥର ଉପରେ ବିସ୍ତାର କରିଥିଲେ । ସେମାନେ ଏହାକୁ ଓଦା କରି କ୍ୱଳନ୍ତ ସୂର୍ଯ୍ୟ ତଳେ ଶୁଖିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶୁଖାଇଲେ । ମୋର ମାଉସୀ ମୋତେ ସବୁବେଳେ ଘରକୁ ଡାକିଲେ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଶୁଣିବାକୁ ନଦେଲି । ଯୁଦ୍ଧ ସମୟରେ ତାଙ୍କ ବୋହୂ ମଧ୍ୟ ଏକ ଛୋଟ girl ଠିଆ ସହିତ ତୁରିନରୁ ଫେରି ଆସିଥିଲେ । ସାଲଭାଟୋର, ତାଙ୍କ ସାବତ ପୁଅକୁ ସମ୍ମାନ ଦେଇ ତାଙ୍କୁ ରାଣୀ ପରି ବ୍ୟବହାର କରାଯାଉଥିଲା । ସେହି ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ସେମାନେ ଗାଁରେ ରହିଲେ ଏବଂ ଏହି ଅବସରରେ ମାଉସୀ ସୁଗନ୍ଧିତ ସାବୁନ୍, ଲାଇଲନ୍ ଟାକ୍ସେଲ୍, ଡିସ୍ ଡ୍ରାୟର୍, ଟେବୁଲ୍ କପଡ଼ା ଏବଂ ନାପକିନ୍ ବାହାର କରି ଭଲ ପ୍ରଭାବ ପକାଇଲେ । ଏହା ବଦଳରେ ମୋତେ ସେବକ ପରି ବ୍ୟବହାର କରାଗଲା, ains ରଣାଠାରୁ ପାଣି ଆଣିବାକୁ ପଠାଗଲା, କାରଣ ଅତିଥି ପଠାଇବା ଏକ ଅପମାନଜନକ ଘଟଣା ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟମାସ ଆସିଲା ଏବଂ ଉତ୍ତର ପ୍ରଥା ଅନୁଯାୟୀ ସକାଳେ ବରକୁ ଶିଶୁ ଯାଶୁଙ୍କଠାରୁ ତାଙ୍କ daughter ଠିଆକୁ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଉପହାର ଦିଆଗଲା: ଗୋଟିଏ ପୋଷାକ ପାଇଁ ହାଣ୍ଡି ଏବଂ ପାତ୍ରର ଏକ ସୁନ୍ଦର ସେଟ୍ । ମୁଁ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଖୁସି ଥିଲି, କିନ୍ତୁ ସେହି ସମୟରେ ମୁଁ କ୍ରୋଧରେ ବିସ୍ଫୋରଣ କରୁଥିଲି କାରଣ ସେହି ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ମୋ ସହିତ କେବେ ହୋଇ ନଥିଲା । ମୁଁ ଦୁର୍ବଳ ହେବାକୁ ଲାଗିଲି । ଅଜ୍ଞର ଥିଲି କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ଖାଇବାକୁ ଦୁ e ଖ: ସେମାନଙ୍କୁ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ପାଇଁ ଦବାଇବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଆପଣ କେବଳ ପଡ଼ୋଶୀମାନଙ୍କଠାରୁ ଚୋରି ହୋଇଥିବା ଖାଇପାରିବେ । ହାଜେଲନାଟ୍ ସଂଗ୍ରହ କରାଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ବିକ୍ରୟ କରିବା ପାଇଁ । ମୁଁ ଜଙ୍ଗଲରେ ଥିବା ଗୋଲମରିଚ ପରି କିଛି ଗୁପ୍ତ ଭାବରେ ଖାଇଲି । ମୋର ମାମୁଁମାନେ କେବଳ ବିସ୍ଫୁଟ ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟମାସ ଏବଂ ଇଷ୍ଟର୍ରେ କ୍ଷୀର କିଣିଥିଲେ ଏବଂ ଫୁଟିବା ସମୟରେ ମୁଁ ଏହାକୁ ଏକ ଚାମଚ ସହିତ ସ୍କିମ୍ କରିଥିଲି । ମୋ ମାଉସୀ କ୍ୱଚିତ୍ ମୋ ପାଇଁ ଭଜା ଅଣ୍ଡା ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ । ମୁଁ ପ୍ରାୟତଃ hop ଆଶା କରିଥିଲି ଯେ ସେ

ମୋ ପାଇଁ ଏହାକୁ ଭାଜନ୍ତୁ: - ଚାଲି ଏହାକୁ ଛାଡ଼ିଦିଅନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଆମ ପାଖରେ କିଛି ଥାଏ ଏବଂ ଅଣ୍ଟା ଦେବା ପାସ୍ ହୁଏ (ସେ ମେସିନାର ଜଣେ ଯୁବକ ଯିଏ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳକୁ ଯାଇ ଅଣ୍ଟା ସଂଗ୍ରହ କରି ଡାକା ପରି ପଠାଉଥିଲେ) ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକ ବିକ୍ରୟ କରି ଟଙ୍କା ପାଇପାରିବେ - । ସେ ଦୁଇମାସ ପାଇଁ ଅଣ୍ଟା ସଂଗ୍ରହ କରି ପରେ ବିକ୍ରି କଲେ ।

ଅଣ୍ଟା କିଣିଥିବା ମେସିନାଙ୍କ ବୋଧହୁଏ ସେମାନଙ୍କ ହାତରେ ଗୋଟିଏ କୁକୁଡ଼ା ଥିଲା । ଡିମ୍ବିରିଗୁଡ଼ିକ ଚିପିବାକୁ ପଡ଼ୁଥିଲା, କେବଳ ଅଳ୍ପ କିଛି ଖାଇ ପାରିବେ, ଅନ୍ୟମାନେ ଶୀତଦିନ ପାଇଁ ବିକ୍ରୟ କିମ୍ବା ସଂରକ୍ଷଣ ପାଇଁ ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣରେ ଶୁଖିବାକୁ ଛାଡ଼ିଥିଲେ । ଅକ୍ଟୋବର ମାସରେ, ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସୁନ୍ଦର ଛାତି ତିଆରି କରାଯାଇଥିଲା । ଯଦି କି pe ଶସି ଚୋପା ଛଡ଼ାଯାଇଥାନ୍ତା, ତେବେ ମାମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଛୋଟ କୋଠରୀରେ ଟେବୁଲ ଉପରେ ଛାଡ଼ିଦେବେ (ଥାଲିରେ ଦୁହେଁ ବରଂ ଦୀପରୁ ଖସିଯାଇଥିବା ତେଲ ଦ୍ଵାରା ତେଲ ହୋଇଥିବା ଖଟ ଉପରେ) ଏବଂ ସକାଳେ ଯେତେବେଳେ ସେ ଉଠିଲେ । ଚାରିଜଣ କାମକୁ ଯିବାକୁ, ସେ ମୋତେ ଜାଗ୍ରତ କରି ଛାଡ଼ି ବାଦାମ ଦେଇ ମୋତେ କହିବେ: ତୁମର ଜଳଖିଆ ଅଛି । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ମାନିଲି ଏବଂ ଭୋକରେ ଖାଇଲି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତେଲ ପରି ସ୍ଵାଦ ଚାଖିଲେ ଏବଂ ଅବଶ୍ୟ ମୋତେ ପେଟ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେଲେ । ମାମୁଁ ଗର୍ବ କଲେ: - ମୁଁ ମୋ ଭଣଜାକୁ ଭଲ ପାଏ, ଏପରିକି ବିଳମ୍ବିତ ରାତିରେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଛାତି ବାଦାମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରେ - । ବାସ୍ତବରେ ମୋ ମାମୁଁ ତାଙ୍କ ଆଖିରେ ଘୁଣା କରୁଥିଲେ । ବେଳେବେଳେ ଯେତେବେଳେ ସେ କ୍ରୋଧିତ ହେଲେ ହଲଦିଆ, ଦୁଲିନ୍ତ ଲାଲ୍: ଛୋଟ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଆଖି ତାଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଆକ୍ରମଣ କଲା । ସେଗୁଡ଼ିକ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଛିଦ୍ର ପରି ଛୋଟ ଏବଂ ଗଭୀର ଥିଲା, ସେଥିରୁ ଘୁଣା ing ାଲୁଥିଲା । ଏହି ସମୟରେ, ଡିଜେଣ୍ଡେରୀ ଏବଂ ପୋକଗୁଡ଼ିକ ବିଜୟୀ ହୋଇଥିଲେ । ସବୁବେଳେ ମାଉସୀ ମୋତେ ଏକ ଚାମଚ ତେଲ ଦେଲେ । ଏହା ପୋକକୁ ଦୂରେଇ ରଖିଥାଏ, ସେ ନିଜକୁ ବିଶ୍ ince ାସ କରିବା ପାଇଁ ପାଟି କରି କହିଲା ... ତା'ପରେ ସେ "ପ୍ରିଚେଣ୍ଟୁ" ରୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ: - ମଜଜାଲ ଅନ୍ ଭର୍ମୁ ଗରୁସୁ କେନ୍ଦୁ ପାଗାନା, ua u mazzu chi sugnu ସମସ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ । କିମ୍ବା ସୋମବାର ଦିନ ଆପଣ ଶୁଣୁଛନ୍ତି, କିମ୍ବା ମଙ୍ଗଳବାର ଦିନ ଆପଣ ଶୁଣୁଛନ୍ତି, କିମ୍ବା ବୁଧବାର ଦିନ ଆପଣ ଶୁଣୁଛନ୍ତି, କିମ୍ବା ଗୁରୁବାର ଦିନ ଆପଣ ଶୁଣୁଛନ୍ତି, କିମ୍ବା ଭିନାର୍ଡ଼ରେ ଆପଣ ଶୁଣୁଛନ୍ତି, କିମ୍ବା ସାବୁରୁରେ ଆପଣ ଶୁଣୁଛନ୍ତି, ଇଷ୍ଟର u viermu sturdudu ରି matteia du jurnu a tierra casca.-

(ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଏକ ପାଗନ୍ ଥିଲି ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଏକ ମୋଟା ପୋକକୁ ହତ୍ୟା କରିଥିଲି ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଭାବରେ ହତ୍ୟା କରେ । ପବିତ୍ର ସୋମବାର, ପବିତ୍ର ମଙ୍ଗଳବାର, ପବିତ୍ର ବୁଧବାର, ପବିତ୍ର ଗୁରୁବାର, ଶୁଭ ଶୁକ୍ରବାର, ପବିତ୍ର ଶନିବାର, ଇଷ୍ଟର ଦିନ ସକାଳେ । ବିସ୍ମିତ ପୋକ ଭୂମିରେ ପଡ଼େ) ।

ମୁଁ କିପରି ବଞ୍ଚିଛି ଜାଣେ ନାହିଁ ।

ଏଠାରେ ଆମେ ଏକ ପାରେଛେସିସ୍ ଖୋଲିବା ।

ଅନେକ ବର୍ଷ ବିତିଗଲା ଏବଂ ମୋର ପେଟ ଯନ୍ତ୍ରଣା ହେଉଥିଲା । ମୁଁ ଗୋଟିଏ କୋଠରୀ ଆକାରର ମେସିନ୍ ସହିତ ଏକ୍ସ-ରେ କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲି । କି me ଶସି ଅଲସର୍ ଅଛି କି ନାହିଁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ମୋତେ କିଛି ଧଳା ପେପ୍ ଦେଇଥିଲେ । ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ, କିଛି ଦେଖାଯାଇନଥିଲା । ରେଡିଓଲୋଜିଷ୍ଟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ଗ୍ୟାଷ୍ଟ୍ରାଇଟିସ୍ ଅଟେ ଏବଂ ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ ଦୂର କରିବା ପାଇଁ ମୋତେ କିଛି ପଲିଏଟିଭ୍ ଦେଇଥିଲେ । ମୁଁ ଏପରି ସ୍ଥିତିରେ ପହଞ୍ଚିଲି ଯେଉଁଠାରେ ମୁଁ ଏକ ଚାମଚ ପାଣି ପେଟ କରି ପାରିଲି ନାହିଁ । ମୋର ବୟସ ପ୍ରାୟ ପଚାଶ ବର୍ଷ ଥିଲା । ପିଆସେଞ୍ଜାର ଆର୍ମାଣ୍ଡୋଙ୍କ ବନ୍ଧୁ ପାଓଲୋ ମୋତେ ଏକ ବିଶେଷଜ୍ଞଙ୍କ ନିକଟକୁ ନେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଇଥିଲେ । ସେ ଡକ୍ଟର ମଜଜେଓଙ୍କ ନିକଟକୁ ମଧ୍ୟ ଆସିଥିଲେ । ଗ୍ୟାଷ୍ଟ୍ରୋସ୍କୋପି ଯନ୍ତ୍ର ଗଲା ବାହାରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିଲା ନାହିଁ । ଡାକ୍ତର କହିଛନ୍ତି, “ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ କିପରି ଏହି ମହିଳାଙ୍କୁ ବଞ୍ଚାଇବି, ପାଇଲୋରସ୍ ବନ୍ଦ ଅଛି । ଗ୍ୟାଷ୍ଟ୍ରୋସ୍କୋପି ଥିବା ସମସ୍ତ ଲୋକ ନିଜ ପାଦରେ କୋଠରୀ ଛାଡ଼ିଥିଲେ । ମୁଁ ଏକ IV ସହିତ ଏକ ଷ୍ଟେଚରରେ । ଦୁଇ ମାସ ପାଇଁ ଡାକ୍ତର ମୋତେ ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଉପଶମ ଦେଇଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଫେରି ଆସିଲି ଯନ୍ତ୍ରଟି ପାସ୍ ହୋଇନାହିଁ । ତିନି ମାସ ପାଇଁ ଆଉ ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଉପଶମ ।

ପ୍ରଥମ ଭ୍ରମଣର ପାଞ୍ଚ ମାସ ପରେ ଯନ୍ତ୍ରଟି ପାଇଲୋରସ୍ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ଲାଗିଲା । “ଚମକାର!” ଡାକ୍ତରୀ ମାଜଜେଓ କହିଛନ୍ତି । ଥରେ ଟ୍ରାପ୍ ଅପସାରିତ ହେବା ପରେ ସେ ମୋତେ ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଥିଲେ ଯେ ଏହା ଜନ୍ମଗତ କି କାରଣ ଅଟେ । ମୁଁ କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲି: “ବୋଧହୁଏ ଜିଜି ମୋତେ ତେଲ ଦେଇଥିଲା ଏବଂ ପରେ ପୋକ ପାଇଁ ।” ଡାକ୍ତର ତାଙ୍କ କେଶରେ ହାତ ରଖିଲେ: “ତେଲ? ଏବଂ ତୁମେ ତଥାପି ଜୀବିତ!” ଚିକିତ୍ସା ଜାରି ରଖି ମୁଁ ବେଳେବେଳେ ଗ୍ୟାଷ୍ଟ୍ରୋସ୍କୋପି ପୁନରାବୃତ୍ତି କରେ ।

ମୋର ଜୀବନ ବଞ୍ଚାଇଥିବା ଡାକ୍ତର ମାଜେଓଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ, ବର୍ତ୍ତମାନ ବର୍ଷ ପରେ ମୁଁ କେବଳ କିଛି ପାତ୍ର medicine କ୍ଷୟ ସହିତ ଖାଦ୍ୟ ଉପଭୋଗ କରିପାରିବି ।

ଯେତେବେଳେ କେହି ତାଙ୍କୁ ବାଲକୋନିରୁ ଡାକିଲେ, ମାଉସୀ ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ବୁଲାଇଲେ । ଏହା ପରେ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଖାଲି ପେଟରେ ଏକ ଛୋଟ ଗ୍ଲାସ୍ ଫେରୋକ୍‌ଇନ୍ ନେବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଥିଲେ । ସେ ଏହାକୁ କିଣିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ଏବଂ ସକାଳେ ସେ ମୋତେ ଏକ ଗ୍ଲାସ ମଧ୍ୟ ଦେଲେ ।

ଅଧିକନ୍ତୁ, ସେହି ଘରେ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ ମଧ୍ୟ ରାଜତ୍ୱ କଲା । ସେ ପିଇଥିବା ମଦରୁ ତାଙ୍କ ମାମୁଁ ସର୍ବଦା ମୁଣ୍ଡବିନ୍ଧା କରୁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ ଏହାର କାରଣ କାହାର ମନ୍ଦ ଆଖି ଥିଲା । ପତ୍ନୀ ତାଙ୍କୁ ଅଟକାଇବାକୁ ପଡ଼ିଲା: ସେ କିଛି ପାଣି ସହିତ ଏକ ଆଳି ନେଇ କିଛି ଲୁଣ ଏବଂ ଏକ ବୁନ୍ଦା ତେଲରେ poured ାଲିଲେ ଏବଂ ତା'ପରେ ମୁଣ୍ଡବିନ୍ଧା ପାଇଁ ପ୍ରିଟେଣ୍ଟୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ: - ଓଗଲିୟୁ ବିରିଡିଟୁ, ଓଗୁଲି ସାଣ୍ଟିସିମୁ, ଏହି ଘରକୁ ଆସନ୍ତୁ ଏବଂ ଏହାକୁ ଗୋଡ଼ାନ୍ତୁ । morocchiu, ogliu biriditto, ବାହାରକୁ ଯାଅ ଏବଂ ଏହି ମାମୁକାକୁ ଘଉଡ଼ାଇ ଦିଅ ... (ଆଶୀର୍ବାଦ ତେଲ, ସବୁଠାରୁ ପବିତ୍ର ତେଲ, ଏହି ଘରେ ପ୍ରବେଶ କର ଏବଂ ଏହି ମନ୍ଦ ଆଖି, ଆଶୀର୍ବାଦ ତେଲ, ଗୋଡ଼ାଇ ଏହି ଶୟତାନକୁ ଘଉଡ଼ାନ୍ତୁ ...)

ଆଶୀର୍ବାଦ ତେଲର ଏହି ସ୍ଥାନ, ଯେହେତୁ ଏହା ବିସ୍ତାର ହେଲା, ସେମାନଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ ଅନୁଯାୟୀ, ମନ୍ଦ ଆଖି । କିଛି ସମୟ ପରେ ରୁମର ଚାରି କୋଣରେ ପାଣି ଛିଞ୍ଚିଗଲା ଏବଂ ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ବିନ୍ଧା ଚାଲିଗଲା ।

କ୍ଷତକୁ ଭଲ କରିବା ପାଇଁ କୋବିଡ଼େବକୁ ତେଲ ସହିତ ମିଶାଇ ବ୍ରତ ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଛୋଟ ମାଂସ ଖଣ୍ଡ । ସେମାନେ କହିଥିଲେ, ସେହି ଭୟଙ୍କର ମିଶ୍ରଣ ଅସମର୍ଥ! ସକାଳେ ସେମାନେ ମୋତେ ମ୍ୟାଗ୍ନେସିଆ ସହିତ ଏକ ଗ୍ଲାସ୍ ପାଣି ଦେଇଥିଲେ । କିଛି ସମୟ ପରେ, ସମସ୍ତେ ଥରି ଉଠିଲେ, ମୋତେ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଥଣ୍ଡା ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ସୁସ୍ଥ ହେଲି ସେମାନେ ମୋତେ ଜଣେ ମହିଳାଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇଲେ ଯିଏ ମ୍ୟାଜିକ୍ କ icks ଶଳ କରିଥିଲେ: ସେ ମୋତେ ମୁଣ୍ଡରୁ ପାଦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ଷ୍ଟିକ୍ ଏବଂ ମୋର ଭ୍ରମାନ୍ତର ବାହୁ ସମାନ ଭାବରେ ମାପିଲେ । ଯଦି ଗୋଟିଏ ଖଣ୍ଡ ହଜିଯାଉଥିଲା ତେବେ ତାହା ସେହି ବର୍ଷ ପାଇଁ ମୃତ୍ୟୁକୁ ରୋକିଥାଏ ।

ଯଦିଓ ନିଜ ନିଜ ଉପାୟରେ ମାମୁଁମାନେ God ଶୁଭଙ୍କ ଉପରେ, ସାଧୁମାନଙ୍କ ଉପରେ, ମ୍ୟାଡୋନାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ । ପ୍ରତିବର୍ଷ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୫ ରେ ସେମାନେ ସହରଠାରୁ ପ୍ରାୟ ଚାଳିଶ କିଲୋମିଟର ଦୂରରେ ଥିବା କ୍ଲକ୍ ମ୍ୟାଡୋନାକୁ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ଅଭୟାରଣ୍ୟକୁ ଡିଭାଇରୀକୁ ଯାଇଥିଲେ । ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ବୟସରୁ ମୋତେ ସେହି ଅନୁଭାବ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ।

ଡିଭାଇରୀର ଅଭୟାରଣ୍ୟକୁ ଚୀର୍ଥଯାତ୍ରା ଅବସରରେ ମାଉସୀ କ୍ୟାପିନି (ତପଲ) କୁ ପୋଷାକରୁ ତିଆରି କରିଥିଲେ । ମାମୁଁ ସମୟ ସମୟରେ ଶିକାର କରିବାକୁ ଯାଇ ଗୋଟିଏ କିମ୍ବା ଦୁଇଟି ବଣୁଆ ରାବଣକୁ ରୋଷେଇ କରିବାକୁ ଘରକୁ ଆଣିଥିଲେ । ଏକ ଭଲ ପ୍ରଭାବ ପକାଇବାକୁ, ମାଉସୀ ଷ୍ଟର୍ ଆବରଜାଇନ୍ସ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ । ସେ ଦର୍ପଣକୁ ଚାହିଁ ଏକ କପଡ଼ା ସାହାଯ୍ୟରେ ମୁହଁ ସଫା କଲା । ସେହି ସମୟରେ "ଜାଜୋ କେଉଁଠାରେ ଅଛି, ମୋର ସ beauty ହର୍ଯ୍ୟ" ଗୀତଟି ପ୍ରଚଳିତ ଥିଲା ଏବଂ ମୁଁ ଏହାକୁ "zizi" କହିବାର ଅଭ୍ୟାସରେ ପ୍ରବେଶ କଲି ।

ଆମେ ସକାଳ ପ୍ରାୟ ଏକାଦଶରେ ତିହାରି ଅଭିମୁଖେ ଯାତ୍ରା କଲୁ । ମୋର ଦୁର୍ବଳତା ହେତୁ କ୍ଳାନ୍ତ ଓ କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇ ମୁଁ ଅନେକ ଥର କିଛି ମଧୁର ଜଳ ମାଗିଥିଲି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଅନ୍ୟ କ୍ଳାନ୍ତ ଲୋକମାନଙ୍କ ପରି ଷ୍ଟଲରୁ ଏହାକୁ କିଣି ନଥିଲେ: ସେମାନେ ଚର୍ଚ୍ଚ ନିକଟରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏକମାତ୍ର ain ରଣାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ ଯେଉଁଠାରୁ ଗରମ ଜଳ ପ୍ରବାହିତ ହେଉଥିଲା । ଏହା ଉତ୍ତାପକୁ ଶାନ୍ତ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କଲା ନାହିଁ । ପରମ୍ପରା ଅନୁଯାୟୀ, ସେମାନେ ଛେନା, ବିସ୍ତୃତ ବାଇଗଣ ଏବଂ କାନେଲିନି ବିନ୍ କିଣିଥିଲେ, ତାପରେ ସେମାନେ ଜନସମାଗମକୁ ଯାଇ ମାଡିନ୍ତୁଜା ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ ଏବଂ ବାହାରକୁ ଯିବା ବାଟରେ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ସହକର୍ମୀ ତଥା ମୋର ପିତାମାତାଙ୍କୁ ଭେଟିଥିଲେ । ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ ଆମେ ଆଖପାଖର ଅଲିଭ୍ ଗଛ ତଳେ ଖାଇବାକୁ ଗଲୁ । ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଲଜ୍ଜାଜନକ ଯେ ମୁଁ ଏତେ ଥକି ଯାଇଥିଲି, ସେହି ଦିନ ବାସ୍ତବରେ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ଏକ ଭଲ ପ୍ରଭାବ ପକାଇବା ପାଇଁ ସବୁବେଳେ ଭୋକ ଲାଗୁଥିଲା । ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନରେ ରୁଲିରେ ରନ୍ଧା ହୋଇଥିବା ଏକ ବଣୁଆ ରାବଣ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା, ଯାହା ମାମୁଁ ସର୍ବଦା ଦୁଇ ସନ୍ଧ୍ୟା ପୂର୍ବରୁ ଶିକାର କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ, ଆବେରଜାଇନ୍ସ ଏବଂ ଲଙ୍କା ଗୁଣ୍ଡ, ଅଜ୍ଞର ଏବଂ ଘରେ ତିଆରି ବିସ୍କୁଟ ଭର୍ତ୍ତି କରିଥିଲେ । ଘରକୁ ଫେରିବା ପାଇଁ ସାଙ୍ଗମାନେ ପରିବହନର ଏକ ମାଧ୍ୟମ ନେଇଥିଲେ: କାର କିମ୍ବା ଘୋଡ଼ା ଚାଳିତ କାର୍ । ମୁଁ ଦେଖିଲି, ପାଦରେ ଫେରିବା ପାଇଁ ଇସ୍ତଫା ଦେଇସାରିଛି । କେବଳ ଯଦି ମାମୁଁ ଥାଆନ୍ତି ମୁଁ ଘୋଡ଼ା ଚା ride ି ପାରିଥାନ୍ତି, ନଚେତ୍ ଏହା ଯଜ୍ଞଶାବାୟକ ଥିଲା ।

ପଞ୍ଚମ ଅଧ୍ୟାୟ - ପେଟା ।

ତଥାପି ଧର୍ମ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ, ଯେହେତୁ ମୋର ମାମୁଁ ଭାଇଚାରା ର ସଦସ୍ୟ ଥିଲେ, ତେଣୁ ସାନ ଜିଆର୍ଜିଓଙ୍କ ଚର୍ଚ୍ଚରେ ପଦ୍ମ ରବିବାର ଦିନ ସ୍ଵୀକାର କରିବା ଏବଂ ଯୋଗାଯୋଗ କରିବାର ସେମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ଵ ଥିଲା । ସକାଳ ପାଞ୍ଚଟାରେ ଏହି ସମାରୋହ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା, ପୁରୋହିତ ପ୍ରଥମେ ସମସ୍ତ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ଏକ ଟାପେଲରେ ସ୍ଵୀକାର କରିଥିଲେ, ଏବଂ ପରେ ମହିଳାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ଵୀକାରୋକ୍ତି ଆଡ଼କୁ ଗଲେ ।

ଯେତେବେଳେ ଏକ ବଡ଼ କଳା ଶା aw ା ପିନ୍ଧିଥିବା ତାଙ୍କ ମାଉସୀଙ୍କର ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଥିଲା, ସେ ନିଜକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଘୋଡ଼ାଇବା ପାଇଁ ପୋଷାକକୁ ଗ୍ରେଟ୍ ନିକଟକୁ ଆଣିଥିଲେ: ଲାଗୁଥିଲା ଯେପରି ତାଙ୍କୁ କାମୋମାଇଲ୍ ନିଶ୍ଵାସ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେ ସ୍ଵୀକାର କଲେ ଏବଂ ତାପରେ: - ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମର ପାଳି - ସେ ମୋତେ କହିଥିଲେ । ଯଦିଓ ମୁଁ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଵୀକାର କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲି, ମୁଁ କରିପାରିଲି ନାହିଁ । ମୋର ମାଉସୀ ମୋତେ ଗାଳି ଦେଲେ: "ତୁମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପରିହାସ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ବର୍ଷକୁ ଥରେ ଯଥେଷ୍ଟ, ନଚେତ୍ ତୁମେ ହୋଷ୍ଟ ନେବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହଁ କାରଣ ତୁମେ ଆଖିରେ ମଧ୍ୟ ପାପ କରି ପାରିବ ।"

ପ୍ରାୟ ନଅଟା ପବିତ୍ର ମାସ, ମିଳନ ଏବଂ ତୁରନ୍ତ ଘରକୁ । ସବୁଥର ପରି, ଛୋଟ କାରଣରୁ, ମାମୁଁ ଶପଥ କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ ଏବଂ ସେ ଏକ ସ୍ଵାୟତ୍ତ କାଶର ଶିକାର ହେଲେ । ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ଦୃଶ୍ୟ ଘଟିଛି: ଯଦି ସେହି ଦିନ ଯଦି କି reason ଶସି କାରଣରୁ କେହି ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଛେପ ପକାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ, ନଚେତ୍ ସେମାନେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଟିରୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେବେ । ଯଦି ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ହାରା ଏହା ଘଟିଲା, ସେ ଜର୍ ର lid ାଙ୍କୁ ଶୀ ନେଇ ସେଥିରେ ଛେପ ପକାଇ ପୁଣି ପାଣି ଏବଂ ଚିନି ସହିତ ତରଳ ପିଇଥାନ୍ତେ । ପବିତ୍ର ସପ୍ତାହ ସମୟରେ, ଲୋକମାନେ ଭିକ୍ଷୁଙ୍କ ହାରା ଆୟୋଜିତ ସନ୍ଧ୍ୟା ଉପଦେଶରେ ଯୋଗଦେବା ପାଇଁ ରାତିରେ ମଧ୍ୟ ସହରରେ ରହିଥିଲେ । ଗୁରୁବାର ଦିନ କୋଲମ୍ବ

ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା, ବିଭିନ୍ନ ଆକୃତିର ଏକ ବିସ୍ତୃତ ମଇଦା, କଠିନ ସି lled ା ଅଣ୍ଡା ସହିତ ପାଣିରେ ମିଶାଇ ଏକ ବିଷାକ୍ତ ରଙ୍ଗର ଉପାଦାନ । ଶୁଭ ଶୁକ୍ରବାର ଦିନ ଉପବାସର ସକାଳେ ଆମେ ଗହମ ସ୍ତ୍ରୀଟରେ ସୁସଜ୍ଜିତ ସମସ୍ତ ଚର୍ଚ୍ଚ ପରିଦର୍ଶନ କରିଥିଲୁ, ତା'ପରେ ଆମେ ନାଚୁଣୀର ତିନୋଟି ପତ୍ର (ପ୍ରଚଣ୍ଡ ସୁଗନ୍ଧ ସହିତ medic ଷଧୀୟ b ଷଧ) ଗିଳି ଦେଇଥିଲୁ ଯାହା ବର୍ଷସାରା ସୁସ୍ଥତାକୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିଥିଲା ।

କରୁଣାବିଧି ଯାଶୁକୁ ଆଘାତ ନକରିବା ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଦିନରେ କାମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ, ଯଦି ଆପଣ ଛୁଅଁ ସିଲେଇ କରିବେ, ଯଦି ଆପଣ ଦେଖୁଥିବେ ଆପଣଙ୍କ ଶରୀରକୁ ଆଘାତ କରିବାର ଆଶଙ୍କା ଅଛି, ଇତ୍ୟାଦି । ସେହି ଦିନ ପାଇଁ, ମୁଁ ଯାହା ବି କରିଥିଲି, ମୁଁ ବି ଆଘାତ ପାଇ ନଥିଲି, ନଚେତ୍ ଯାଶୁ କାନ୍ଦିବେ । ଶନିବାର ଦିନ ଏକାଦଶରେ ସେଠାରେ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ପୁନରୁତ୍ଥାନର ମାସ ଥିଲା । ପୁରୋହିତଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ପାଇବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ପିଲାମାନେ କପୋତ ଆଣିଲେ ଏବଂ ପରେ ଏହାକୁ ଖାଇଲେ । ମୁଁ ସେହି ତୃପ୍ତିକୁ କେବେ ବି ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ପାରି ନାହିଁ କାରଣ ଇଷ୍ଟର ପରେ ମଙ୍ଗଳବାର ଦିନ ଆୟୋଜିତ ହୋଇଥିବା ସ୍କୁଲ ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ମୋତେ ଦୁଇଟି ଅଣ୍ଡା ଦେଇ ମୋର କପୋତକୁ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ମୋତେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ଏକ ଅଣ୍ଡା ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଇଷ୍ଟର ଦିନ ସେମାନେ ମୋତେ ରାଜକୀୟ ପେଷ୍ଟରେ ନିର୍ମିତ ଚିକିଏ ମେଣ୍ଟ amb ା କିଣିଲେ, ଯାହା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଖର୍ଚ୍ଚ ନକରିବାକୁ । ମାମୁଁ ଏତେ କଳଙ୍କିତ ଥିଲେ ଯେ ସେ ନିଆଁରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ପ୍ୟାନରୁ ସୁଟ୍ ସହିତ ଜୋତା ଚମକାଇଥିଲେ । ଯଦି ମୋର ମାଉସୀ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ସେ ଗୋଟିଏ କାମ ଶେଷ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ଏଥିପାଇଁ ଅର୍ଥ ଦେଉଛନ୍ତି, ତେବେ ସେ ମୋତେ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଛନ୍ତି: ତୁମ ମାମୁଁଙ୍କୁ ପଚାର ଯେ ସେ ଟଙ୍କା ଆଣିଛନ୍ତି କି?

ସେ ଏବଂ ମୋତେ ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ଛୋଟ ଦାସ ପରି ଆଦର କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଥିଲା ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଘୁଞ୍ଚି ନଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଦଶଟି ଲାଇର ଏବଂ ପାଞ୍ଚଟି ମୋତେ ଦେଇଥିଲେ । ମୁଁ ମୋର ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିପାରିଲି ନାହିଁ କାରଣ ଏହା ଘୁଷୁରୀ ବ୍ୟାଙ୍କ ପାଇଁ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା । ଥରେ ମୁଁ ମୋର ମାଉସୀଙ୍କୁ କହିଲି ଯେ ମୁଁ ଲଟେରୀ ଖେଳିବାକୁ ଚାହୁଁଛି । ସେ ଜିତିବାକୁ ଆଶା କରୁଥିବାରୁ ସେ ରାଜି ହୋଇଥିଲେ। ମୋର ଏକ ମିଥ୍ୟା ଥିଲା । ବାସ୍ତବରେ ମୁଁ ମୋର ସହପାଠୀମାନଙ୍କ ତୁଳନାରେ ଡ୍ରେସିଂରେ ମଧ୍ୟ ଦୁର୍ବଳ ଅନୁଭବ କଲି: ସେମାନଙ୍କର ସ୍ଫର୍ଟ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ମୋର ମାଉସୀ ସେମାନଙ୍କୁ ପସନ୍ଦ କରୁନଥିଲେ ଏବଂ ମୁଁ ପୁରା ଡ୍ରେସ ପିନ୍ଧିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲି । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଧଳା, ବାଦାମୀ କିମ୍ବା ନୀଳ ସୂତା ଆଖୁ ଚୋପା ପିନ୍ଧିଥିଲେ, ମୋତେ କମଳା ରଙ୍ଗରେ ତିଆରି ହୋଇଥିବା

ଚୁଡ଼ି ସହିତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା, ଯାହାର ରଙ୍ଗ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ତୁଳନାରେ କମ୍ ଥିଲା । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକ ଇଲେଷ୍ଟିକ୍ ବ୍ୟାଣ୍ଟ ଦ୍ଵାରା ସମର୍ପିତ ଆଣ୍ଡ୍ରୋ ଉପରେ ପିନ୍ଧିଥିଲି, କିନ୍ତୁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ସମସ୍ୟା ହେଲା, ଗୋଟିଏ ପାଦ ବିନା, ସେମାନେ ଗୋଡ଼ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଏହା ଉପରେ ମୁଁ କଫ୍ ସହିତ ଏକ ଛୋଟ ଚୁଡ଼ି ପିନ୍ଧିଥିଲି । ମୁଁ ପୂର୍ବରୁ ଯଥେଷ୍ଟ ମାର୍ଜିତ ହୋଇଥିଲି ଏବଂ ମୋତେ ମୋର ପୋଷାକ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଛିଡ଼ା ହେବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ପାଞ୍ଚଟି ଲାଇର ସହିତ ମୁଁ ଏକ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ଚୁଡ଼ି କିଣିବାକୁ ଯୋଜନା କରିଥିଲି ଯାହା ମୁଁ ଶ୍ରେଣୀରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ସକାଳେ ପିନ୍ଧିବି । ସେଦିନ ଦୋକାନ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ମୁଁ ଟଙ୍କା ନେଇ ଘରକୁ ଯାଇପାରିଲି ନାହିଁ କାରଣ ମାଉସୀ ଏହାକୁ ପାଇଥାନ୍ତେ । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଖଟର ଗ୍ରାହକରେ ଏକ ପଥର ତଳେ ଲୁଚାଇବାକୁ ଚିନ୍ତା କଲି । ରାତିରେ ବର୍ଷା ହୋଇଥିଲା ଏବଂ କାଗଜରେ ତିଆରି ହୋଇ ସେମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇଗଲେ, ଯେହେତୁ ମୁଁ ପରଦିନ ସକାଳେ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲି ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଅନୁଭବ କଲି ।

ପନ୍ଦର ଦିନ ବିତିଗଲା ଏବଂ ମାଉସୀ ମୋତେ ପଚାରିଲେ ମୁଁ ଲଟେରୀ ଜିତିଛି କି? ତା'ପରେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ସଜୋଟ ନଥିଲି ଏବଂ ହଁ କହିଲି । ସେହି ଟଙ୍କା କେବେ ଆସିଲା ନାହିଁ । ଶୁଭ ଶୁକ୍ରବାର ଦିନ, ଆମ ଲେଡି ଅଫ୍ ଦୁ orr ଖର ସମ୍ମାନାର୍ଥେ ଶୋଭାଯାତ୍ରାରେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ଭେଟି ସେ ତାଙ୍କୁ ସ୍ଵସ୍ଵୀକରଣ ମାଗିଥିଲେ । ମୁଁ ଲଜ୍ଜାରେ ମରୁଥିଲି । ସ୍ଵାଭାବିକ ଭାବେ ସେ ସବୁକିଛି ବିଷୟରେ ଅବଗତ ନଥିଲେ, ତେଣୁ ମୁଁ ମୋ ମାଉସୀଙ୍କଠାରୁ ତାଙ୍କ କଠୋର ଆଖି ତଳେ ଦୁଇଟି ଚାପୁଡ଼ା ପାଇଲି । ମୁଁ ସବୁବେଳେ ସ୍ଵଇଚ୍ଛାରେ ବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ଯାଇଥିଲି, କିନ୍ତୁ ଖରାପ ଫଳାଫଳ ସହିତ । ମୋତେ କେହି ବୁ understood ିପାରିଲେ ନାହିଁ ଏବଂ ସୁପାରିଶ ଯୋଗୁଁ ମୋତେ ସର୍ବଦା ପଦୋନ୍ନତି ଦିଆଯାଇଥିଲା, ତେଣୁ ମୋ ମା ଶାନ୍ତ ଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ମୋତେ ସର୍ବଦା ଅଧ୍ୟୟନ କରନ୍ତି । ମୁଁ କେବଳ ବିଲେଇ ସହିତ ଭଲ ଥିଲି, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦିନେ ମଦ୍ୟପ ମାମୁଁ କିଛି ଗ୍ରାହକ ନେଇ ସହରରୁ ଫେରି ଆସିଲା ଏବଂ ପଶୁଟି ନିଜକୁ ଖାଇବାକୁ ଦେବା ପାଇଁ ଏକ ଖଣ୍ଡ ନେଇଗଲା । ସ soldiers ନିକମାନେ ଛାଡ଼ିଥିବା ଏକ ମୁସ୍କେଟକୁ ନେଇ ସେ ତାଙ୍କୁ ଖୋଲା ପଡ଼ିଆରେ ହତ୍ୟା କରିଥିଲେ । ଏହା ମୋ ପାଇଁ ଏକ ବଡ଼ ନିରାଶା ଥିଲା ।

ଖଲା ସମୟରେ ମୁଁ ପଡ଼ୋଶୀମାନଙ୍କ ଚାଷ ଜମିରେ ଛାଡ଼ିଥିବା ଗହମ ଏବଂ ବାଲିର ଶସ୍ୟ ନେବାକୁ ଯାଇ ଏକ ବ୍ୟାଗରେ ରଖି ନଦୀରେ ଥିବା ଶ୍ରୀମତୀ ଚିଣ୍ଡାରାଙ୍କ ମିଲକୁ ନେଇଗଲି । ତା'ପରେ ମୁଁ ମଇଦାକୁ ନୋଭାରାକୁ ମୋ ମା'ଙ୍କ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ନିକଟକୁ ନେଇଗଲି, ଯିଏ ଦୁଇ ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କ ସହିତ

ବିଧବା ହୋଇ ସକାଳେ ଜଙ୍ଗଲରେ କାଠ ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ ଯାଇ ଚୁଲି ଜାଳି ଆଣିଥିଲେ ଯେଉଁମାନେ ତାଙ୍କୁ ମଇଦା ଆଣିଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ରୁଟି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି କିଛି ଟଙ୍କା ରୋଜଗାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅଳ୍ପ ରୁଟି ।

ସେପ୍ଟେମ୍ବରରେ, ଯେତେବେଳେ ଡିମ୍ବିରିଗୁଡ଼ିକ ପାଟିଗଲା, ମୁଁ ଉଦ୍ଭିଦଗୁଡ଼ିକ ଉପରକୁ ଚ and ିଲି ଏବଂ ସୁସ୍ୱାଦୁ ଫଳଗୁଡ଼ିକ ବାଛିଲି, ଶାଖାଗୁଡ଼ିକର ଏକ ହୁକ୍ ସହିତ ଟଙ୍କାଯାଇଥିବା ବାଡ଼ି ଟୋକେଇରେ ରଖିଲି । ଡିମ୍ବିରି କାଟି ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣରେ ଶୁଖିବା ପାଇଁ ଛାଡ଼ି ଦିଆଗଲା । କିଛି ଦିନ ପରେ ସେମାନେ ଶୁଖିଗଲେ । ବଡ଼ ଟୋକେଇରେ ଲଗାଯାଇ ଶୀତଦିନେ ଖୁଆଯାଉଥିଲା । ସେହି ସୁନ୍ଦର ସମୟରେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳର ପଡୋଶୀ ଶ୍ରୀମତୀ ମାରିଆ ଶୁଖିଲା ଡିମ୍ବିରି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ । ମୁଁ ପ୍ରାୟତଃ her ତାଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲି । ସେ ଅନେକ ସନ୍ତାନର ମାତା ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କାର୍ନେଲୋ ଏପିଲିପଟିକ୍ ଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏବଂ ପରେ ସେ ଆଉ ପାଇଲେ ନାହିଁ । ଚିତ୍ରିତ ମା ତାଙ୍କୁ ଖୋଜିବାକୁ ଗଲା ଏବଂ ମୁଁ ତାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରାୟ ମଜା କଲି ।

ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ପଞ୍ଚମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପ was ୁଥିଲି, ଶିକ୍ଷକ ଆମ ପିତାମାତାଙ୍କୁ ଜଣାଇବାକୁ କହିଥିଲେ ଯେ ସେ ଆମକୁ "ଲିଟିଲ୍ ଆଲପାଇନ୍" ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ଦେଖିବା ପାଇଁ ସିନେମାକୁ ନେଇଯିବେ । ମାମୁଁ: "ତୁମେ ସେହି ଆବର୍ଜନା ଦେଖିବାକୁ ଯାଅ ନାହିଁ ।" ବିପରୀତ ପୁରୋହିତଙ୍କ ପୁତୁରା ଶୁଣିଥିଲେ: ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ପଠାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ନାହିଁ । ତା'ପରେ ସେମାନେ ଘୁଞ୍ଚିଗଲେ ଏବଂ ମୁଁ ଯିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେଲି ।

ମିଠା ସହିତ ମା'ଙ୍କଠାରୁ ଏକ ପ୍ୟାକେଟ୍ ଆସିଥିଲା । ମୁଁ କିଛି ସ୍କୁଲକୁ ଆଣିଥିଲି । ଏହା ଦୁର୍ଭିକ୍ଷର ସମୟ ଥିଲା ଏବଂ ମିଠା ମଧ୍ୟ ଅଭାବ ଥିଲା । ମୁଁ ପଞ୍ଚମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପ while ୁଥିବା ସମୟରେ ମୋ ଗୁରୁଙ୍କ ଭଉଣୀ ଚତୁର୍ଥ ଶ୍ରେଣୀ ଶିକ୍ଷା ଦେଲା । ସେ ମୋ ଠାରୁ ଛୋଟ girl ିଅ ପାଇଁ ମିଠା ମାଗିଥିଲେ ଯିଏ ଅସୁସ୍ଥ ଥିଲେ ଏବଂ ମୁଁ ସେସବୁକୁ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଥିଲି ।

1945 ରେ ମୋ ବାପା ଡୋମୋଡୋସୋଲାକୁ ଫେରିଗଲେ । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଏପ୍ରିଲ 1946 ରେ ପୁଣି ଦେଖିଲି ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହିତ ମୋର ମା ଥିଲେ ଯିଏ ଏକ ଶିଶୁ ଆଶା କରୁଥିଲେ ।

ମୁଁ ମୋର ପିତାମାତାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରାୟ ଦଶଟି ଖୁସିର ଦିନ ବିତାଇଲି । ମୁଁ ପ୍ରାୟତଃ my ମୋ ଜେଜେବାପା ଏବଂ ମାମୁଁଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲି, ତେଣୁ ମୁଁ ଯେତିକି ଚାହୁଁଥିଲି ଖାଇଥିଲି ଏବଂ ମୋ ଜେଜେମା'ଙ୍କ ଠାରୁ ବହୁ ସୋଡା ପିଇଥିଲି । ଶେଷରେ ମା 'ମୋତେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଉତ୍ତର

ଇଟାଲୀକୁ ନେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ମୋର ମାଉସୀ, ସର୍ବଦା ମିଥ୍ୟା ଏବଂ ସ୍ୱାର୍ଥପର, ତାଙ୍କୁ ମୋତେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଛାଡ଼ିବାକୁ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ । ମୁଁ ପଞ୍ଚମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପ was ୁଥିଲି, ମୋର ଦୁର୍ବଳତାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ସବୁବେଳେ ସଂଘର୍ଷ କରୁଥିଲି । ପରୀକ୍ଷା ଦିନ ତାଙ୍କ ଛୋଟ ଭାଇର ଜନ୍ମ ଖବର ଆସିଲା । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଖୁସି, କିନ୍ତୁ ଏକ ସମୟରେ ଦୁ sad ଣ, ମୁଁ ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ଯତ୍ନଶୀଳ ସହିତ କାନ୍ଦିଲି । ବୋଧହୁଏ ଏହି କାରଣରୁ ଶିକ୍ଷକ ମୋତେ ପଦୋତ୍ତ୍ତ ଦେଇଥିଲେ ଯଦିଓ ମୁଁ ପରୀକ୍ଷା ସମୟରେ ମୁହଁ ଖୋଲି ନ ଥିଲି । ସେହିବର୍ଷ ସେମାନେ ଗାଁରେ ଏକ ଉଚ୍ଚ ବିଦ୍ୟାଳୟ ବିଭାଗ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଥିଲେ ଏବଂ ମୋର ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ ସହପାଠୀମାନେ ପ୍ରବେଶିକା ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ । ମୋ ପାଇଁ କ chance ଶସି ସୁଯୋଗ ନଥିଲା: ମୋର ମାମୁଁମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଥିଲେ ଯେ କେବଳ ପେଟା ସେହି ପ୍ରକାର ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପ attended ୁଥିଲେ । ବାସ୍ତବରେ, ସେମାନେ ଉଚ୍ଚ ବିଦ୍ୟାଳୟ ସମାପ୍ତ କରିବା ପରେ ସେମାନଙ୍କୁ ମାଷ୍ଟର ଡିଗ୍ରୀ ପାଇଁ ମେସିନା ଯିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ମୋର ପିତାମାତାଙ୍କୁ ବହିଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଟଙ୍କା ପଠାଇବା ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ପଡୁଥିଲା, ସେମାନେ କ expenses ଶସି ଖର୍ଚ୍ଚ କରିନଥାନ୍ତେ । ମୁଁ କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲି କାରଣ ମୁଁ ମୋର ଅଧ୍ୟୟନ ଜାରି ରଖିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲି । ଏହା ପରେ ସେମାନେ ମୋତେ ଦୁଇ ବର୍ଷର ବୃତ୍ତିଗତ ପାଠ୍ୟକ୍ରମରେ ନାମ ଲେଖାଇବାର ସୁଯୋଗ ପ୍ରଦାନ କଲେ, ଯାହାକି ଦୁଇ ବର୍ଷ ଧରି ଚାଲିଥିବା ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗରିବ ମଧ୍ୟମ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ । ଗରିବ ଲୋକ ସେଠାକୁ ଯାଇଥିଲେ, ଯେକ case ଶସି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୁଁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲି । ପଞ୍ଜକୁ ବୁଲିବା, ସକାଳ ଏବଂ ଅପରାହ୍ନରେ ମୁଁ ପାଠ୍ୟକ୍ରମରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲି । ବିଦ୍ୟାଳୟଟି ମିଶ୍ରିତ ହୋଇଥିଲା: ସର୍ବାଧିକ ଧାଡ଼ିରେ ଥିବା ପୁରୁଷମାନେ ଗଣିତ ଶିକ୍ଷା କରୁଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ହାତ ବ raised ାଇଲେ, ସେମାନେ ଇଟାଲୀ ଏବଂ ଫରାସୀ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଛଡ଼ାଇ ନେଇଥିଲେ । Housework ୀଅମାନଙ୍କୁ ଗୃହ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ କୃଷି ଜ୍ଞାନ ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଇଥିଲା । ବାସ୍ତବରେ, ଆମେ ଆଦ nothing କିଛି ଶିଖୁଲୁ ନାହିଁ । ମୋର ଲାଭ ଲଜ୍ଜାଜନକ ଏବଂ ଶିଖିବା ପାଇଁ ବହୁତ ତୃଷ୍ଣା ସହିତ ଭଲ ଥିଲା ।

ଶିକ୍ଷାବର୍ଷ ଶେଷ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଶିକ୍ଷକମାନେ ଆମକୁ ଏକ ଚ୍ୟାରିଟି ଥିଏଟର ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ । ମୋତେ ଏକ ଷ୍ଟ୍ରଟ୍ ଉର୍ଚ୍ଚିତ୍ ପରି ପରିଧାନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ସେଠାରେ ତାଙ୍କ ମାମୁଁଙ୍କ କ୍ୟାପ୍ ଥିଲା, ସର୍ଟସ୍ ନିଖୋଜ ଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ମୋର ମାଉସୀଙ୍କୁ କହିଲି, ସେ କହିଲା: ତୁମେ ବନ୍ଧନ ରଖିବା ପାଇଁ ମୂର୍ଖ । ମୁଁ ହୃଦୟ ହରାଇଲି ନାହିଁ: ମୁଁ ପୁଅର ଗ୍ରାଉଜର orrow ଶ ନେବାକୁ ପଚାରିବା ପାଇଁ ବାରବାଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଲିଜାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗଲି । ତେଣୁ ପ୍ରଦର୍ଶନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୁଁ ଏକ ଷ୍ଟ୍ରଟ୍ ଉର୍ଚ୍ଚିତ୍

ପରିଧାନ କରିଥିଲି, ବହୁ କରତାଳି ଏବଂ ମୋ ମାମୁଁଙ୍କ ନିରାଶା ମଧ୍ୟରେ, ଯେଉଁମାନେ ଏହି ଉତ୍ସବରେ
ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ ।

ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ, ସେହି ଦୁଇ ବର୍ଷ ବିତିଗଲା ଏବଂ ମୁଁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ବିଦ୍ୟାଳୟ ପରି ସମାପ୍ତ କଲି
ଯେ ମୁଁ ପୁରୁ ପରି ଅଜ୍ଞ ଥିଲି ।

ଷଷ୍ଠ ଅଧ୍ୟାୟ - ଦୟାକରି ମୋତେ କ୍ଷମା କର । (ତାରାମାନଙ୍କର ଆଲୋକ)

ମୋର ବାର ବର୍ଷ ବୟସ ହୋଇଥିଲା ଯେତେବେଳେ ମୋ ମା ଅଗଷ୍ଟରେ ମୋ ବାପା ଏବଂ ଛୋଟ ଭାଇଙ୍କ ସହ ମୋତେ ଦେଖା କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ ଯାହାକୁ ମୁଁ ପ୍ରଥମ ଥର ଦେଖିଲି । ତାଙ୍କର ଛୋଟ ଚେହେରା ଦେଖି ମୋତେ ଖୁସି ଲାଗିଲା ଏବଂ ମୋର ମନେ ଅଛି ସେହି ଦିନଟି ମୋ ଜୀବନର ସର୍ବୋତ୍ତମ । ମୋର ପିତାମାତାମାନେ ବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ଫେରିବା ପାଇଁ ମୋତେ ସାଙ୍ଗରେ ନେବାକୁ ସ୍ଥିର କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ମୋର ମାଉସୀ ସେମାନଙ୍କୁ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଥର ପାଇଁ ଧାରଣାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିଥିଲେ: ବାଣିଜ୍ୟକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଶିଖିବାର ଆଶା ସହିତ ସେ ମୋତେ ଜଣେ ସିମ୍ପ୍ଲେସ୍ ହେବାକୁ ପଠାଇବେ । ଏବଂ ମୋର ଲକ୍ଷ୍ୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏହା ଘଟିଲା । ମୋର ପିତାମାତା ଚାଲିଗଲେ ଏବଂ ମୁଁ ସିସିଲିରେ ଏକ ମୂର୍ଖ ପରି ରହିଲି । ସେବେଠାରୁ ମୋର ଶାନ୍ତି ନଥିଲା ଏବଂ ସବୁବେଳେ ଗୁପ୍ତରେ କାନ୍ଦୁଥିଲି । ମୋର ମାମୁଁମାନେ କହିଥିଲେ ଯେ ମୋର ପିତାମାତା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମୋତେ ସେମାନଙ୍କ ପରି ଭଲ ପାଇ ନଥାନ୍ତେ, ସେମାନେ ମୋତେ daughter ିଅ ପରି ବ raised ାଇଥିବେ (ଗୋଟିଏ daughter ିଅ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମୋ ପରି ଯତ୍ନଶୀଳ ଦେଇଥାନ୍ତା) । ଦିନେ ମୋର ମାଉସୀ ସହରର ସର୍ବୋତ୍ତମ ସିମ୍ପ୍ଲେସ୍‌ଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇଥିଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ମୋ ମା ମଧ୍ୟ ବାଣିଜ୍ୟ ଶିଖୁଥିଲେ, ମୋତେ ପଚାରିବେ କି ସେ ମୋତେ ନିୟୁତ ଦେବେ କି? ଢେସମେକର ଉତ୍ତର ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କର ପୂର୍ବରୁ ଆଠ ଜଣ girls ିଅ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସଂଖ୍ୟା ବ increase ାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ପରଦିନ ତାଙ୍କ ମାଉସୀ ତାଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ପାଇଁ କିଛି ଅଣ୍ଟା ଆଣିଥିଲେ ଏବଂ ସେ କହିଥିଲେ: - ଏକ ମାସ ପରେ ଫେରି ଆସ, ବୋଧହୁଏ ଜଣେ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ ତୁମକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଏକ ସ୍ଥାନ ତୁମ ଭଣଜା ପାଇଁ ମାଗଣା ଅଛି - । ଠିକ୍ ସମୟରେ, ଏକ ମାସ ପରେ ମାଉସୀ ମୋତେ

ଲାବୋରେଟୋରୀକୁ ପଠାଇଲେ । ଦେ and ି ମିଟରରୁ ଅଧିକ ଉଚ୍ଚ ନଥିବା ଯୁବତୀ ମୋତେ ସ୍ଵାଗତ କରିଥିଲେ: "ଠିକ ଅଛି, ମୁଁ ତୁମକୁ ନେଇଯିବି କାରଣ ମୁଁ ତୁମ ପାଇଁ ଦୁ sorry ଖୁବ, ମୁଁ ଭାବୁଛି ତୁମେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ରହିବା ଅପେକ୍ଷା ମୋ ପାଖକୁ ଆସିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରିବ? ତୁମ ମାଉସୀ ସହିତ। " ସେ ଏପରି ଭାବିବାରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲ୍ ନଥିଲେ । ପରଦିନ ଆଠଟା ବେଳେ ମୁଁ ଦେଖେଇଲି । ସେ ମୋତେ କହିଥିଲେ, "ଲାବୋରେଟୋରୀକୁ ସଫା କରିବା ଆରମ୍ଭ କର, ତାପରେ ତୁମେ ଚଟାଣ ଧୋଇବ।" କାହାଣୀଟି ମୋ ପାଇଁ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ମୁଁ ଯଥାସମ୍ଭବ ସଫା କରିବା ବିଷୟରେ ସ୍ଥିର କଲି । ମୁଁ ଛୋଟ ଥିଲି, ମୋର ବାର ବର୍ଷ ବୟସ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଆଠ ଦେଖିଲି ।

ମୁଁ ଚଟାଣକୁ କିପରି ଧୋଇବାକୁ ଜାଣି ନଥିଲି: ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ଏହା ପଥରରେ ତିଆରି ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଗାଁରେ, ଯେଉଁଠାରେ ଟାଇଲ୍ ଥିଲା, ମୋର ମାଉସୀ ଏହାକୁ କେବେ ଧୋଇ ନଥିଲେ ଯେପରି ସେଗୁଡ଼ିକ ନଷ୍ଟ ନକରନ୍ତି । ମୁଁ ମୋର ଯଥାସମ୍ଭବ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି, କିନ୍ତୁ ସିମ୍ପ୍ଲେସ୍ ମୋତେ ଏକ ଗଧ ବୋଲି ଡାକିଲେ କାରଣ ମୁଁ ଭଲ ଧୋଇ ନଥିଲି । ନଅଟା ବେଳେ ଶ୍ରମିକମାନେ ଆସି ନୂତନ କାରଣ (ଛୋଟ girl ିଅ) ପ୍ରତି ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସମସ୍ତେ ମୋତେ ଦୟାଭାବରେ ଚାହିଁଲେ। ମୁଁ ସେମାନଙ୍କର ବକ୍ତବ୍ୟ ଶୁଣିଲି ଏବଂ ଜୀବନର ଜରୁରୀ ଜିନିଷ ଜାଣି ନ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏବଂ ପରେ ସେମାନେ ମୋତେ କିଛି ସିମ୍ପ୍ଲେସ୍ ଚାକିରି ଦେଇଥିଲେ, ଯାହା ମୁଁ କରିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରୁନଥିଲି, ଅଧ୍ୟୟନ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ନହେବା ବିଷୟରେ ସର୍ବଦା ଡିଲ୍ଲ । ଦିନକୁ ଏକ ସକାରାତ୍ମକ ଦିନ ଥିଲା: ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ, ଗ୍ରାମା to ିଟଳକୁ ଫେରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ, ମୁଁ ଘରେ ରୁପଚାପ ଖାଇଲି, ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ଏକ ନାପକିନ୍ ବିସ୍ତାର କଲି, ଗ୍ଲାସ୍, ପାଣି ବୋତଲ୍ ଏବଂ ଏକ ପ୍ଲେଟ୍ ବ୍ୟବସ୍ଥା କଲି । ସଂକ୍ଷେପରେ, କଠିନ ରୁଟି ଏବଂ ପନିର ଖଣ୍ଡ ଖାଇବା ପାଇଁ ମୁଁ ସମସ୍ତ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ପରି ଟେବୁଲ୍ ସେଟ୍ କରିବାକୁ ଉପଭୋଗ କଲି । ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ ପରେ ମୁଁ ଜଣେ ପଢ଼ାଣୀ ପାଖକୁ ଗଲି ଯିଏ ମୋ ଠାରୁ ନଅ ବର୍ଷ ବଡ଼ ଏବଂ ଜଣେ ସିମ୍ପ୍ଲେସ୍ ଥିଲା । ସେ ମୋ ନିର୍ବୋଧତା ପାଇଁ ମୋ ଆଖି ଖୋଲିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କଲା । ତାଙ୍କ ମା, ହାତୀର ଗୋଡ଼ ଥିବା ଭଉଣୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଅବ alid ଧ ତାଙ୍କ ସହ ରହୁଥିଲେ।

ବେଳେବେଳେ ସେମାନେ ମୋତେ ଏକ ପାତ୍ର ଚୋପା ଖାଇବାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କଲେ । ସିମ୍ପ୍ଲେସ୍ ମୋତେ ପିଲାମାନଙ୍କ ପୋଷାକରେ କ୍ରସ୍-ଷ୍ଟିର୍ ଏମ୍ପ୍ଲୋଡୋରୀ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ କହିଥିଲେ। ଥରେ ମୋର ଦୁ ness ଖର ସଙ୍କଟ ଦେଖାଗଲା ଏବଂ ଚାକିରି ଅଧା ହୋଇଗଲା । ଅନ୍ୟ ଏକ ସମୟରେ, ସତ୍ତ୍ୱେ, ମୁଁ ବ୍ରାଜିରରୁ ପାଉଁଶ ନେଇ ସିଡ଼ିରେ ବୁଣିଲି । ସେମାନେ କହିଥିଲେ:

“ସେଠାରେ କିଏ ଅଛନ୍ତି? ମୁଁ କି disease ଶସି ରୋଗ ଧରିବି କି?” । ଶେଷରେ ସେମାନେ ମୋତେ ବୁଝି understood ିଲେ ଏବଂ ମୋତେ କ୍ଷମା କଲେ ।

ବେଳେବେଳେ ମୁଁ ଅନାଥ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ଖେଳିବାକୁ ଆଣ୍ଟୋନିୟୋ ଅନାଥ ଆଶ୍ରମର ନନ୍ଦାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗଲି । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଚିକେ v ଷା କରୁଥିଲି କାରଣ ସେମାନେ ଦିନ କ୍ରମରେ ବଞ୍ଚିଥିଲେ । ସେମାନେ ଟେବୁଲ ସହିତ ସର୍ବଦା ଭଲ ଭାବରେ ଖାଇଲେ, ତା’ପରେ ସେମାନେ ଖେଳିଲେ ଏବଂ ଶେଷରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ ସେମାନେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି God ଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ନିଜକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କଲେ । ମୁଁ ଭାବିଲି: - ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ, ସେମାନଙ୍କର ଆଉ ପିତାମାତା ନାହାଁନ୍ତି ଏବଂ ତଥାପି ସେମାନେ ନନ୍ଦାନଙ୍କ ସହିତ ଭଲ ରୁହନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ମୋର ପିତାମାତା ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହି ମାମୁଁମାନଙ୍କ ଭାଲୁ ସହିତ ରହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ - । ସେମାନଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ବିନା, ପରବର୍ତ୍ତୀ ବିରକ୍ତ ପଚରାଉଚରାକୁ ଏଡାଇବା ପାଇଁ, ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଗାଁରେ ରହୁଥିବା ଜଣେ ପିତାମାତାଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲି । ମୋର ପିତାମାତାଙ୍କୁ ଏକ ଚିଠି ପଠାଇବା ପାଇଁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଚଙ୍କା ମାଗିଥିଲି ଏବଂ ମୋତେ ସାଙ୍ଗରେ ନେବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ ।

ପ୍ରତିବର୍ଷ ନଭେମ୍ବରରେ ସେମାନେ ମୋତେ ସାଣ୍ଟୁଗୋ ମେଳାକୁ ନେଇଥିଲେ ଯାହା ପିଆନୋ ଭିଗନାରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ପିତାମହମାନେ ଏକ ଶେଡ୍ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନେ ଗ୍ରୀଲ୍ ମାଂସ ଏବଂ ସସ୍ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ ଯାହାକୁ ସେମାନେ ଏକ ଭଲ ଗ୍ଲୁସ୍ ମଦ ସହିତ ଏକତ୍ର ବିକ୍ରି କରିଥିଲେ । ମୋ ପାଇଁ ଏହା ମୋର ପିତୃପୁରୁଷଙ୍କ ସହ ଏକାଠି ରହିବା, ଭଲ ମାଂସର ସ୍ୱାଦ ପାଇବା ଏବଂ ଏକ ରଙ୍ଗୀନ ସୋଡା ପିଇବା, ବ୍ରାଜିଅର, ଲନ୍ଦର, ମାଟିପାତ୍ର ହାଣ୍ଡି, କ୍ଲାଟ୍ସ୍ ଏବଂ ବମ୍ବେଲି ବିକ୍ରୟ କରୁଥିବା ଷ୍ଟଲଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖିବା ।

ପରଦିନ ଆମେ ପୁଣିଥରେ ସାଣ୍ଟୁଗୋ ଭୋଜି ପାଇଁ ବାଡ଼ିଆ ଭେଟିଆକୁ ଗଲୁ, ଏକ ଜନସମାଗମ, ଏକ ଛୋଟ ଶୋଭାଯାତ୍ରା ଏବଂ ତା’ପରେ ପୁଣି ମୋ ଜେଜେବାପାଙ୍କ ଦୋକାନକୁ ଯିଏ ମୋତେ ସସ୍, ରୁଟି ଏବଂ ସୋଡା ପ୍ରଦାନ କଲା, ଏହା ଏକ ଛୋଟ ବୋତଲରୁ poured ାଲି ଏକ ବଲ୍ ସହିତ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣରେ

ଶ୍ରୀଷ୍ଟମାସ ପୂର୍ବରୁ ଥରେ ଆମେ 3 ଦିନ ପାଇଁ ମେସିନାକୁ ଯାଇଥିଲୁ । ଆମେ ଜଣେ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ସହିତ ଶୋଇଥିଲୁ । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଚିକେ ପସନ୍ଦ କରୁ ନଥିଲି: ସେ ତାଙ୍କ ମାମୁଁମାନଙ୍କୁ କହିଥିଲେ ଯେ ସେ ବଜାରରେ ଜଣେ କୃଷକଙ୍କଠାରୁ ଅଣ୍ଟା ଚୋରି କରି ତାଙ୍କୁ ବିଭ୍ରାନ୍ତ କରିଥିଲେ । ମୁଁ କ୍ୟାଟେଟିଜିମ୍ ରେ

ଶିଖୁଥିଲି ଯେ ତୁମେ ଚୋରି କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଆମେ ମୋ daughter ିଅ ସହିତ ମୁଁ ତିଆରି କରୁଥିବା ଜଣେ ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗଲୁ । ଉଦାର ହେବାକୁ, ମାମୁଁମାନେ ମୋତେ କିଣିବା ପାଇଁ ଟଙ୍କା ଦେଇଥିଲେ । କାଷ୍ଠାଳିଆର ତେଲଯୁକ୍ତ ଟେବୁଲ ଉପରେ ମୁଁ ଏକ ଜନ୍ମକ୍ଷାନ ଦୃଶ୍ୟ ନିର୍ମାଣ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହେଲି । ଅସରପା ଶାଖା ଏବଂ କିଛି ସୂତା ଫ୍ଲେକ୍ ସହିତ ମୁଁ ଏକ କୁଟୀର ଗଠନ କଲି । ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୁଁ ତେଲରେ ଭିଜାଯାଇଥିବା ବାଦାମ ଶେଲ ଏବଂ ବେବି ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖରେ ଥିବା ଏକ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ସହିତ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ଦୁଇଟି ମହମବତୀକୁ ଉପଭୋଗ କଲି । ମାମୁଁ ମିକେଲ ମଧ୍ୟ ଏହି ଧାରଣାକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିଥିଲେ ଏବଂ ମୋତେ ପୁରସ୍କୃତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ: "ନଟୋୟା, ଦୁଇଟି କଦଳୀ ମୋତି ଚୋପା", ଏବଂ ମୋର ମାଉସୀ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଶଯ୍ୟା ତଳେ ଆଣିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ରଖାଯାଇଥିଲା ।

ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଏକାକୀ ନୋଭାରାରେ ଶୋଇବା ବନ୍ଦ କରିଥିଲି, ଖ୍ରୀଷ୍ଟମାସ ନୋଭେନା ସମୟରେ ମୁଁ ମୋର ପଢ଼ାଣୀ ଆଣ୍ଟୋନିଏଟାଙ୍କ ସହ ଯାଇ ସେବାକୁ ଯାଇଥିଲି ଯାହା ସକାଳ 5 ଟାରେ ଅନୁନିତା ଚର୍ଚ୍ଚରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ଚର୍ଚ୍ଚର ପଛ ଭାଗରେ ସାଧୁ ଏକ ଫି ପାଇଁ ଚେୟାର ଯୋଗାଉଥିଲେ । ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଘରୁ ଆଣିଥିଲୁ । ଫେରିବା ବାଟରେ ଆମେ ଇଞ୍ଜିନିୟରର ଖଣ୍ଡ ଖୋମ୍ୟାନ୍ କାରୋଲିନା ପରିଦର୍ଶନ କରିଥିଲୁ, ଯିଏ ସିଡ଼ି ତଳେ ସକାଳେ କାମ କରୁଥିଲେ । ସେହି ସମୟରେ ସେ ସାନ ପ୍ରାନ୍ସିସ୍କୋ ount ରଣା ଠାରୁ ବଡ଼ କ୍ଲାଟର୍ ସହିତ ପାଣି ଟାଣିବାକୁ ଯାଇ କାଠ ଟବ୍ ଭରିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ । ସେ କହିଛନ୍ତି: "କ ଡ଼ ସି, ଏଠାରେ ଅପେକ୍ଷା କର, ମୁଁ ଦେଖିବାକୁ ଯାଉଛି ଭଦ୍ରଲୋକମାନେ ଗତ ରାତିରେ କ bis ଶସି ବିସ୍ଫୁଟ ଛାଡ଼ିଛନ୍ତି କି ନାହିଁ, ତେଣୁ ତୁମେ ଜଳଖିଆ ଖାଇ ପାରିବ" । ସେ ପ୍ରାୟତଃ empty ଖାଲି ହାତରେ ଫେରି ନଥିଲେ । ମୁଁ ଆଣ୍ଟୋନିଏଟାକୁ ଆସିବାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କଲି ଏବଂ ଆମେ ବ୍ରାଜିଅର୍ ଜାଲିଲୁ । ଯେତେବେଳେ କାରୋଲିନା ଖାଇବାକୁ ଆଉ କିଛି ପାଇଲେ ନାହିଁ ମୁଁ ଏକ କଠିନ ରୁଟି ଖଣ୍ଡ ଏବଂ ଏକ ଗ୍ଲସ୍ "ବନ୍ଦେଲୋ" ପାଣି ଆଣିବାକୁ ରୋଷେଇ ଘରକୁ ଗଲି । ଆମେ ଡିଆରି କରିବା ପାଇଁ 8 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଟକିଗଲୁ, ତା'ପରେ ଆମେ ବିଦାୟ କଲୁ: ମୁଁ କର୍ମଶାଳାକୁ ଗଲି, ଆଣ୍ଟୋନିଏଟା ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କ ମାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ କାରଣ ସେ 8 ଭାଇଙ୍କ ସହିତ ଏକମାତ୍ର daughter ିଅ ଥିଲେ ।

କେବଳ ନୋଭାରାରେ ମୁଁ ଜଣେ ନାଗରିକ ଭଳି ଅନୁଭବ କଲି । ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଦାଦା ତୁରିଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଗଲି, ମୁଁ ତାଙ୍କ windows ରକା ସଫା କଲି ଏବଂ ସେ ମୋତେ "ଏକ ଶ୍ରେୟା" (ଏକ

ଟିସ୍ତ) ଦେଲେ । ମୁଁ ନେଲପଲିସ୍ କିଣିବାକୁ ଗଲି । ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଅନୁଭବ କଲି ଯେ ମୁଁ ମୋର ମାମୁଁଙ୍କୁ ଭେଟିବି । ମୁଁ ଏକ ପାଉଡର ଭାବରେ ଟାଲକମ୍ ପାଉଡର ବ୍ୟବହାର କଲି । ହାୟ: ଦିନେ ମୁଁ ଏହାକୁ ମୋ ମୁହଁରେ ଛାଡି ମୋର ଅସୁବିଧା, ଚାପୁଡ଼ା ଏବଂ ଅପମାନ ଦେଇ ଗଲି । “ତୁମେ ସେହି ଆବର୍ଜନା ପାଇଁ ଟଙ୍କା କେଉଁଠୁ ପାଇଲ?” ଏବଂ ମୁଁ କହିଲି: “ତୁମେ ଏହା ଅଟା ଦେଖୁ ପାରିବ ନାହିଁ?” ଏହି ସମୟରେ ପଡ଼ୋଶୀମାନେ ଅନ୍ୟ ଏକ ପଡ଼ିଆକୁ ଯାଇଥିଲେ । ଦିନେ ସେମାନେ ମୋତେ ସର୍କସ ଯିବାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କଲେ । “ମୋର ଟଙ୍କା ନାହିଁ...” ମୁଁ କହିଲି । ସେମାନେ ମୋତେ ent ଶି ଦେଲେ । ଶୋ’କୁ ଉପଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ ଅପରାହ୍ନରେ ନାବିକମାନେ ଲାବୋରେଟୋରୀକୁ ଯାଆନ୍ତି: ଟ୍ରାପେଜରେ ମାଙ୍କଡ଼, ଛୋଟ ଘୋଡ଼ା ଉପରେ ପିଲା, ହାତୀ, କ୍ଲାଉନ୍, ଜିନିଷ ଯାହା ପୂର୍ବରୁ ଦେଖାଯାଇ ନଥିଲା । ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତ । ମୋତେ ୫ ଟି ଲାଇର ପାଇବାକୁ ପଡ଼ିଲା ।

କିଛି ଦିନ ପରେ, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ କାଷ୍ଟାଲିଆ ଯାଉଥିଲି, ସାନ ସାଲଭାଟୋରରେ ମୁଁ ଜଣେ ସ୍କୁଲ ସାଥୀଙ୍କ ମାଙ୍କୁ କୃଷକମାନଙ୍କଠାରୁ କିଣାଯାଇଥିବା ପନିପରିବାରେ ଭରପୂର ବ୍ୟାଗ ସହିତ ଭେଟିଥିଲି । ସେ ମୋତେ ପଚାରିଲେ ମୁଁ ସହରକୁ ଫେରିପାରିବି କି ନାହିଁ (ସମୟର ମାନସିକତା ହେତୁ ସେ ନିଜ ବ୍ୟାଗ ଧରି ବର୍ଗକୁ ଯିବାକୁ ଲଜ୍ଜିତ ହୋଇଥିଲେ!) ଟିପ୍ ସହିତ କିଛି ଟଙ୍କା ରୋଜଗାର କରିବାକୁ ଚିନ୍ତା କରି ମୁଁ ରାଜି ହେଲି । ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତ, କଷ୍ଟରେ ତାଙ୍କ ଘରେ ପହଞ୍ଚି ସେ ମୋତେ ଚାରିଟି କଦଳୀ ସହିତ ପୁରସ୍କୃତ କଲେ । ମୁଁ ହୃଦୟ ହରାଇ ନାହିଁ ଫାଣ୍ଟିନା ର ଜଣେ ମହିଳାଙ୍କୁ ଏକ ଡାଏଲି ବିକ୍ରି କରି ମୁଁ ଏକ ଲିରା ରୋଜଗାର କଲି । ମୁଁ ଏକ ଷ୍ଟ୍ରଙ୍ଗ୍ ଦ୍ଵାରା ଗୋଡ଼ ଏବଂ ବାହୁ ସହିତ କାର୍ଡବୋର୍ଡ ପିନୋକିଓସ୍ ନିର୍ମାଣ କଲି । କିଛି ପିଲା ସେମାନଙ୍କୁ କିଛି ସେଣ୍ଟରେ କିଣିଥିଲେ । ଅନ୍ୟ ଏକ ଧାରଣା: ଗରିବ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଚଷମା । ମୁଁ ବାର୍ ସାମ୍ନାରେ ସ୍ଵଚ୍ଛ ରଙ୍ଗର କାଣ୍ଡ ରାପର ଖୋଜୁଥିଲି । ଚିନି କାଗଜ ସହିତ ମୁଁ ଫ୍ରେମ୍ କାଟି ଅନ୍ୟ ସେଣ୍ଟଗୁଡ଼ିକ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହେଲି । ଦୁଇମାସ ପରେ ମୁଁ ୫ ଟି ଲାଇର ଫେରାଇବାରେ ସଫଳ ହେଲି ।

ଜେଜେବାପା, ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥା ସତ୍ତ୍ଵେ five େ, ଆଜମା ଏବଂ ହର୍ନିଆ ଯାହା ତାଙ୍କୁ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ବୟସରୁ ଆସିଥିଲା, ସେ ଗ୍ରୀମାଞ୍ଚଳରେ ନିଜକୁ ବିଭ୍ରାନ୍ତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ, କାରଣ ତାଙ୍କ daughter େଅ ପ୍ରାୟତଃ never ତାଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଯାଇ ନଥିଲେ । ଗ୍ରୀଷ୍ମର ଦୁଇମାସ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଭଲ ଥିଲେ ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ବୋହୂ ମେସିନାରୁ ଆସିଥିଲେ: ସେ ତାଙ୍କ ପୋଷାକ ଧୋଇ ଘରକୁ ଓଲଟପାଲଟ କରି ବର୍ଷକ ମଧ୍ୟରେ ଜମା ହୋଇଥିବା ସମସ୍ତ ଜିନିଷକୁ ସଫା କରିଥିଲେ ।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଭେଟିଲୁ ସେ ମୋତେ କହିବେ: ତୁମର ମାଉସୀ ଏକ ଅପମାନ, ତୁମେ ଜଣେ ଗରିବ ବୃଦ୍ଧଙ୍କୁ ଅପରିଷ୍କାର ପରି କଷ୍ଟ ଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୁଁ ରିପୋର୍ଟ କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲି, କିନ୍ତୁ ମାଉସୀ ତାଙ୍କ ବୋହୂକୁ ସମାଲୋଚନା କଲେ: - ସେ ଜଣେ ନାଗରିକ, ସେ ଯାହା ଚାହାଁନ୍ତି ସେ ନିଜେ ଭାବି ପାରିବେ - । ଏବଂ ମୁଁ ଉତ୍ତର ଦେଲି: ଆପଣ ଠିକ୍ କହିଛନ୍ତି, ମୁଁ ଆପଣ କରୁଥିବା ସଫେଇକୁ ଦେଖି: ଆପଣ ମୁତୁକୁ ଏସିଡ୍ ସହିତ ଧୋଇଦେଲେ ଏବଂ ଏହା ପୁଣି ଚମକିଲା । ଏହି ସମୟରେ ସେ ମୋତେ ଏକ ଚାପୁଡ଼ା ଦେଲେ କାରଣ ଏହି ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଏବଂ ମୁଁ ଘୃଣ୍ୟ ଅଟେ ।

ଦିନେ ମୋ ଜେଜେବାପା ମୋତେ କିଛି ଟଙ୍କା ଦେଲେ ଏବଂ ମୁଁ ଏକ ଗୀତ ପୁସ୍ତକ କିଣିଥିଲି ଯାହା କର୍ମଶାଳାର girls ଅମାନେ କହୁଥିଲେ । କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ମୁଁ ଏହାକୁ ଲୁଚାଇବାରେ ସଫଳ ହେଲି, କିନ୍ତୁ ଦିନେ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୋର ସମୟ ନଥିଲା ଏବଂ ମାମୁଁ ଏହା ଦେଖି ଶପଥ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ: - ଏପରିକି ଏହି ଅଶୁଭ ଅଳିଆ, ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଗାଳିଗୁଲଜ କରୁଛ । ସେହି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକରେ ମୁଁ ସେ ତାଙ୍କ ମୁହଁରେ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଲି । ସେ ମୋର ବିଦ୍ରୋହର ଦୃଷ୍ଟି ହରାଇଲେ, ମୋ ଗ୍ରାଉଜରର ବେଲ୍‌କୁ ଚାଣି ନେଇ ମୋତେ ଜୋରରେ ପିଟିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ମୋର ବୟସ ପ୍ରାୟ ତେର ବର୍ଷ ଥିଲା ଏବଂ ସେ କେବଳ ତାଙ୍କ ପତ୍ନୀଙ୍କୁ କହିଥିଲେ: - ମୁଁ ଶୁଣିଲି ଯେ ଜଣେ ମହିଳା ଉତ୍ତର ଇଟାଳୀକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ତୁମ ଭଣଜାକୁ ଗାଁକୁ ନେଇଯାଅ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହିତ ତାଙ୍କ ପିତାମାତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାନ୍ତୁ - । ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମୁଁ ଖୁସି ଅନୁଭବ କଲି, ମୁଁ ନେଇଥିବା ମାଡ଼ର ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଗଲି, ତା'ପରେ ମୁଁ ଯାଇ ଚିତ୍କା କରି ଘାସ ଉପରେ ବସିଲି । ଅନ୍ଧାର ପଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା, ମୁଁ ଭାବିଲି, ରାତିର ଛାୟା ଗଛର ଡାଳରେ ପ୍ରବେଶ କଲା ଏବଂ ନଦୀରୁ ହାଲୁକା ଥଣ୍ଡା ପବନ ବାହାରିଲା ।

ମୁଁ ଏକ ବାଦାମ ଗଛ ଉପରେ ଆଉଜିଲି ଏବଂ ମେଘକୁ ଦେଖି ଶୋଇପଡ଼ିଲି । ମୁଁ ବହୁତ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଲି, ଏକ ରଙ୍ଗୀନ ସ୍ୱପ୍ନ । ହାଲୁକା ପବନ ମୋ ମୁହଁକୁ ଆଘାତ କଲା । ମୁଁ ଆଖି ଖୋଲିଲି ଏବଂ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ମୁଁ ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ଭଲପାଏ ଯାହାକୁ ମୁଁ ସର୍ବଦା ଘୃଣା କରିଥିଲି ଏବଂ ମୁଁ ପ୍ରଥମ ଥର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଅନୁଭବ କଲି ଯେ ଏହା କେବଳ ତାରାଗୁଡ଼ିକର ଆଲୋକ ଦ୍ୱାରା ଆଲୋକିତ ହୋଇଛି । ମୁଁ ନିଜକୁ ଏହି ପରିତ୍ୟାଗକୁ ଯିବାକୁ ଦେଲି, ମୁଁ ପୁଣି ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଲି । ରହସ୍ୟମୟ ତରଳ ପରି ସୁଖ ମୋ ଚିକିଏ ଡ୍ରପ୍ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରବେଶ କଲା । ମୁଁ ମଧୁର ପିଲା ନଥିଲି । ମୋର ପାଦ କୁଣ୍ଡେଇ ହୋଇଯାଇଥିଲା, କାରଣ ସେମାନେ stream ରଣାର ତୀକ୍ଷ୍ଣ ପଥର ଉପରେ ଚାଲି ଯାଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ମୋର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର, ଏପରିକି ମୋର ପ୍ରାଣ, ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧୁର ଏବଂ କୋମଳ ଦେଖାଯାଉଥିବା

ସମସ୍ତ ଜିନିଷକୁ ଘୃଣା କରିବାକୁ ଅଭ୍ୟସ୍ତ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସ୍ୱେଷ୍ଟ ଶାକାର କରେ ଯେ ସେହି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସେହି ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ନିଦ ଚମତ୍କାର ଥିଲା ଏବଂ ମୁଁ ଏହାକୁ ଆଉ ପାଇଲି ନାହିଁ । ବୋଧହୁଏ ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଏହାକୁ ମନେ ରଖୁଛି । ହଠାତ୍ ମୋ କାନ୍ଧରେ ଏକ ହାତ ରହିଲା, ମାଉସୀ ଆଣ୍ଟୋନିଆ ଆସି ନିଜ ପଥରେ ହଠାତ୍ ମୋତେ ଜାଗ୍ରତ କଲା: "ଚାଲ ଘରକୁ ଯିବା । ଆମେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ତୁମେ ମାମୁଁଙ୍କ ହାତକୁ ଚୁମ୍ବନ ଦେବ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ କୁହ - ଦୟାକରି ମୋତେ କ୍ଷମା କର -" । ଏବଂ ସେହିପରି ହେଲା ।

ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୁଁ ଥରି ଥରି ଶୋଇବାକୁ ଗଲି, ମୁଁ ସେଦିନ ରାତିରେ ଶୋଇ ପାରିଲି ନାହିଁ ଏବଂ ଦିନର ଘୋର ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ ଘଣ୍ଟା ବିତାଇଲି । ଯଦି ମୁଁ ଏହା ଜାଣି ନ ପାରି ଶୋଇପଡ଼େ, ତେବେ ମୁଁ ହଠାତ୍ ଚକିତ ହୋଇଯିବି ଯେପରି ଏକ କଲ କିମ୍ବା ଚେତନା ଦ୍ୱାରା, ଯାହା ମୋତେ ଜାଗ୍ରତ ଏବଂ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ରହିବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରେ ଏବଂ ମୋତେ କିଛି ସମୟ ଦେଇନଥାଏ । ରାତିର ଅନ୍ଧକାର କାନ୍ଧରେ ଆଜ୍ଞିତ୍ୱା ରାକ୍ଷସମାନଙ୍କୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରି ମୁଁ ବାକି ସମୟକୁ ଆଖି ଖୋଲିଲି ଏବଂ କାନ୍ଦିଲି ଏବଂ କାନ୍ଦିଲି । କିନ୍ତୁ ଏହା ଏକ ଦୁଃଖୀ କାନ୍ଦଣା ନୁହେଁ, ଏହା ଅନ୍ୟ କିଛି ଥିଲା ଯାହା ମୁଁ ଅନୁଭବ କରିପାରିଲି ନାହିଁ । ପରଦିନ ମୁଁ ଲାବୋରେଟୋରୀକୁ ଗଲି ନାହିଁ କାରଣ ମୋ ଶରୀର ମାନଚିତ୍ର ପରି ଦେଖାଯାଉଥିଲା, ଏହା ଏତେ କ୍ଷତବିକ୍ଷତ । ଏକ ସପ୍ତାହ ପରେ ମୁଁ ଫେରି ଆସିଥିଲି ଯେତେବେଳେ ଚିହ୍ନଗୁଡ଼ିକ କମିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ସପ୍ତମ ଅଧ୍ୟାୟ - ଏମିଲିଆ ।

ରବିବାର ଅପରାହ୍ନରେ ମୁଁ କିଛି ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହିତ ଅନାଥ ଆଶ୍ରମକୁ ଯାଇଥିଲି: ଜଣେ ନନ୍ ଆମକୁ କିଛି ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଥିବା ସହିତ ସୁସମାଚାରକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁ explained ାଇଲେ । ସେହି ଘଣ୍ଟାକୁ ଖୁସିରେ ବିତାଇବା କି ଆନନ୍ଦ । ଦିନେ ସେ ଆମକୁ କହିଥିଲେ ଯେ ମେସିନାଙ୍କ ବିଶ୍ op କ ନିଶ୍ଚିତକରଣ ପାଇଁ ଅକ୍ଟୋବରରେ ପହଞ୍ଚିବେ ।

- ଯଦି ତୁମେ ଏହି ସାକ୍ଷାତ୍‌କ୍ରମେ ଚାହୁଁଛ, ତେବେ ତୁମର ହାତ ବ ise ାକ୍ତୁ ତେଣୁ ମୁଁ ଏହାକୁ ଆର୍ଚ୍ଚପ୍ରିଷ୍ଟ ମାନସିନୋର ସାଲଭାଟୋର ଅକାଡେମିକ ସହ ଯୋଗାଯୋଗ କରିପାରିବି - କ'ଣ କରିବି ଜାଣି ନ ଥିବାରୁ ମୁଁ ଭୟଭୀତ ଭାବରେ ହାତ ବ raised ାଇଲି । କିଛି ଦିନ ପରେ ମୁଁ zizi କୁ କହିଲି । ସେ ଲଜ୍ଜିତ ହେଲେ: ଆମକୁ ଜଣେ ଗଡ଼ମାତା ଖୋଜିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ପୋଷ୍ଟମ୍ୟାନ୍- daughter େଅ ମିସ୍ ରିନା ନାମକ ଜଣେ ଯୁବ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଲି । ଆମେ ତାଙ୍କୁ କିପରି ପଚାରିବୁ? ପରଦିନ ଆମେ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଗଲୁ ଏବଂ ସେ ରାଜି ହେଲେ । ଅକ୍ଟୋବର 9, 1948 ରେ ଅପରାହ୍ନରେ ମୁଁ ମୋର ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହିତ ମଦର ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ଯାଇ ସ୍ଵୀକାର କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲି । ପରଦିନ ମୁଁ ସକାଳେ ମୋ ଗଡ଼ମାତାଙ୍କ ଘରକୁ ଗଲି, ଯିଏ ମୋତେ ଛୋଟ ହୃଦୟରେ ବୁଣା ହୋଇଥିବା ଏକ ଚମକାର ବ୍ରେସଲେଟ୍ ଦେଇଥିଲେ । ମୁଁ ଖୁସି ହେବାକୁ ଲାଗିଲି । 11 ରେ ଆମେ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ଗଲୁ । ବିଶ୍ op ର ପହଞ୍ଚି ପବିତ୍ର ମାସ ପାଳନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ବ୍ୟବଧାନରେ ଆମେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ନାଭିରେ ଧାଡ଼ି ବାନ୍ଧିଲୁ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ସେ ଆମକୁ ନିଶ୍ଚିତ କଲେ । ମାସ ଶେଷ ହେବା ପରେ ମାମୁଁମାନେ ସେମାନଙ୍କ good ଶ୍ଵର ମାତାଙ୍କୁ କଫି ମଧ୍ୟ ଦେଇନଥିଲେ । ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ କେବଳ "କମାର୍" ବୋଲି କହି ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇଲେ ।

ମୋର ମନେ ଅଛି ଯେ ପିଲାବେଳେ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ କାଷ୍ଟାଜିଆରୁ ଫେରିଥିଲୁ, ଗାଁରେ ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ଗ୍ରାଣକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ଏକ ଚାପେଲ ଥିଲା । ଜିନ୍ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଅଟକି ଗଲା

ଏବଂ ଜୋରରେ କହିଲା "ହେ ମାତା, ହେ ମାତା ..." । ମୁଁ ଭାବିଲି ଏହା ଏକ ପ୍ରାର୍ଥନା । ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ବୁଝ ହେଲି, ମୁଁ ବୁ understood ିଲି ଯେ ସେ ତାଙ୍କ ମୃତ ମାତାଙ୍କୁ ଡାକନ୍ତି, ଯେହେତୁ ଶ୍ମଶାନଟି ଚାପେଲ ଉପରେ ଅବସ୍ଥିତ । ମୁଁ କଦାପି ଶ୍ମଶାନ ପରିଦର୍ଶନ କରି ନ ଥିଲି କାରଣ ଜିଜ୍ଞାସାଧୀନଙ୍କ ପର୍ବ ପାଇଁ ଯାଇ ନଥିଲେ । ମୁଁ ଜାଣିଥିଲି ଯେ ସେହି ସମୟରେ ଲୋକମାନେ "ଫୁସାଡେଲୋ" ନାମକ ଏକ ସ୍ଥାନରେ ମିସ୍ ସାଇଲେନ୍ସିନୋରୁ ଫୁଲ କିଣିଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରିୟଜନଙ୍କ ସମାଧି ସଜାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରାୟ ଶୋଭାଯାତ୍ରାରେ ଯାଇଥିଲେ । ଥରେ ମୁଁ zizi କୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଲି: "ଆମେ କାହିଁକି ଯାଇ ତୁମ ମା'ଙ୍କ କବରକୁ ପରିଦର୍ଶନ କରୁନାହିଁ?"

ସେ ଦୁ sorry ଖୁତ ହେବେ ବୋଲି ଉତ୍ତର ଦେଇଛନ୍ତି । - ଯଦି ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଫୁଲ ଆଣିବାକୁ ଚାହୁଁନାହିଁ, "ମା - ମା" ମାନଙ୍କୁ ଡାକିବା ଅଦରକାରୀ । - ଏହି ଶବ୍ଦରେ ସେ ପ୍ରାୟ ଘୁଞ୍ଚିଗଲେ । ଆମେ କିଛି କ୍ରାଇସେଣ୍ଟେନ୍ କିଣିବାକୁ ଫୁସାଡେଲୋକୁ ଯାଇଥିଲୁ । ସମସ୍ତ ସାଧୁସବୁ ଦିବସରେ ମୁଁ ଜେଜେବାପା ତୁରିଙ୍କୁ ଡାକିବାକୁ ଯାଇ ଆମକୁ "ମାତା" ଙ୍କ ସମାଧି ନିକଟକୁ ନେଇଗଲି, ମୋ ପାଇଁ ଜେଜେମା ରୋସା । ମୋର ଜେଜେବାପା ନିକଟରେ ସେହି ସମାଧିଟି ପୁନଃ ଯିବା କରାଯାଇଥିଲା କାରଣ ଯୁଦ୍ଧ ସମୟରେ ଶ୍ମଶାନରେ ପଡିଥିବା ଏକମାତ୍ର ବୋମା ଏହାକୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେଇଥିଲା ।

ଅନ୍ୟ ଏକ ଯୁଦ୍ଧରେ ଜିତି ମୁଁ ଗର୍ବିତ, ତଥାପି ମୋର ଚିନ୍ତାଧାରା ଦିନରାତି ମୋର ପିତାମାତାଙ୍କ ସହିତ ଥିଲା । ମୁଁ ଲମ୍ବାବୟସରେ ଥିବାବେଳେ ନିଜକୁ ବିଭ୍ରାନ୍ତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି । ମୁଁ ସିଲେଇ ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ ଲାଗିଲି: ମୁଁ କାନ୍ଧ ପ୍ୟାଡ ପାଇଁ ଖାଦିଂ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲି, ମୁଁ ଅଙ୍ଗାର ଲୁହା ଉପରେ ଉଡ଼ିଲି । ଯେତେବେଳେ ଲୁହା ଗରମ ହେଲା ବଡ଼ girls ିଅମାନେ ପୋଷାକ ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ଖଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକୁ ଲୁହା କରିଦେଲେ । ଏହାକୁ ଖରାପ ରଖିବା ପାଇଁ, ଦୁଇଟି ରିବନ୍ ମଧ୍ୟରେ ସିଲେଇ ହୋଇଥିବା ଓଜନକୁ ହେମରେ ରଖାଯାଇଥିଲା । ମୁଁ ମୋର ଗଡ଼ଫାଦରଙ୍କଠାରୁ କିଣିବାକୁ ଯାଇଥିଲି ଯିଏ ରାଇଫଲ ସାମଗ୍ରୀ ବିକ୍ରି କରିଥିଲା । ସେଗୁଡ଼ିକ ପେଲେଟ ଥିଲା ଯାହାକୁ ମୋତେ ହାତୁଡ଼ି ସହିତ ଚଟାଇବାକୁ ପଡିଲା । ବେଳେବେଳେ ମୁଁ ମୋର ଆଙ୍ଗୁଠି ମଧ୍ୟ ଚଟାଇ ଦେଇଥିଲି ... ଏହି ସମୟରେ, ଶ୍ରୀମତୀ ଅର୍ଲିଣ୍ଡୋ ବଡ଼ girls ିଅମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପେଡ଼ କଟିଙ୍ ପାଠ୍ୟକ୍ରମ କରିଥିଲେ । ମୁଁ ବହୁତ ଦୂରରେ ବସିଥିଲି କିନ୍ତୁ ପାଠରୁ କିଛି ବୁ understand ିବାକୁ ମୁଁ ଶୁଣୁଥିଲି । ଥରେ ମାମୁଁମାନେ କହିଥିଲେ ଯେ ଆମେ ଫାଣ୍ଟିନାକୁ "କମେୟାର" ଏବଂ "ତୁଳନା" ପରିଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଯିବୁ, ଯେଉଁମାନେ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ତୁଟି ପାଇଁ ନୋଭାରାକୁ ଆସିବା ସମୟରେ ଆମ ସହିତ ଶୋଇଥିଲେ ।

ଥରେ ଭଗବାନ ମା ଜିଜକୁ ପଚାରିଲେ "ତୁମର ବୟସ କେତେ?" ଏବଂ zizi: - ମୋ ଆଖି ଅନ୍ଧାର ହୋଇଯାଇଛି, ମୋର ମନେ ନାହିଁ - (ଯଦି ମୋର ଦର୍ଶନ ନଥିଲା, ମୋର ମନେ ନାହିଁ) ।

ଜେଜେବାପା ତୁରିଙ୍କ ଟିସ୍ତ୍ର ସହିତ ମୁଁ ସବୁଜ କପଡ଼ା କିଣିବାକୁ ଗଲି, ମୋର ଦକ୍ଷତା ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ମୁଁ ଏକ ସ୍କର୍ଟ ଡିଆରି କଲି । ଫାଣ୍ଟିନା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ଥାନ ଦିନ ପହଞ୍ଚିଲା (ପାଦରେ ଦୁଇ ଘଣ୍ଟା) । ଆମେ 4 ରେ ଉଠିଲୁ, ମୁଁ ମୋ ସ୍କର୍ଟ ପିନ୍ଧି Zizi କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲି । ଏହା ଏତେ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା ଯେ ମୁଁ ପ୍ରାୟ ଚାଲିପାରିଲି ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ମୋର ସୃଷ୍ଟି ଦେଖିଲେ ସେମାନେ କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ: - ଆମେ ଏହାକୁ ବ raised ାଇଛୁ ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ବ grow ିବାକୁ ଲାଗିଲା ଏହା ଏକ ପେଟା ପରି କାମ କରେ । ଏହା ଆମକୁ ଲଢ଼ିତ କରେ । ଏବଂ ମୁଁ ସୁଚାଇଲି: "ମୁଁ ଏହାକୁ ନେଇଯାଉ ନାହିଁ, ଯଦି ତୁମେ ଏହା ଚାହୁଁଛ, ଅନ୍ୟଥା, ତୁମେ ଯାଅ!" କିନ୍ତୁ ମୋ ହୃଦୟରେ ମୁଁ ଭାବିଲି "ମୁଁ କିପରି ଏତେ କଠିନ ସ୍କର୍ଟରେ ଚାଲିବି ..." । ଆମେ ଯେକ way ଶସି ପ୍ରକାରେ ଆମର ଗନ୍ତବ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ । ମୋର ଏପରି ସୁନ୍ଦର ସ୍କର୍ଟ କେଉଁଠାରେ ଡିଆରି ହୋଇଛି ବୋଲି କମର ପଚାରିଥିଲେ । - ସା ଫିଜି ଇଲା - (ସେ ନିଜେ ଏହାକୁ ଡିଆରି କଲେ) ଜିଜ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲେ । - ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ଆମକୁ କିଛି ସିଲେଇ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ଆମେ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଥାଉ - । ଓଲ ଗର୍ବ ...

ବେଳେବେଳେ ସହରରେ ମୁଁ ଏପରି ଜିନିଷ ଦେଖିଲି ଯାହା ମୋତେ ଦୁ sad ଖ ଦେଲା । ଏମିତିଆ ଜଣେ ବଧୂର ମୂକ ଥିଲେ, ବୋଧହୁଏ ଭୂମିହୀନ ଥିଲେ । ପ୍ରାୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ସେ ଯେଉଁଠାରେ ମୁଁ ରହୁଥିଲି ସେହି ରାସ୍ତାରେ ଯାଉଥିଲା । ଯଦି ସେ କାହାକୁ ଭେଟିଲେ ସେ ପାଟିରେ ହାତ ରଖୁଥିଲେ । ବେଳେବେଳେ ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କୁ ଏକ ରୁଟି ଖଣ୍ଡ ଦେଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ କିଛି ଲୋକ ଥିଲେ ଯେଉଁମାନେ ଅସାଧୁ ଭାବରେ ତାଙ୍କ ପନିର କ୍ରସ୍ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ପରେ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଦେଖିବା ପାଇଁ ଲୁଚି ରହିଥିଲେ: ଗରିବ girl ିଅଟି କବାଟ ପାହାଚରେ ବସି କାନ୍ଧରେ ମୁଣ୍ଡ ବାଜିଥିଲା । ଦିନେ କିଛି ସୂତା ଆଣିବାକୁ ଦୋକାନକୁ ଯିବାବେଳେ ମୁଁ ଅନ୍ଧ ଲୋକ ଆଣ୍ଡୋନିଓର ଉଚ୍ଚ ସ୍ତର ଶୁଣିଲି । ସହରର ଶୀର୍ଷରେ ଅବସ୍ଥିତ ଆବୀରୁ ସେ ସାର୍ଡିନ୍ ଆସିଛନ୍ତି ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ । ମୋ ଜେଜେବାପାଙ୍କ ଟିସ୍ତ୍ରୁ କିଛି ଲିରା ଯାହା ମୁଁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଥିଲି, ମୁଁ ଦୁଇ ଅନ୍ଧ କିଣିବାକୁ ମାଛ ବଜାରକୁ ଗଲି । ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ ମୁଁ ଅଜ୍ଞାନରେ ଚୁଲି ଜାଲି, ସାର୍ଡିନ୍ ରାନ୍ଧି ଚିନି କାଗଜରେ ରଖିଲି । ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଏମିତିଆ ପାସ୍ ଦେଖିଲି ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଇଥିଲି । ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଚାହିଁ ମୋତେ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେବା ପାଇଁ ଟିକିଏ ହସିଲେ । ମୁଁ ଦେଖିଲି ସେ ସାଧାରଣ ଦ୍ଵାରରେ ବସିଛି, କାନ୍ଧରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇଛି, ବରଂ ତା ଚର୍ମ ଆଙ୍ଗୁଠିକୁ ପାଟିରେ ରଖିଛି । ସେଦିନ ମୁଁ ଖାଇ ନଥିଲି: ମୋତେ ଅବଶିଷ୍ଟ ଏମ୍ବର୍ସରୁ

ଷ୍ଟୋଭ ସଫା କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ଯାହା ଦ୍ my ାରା ମୋର ମାମୁଁମାନେ ମୋର ପଦକ୍ଷେପ ବୁ
understand ହି ନାହିଁ |

ଆଞ୍ଜେଲା ସେହି ରାସ୍ତାରେ ଯାଇ ତାଙ୍କ ପୁଅ ନିନୋଙ୍କ ସହ ଜଣେ ଅକ୍ଷୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଯିଏ ଚାଲିଥିଲେ
କିନ୍ତୁ ଅଜ୍ଞାନତା ସହିତ କଥା ହୋଇଥିଲେ | ସେମାନେ ଅନାଥ ଆଶ୍ରମରୁ ସୁପ୍ ଆଣିବାକୁ ଏକ ବାଲ୍ଟି
ନେଇ ଯାଇଥିଲେ | ଦିନେ ନିନୋ ତାଙ୍କ ବାଲ୍ଟି ସହିତ ଏକ୍ସିଟିଆ ଥିଲେ, ମୋ ଘର ନିକଟରେ ଦୁଇ ପୁଅ
ତାଙ୍କୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ପଳାଇଲେ | ସେ ତାଙ୍କ ପ୍ୟାଣ୍ଟ ଟାଣି ପାରିଲା ନାହିଁ | ସେ ଅନ୍ତ under ବସ୍ତ୍ର
ବିନା ଥିଲେ | ମୁଁ ଭୟଭୀତ ହୋଇ ତାଙ୍କୁ ପିନ୍ଧିବାକୁ ଗଲି | ମୁଁ ପ୍ରଥମ ଥର ଜଣେ ଉଲଗ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ
ଦେଖିଲି | ହାୟ ଯଦି ମାମୁଁମାନେ ଜାଣିଥାନ୍ତେ, ଏହା ଏକ ଘୋଟାଲା ହୋଇଥାନ୍ତା |

ମୋର ପିତାମାତାଙ୍କୁ ପଠାଯାଇଥିବା ଅନେକ ଚିଠି ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏରେ ମୁଁ ଏକ ହାତଘଣ୍ଟା ପାଇଁ
ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲି | ଶ୍ରୀମତୀ ଆଗୋଷ୍ଟିନା ଡୋମୋଡୋସୋଲା ରୁ ଆସିଥିବାର ଜାଣି ମୁଁ ତାଙ୍କୁ
ଦେଖା କରିବାକୁ ଗଲି | ସେ ମୋତେ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ମୋତେ ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ମୋର ପିତାମାତା
ପଠାଇଥିବା ପ୍ୟାକେଜ୍ ଦେଲେ | ମୁଁ ଏହାକୁ ଖୋଲିଲି ଏବଂ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଇଗଲି, ମୁଁ ଏକ ବାଦାମୀ
ମେଣ୍ amb ା ପଶମ କୋଟ, ଆଙ୍ଗୁଠି ପରି ବଡ଼, ଅନୁଭବ ଟୋପି ଏବଂ ଘଣ୍ଟା ସହିତ ବାକ୍ସ ପାଇଲି |
ମହିଳା ଜଣକ ମୋ ହାତଗୋଡ଼ରେ ରଖିଥିବାରୁ ମୁଁ ଆନନ୍ଦରେ ଥରି ଉଠୁଥିଲି | ମୋତେ ସୁସ୍ଥ
ହେବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ସେ ମୋତେ ଏକ ଗ୍ଲୁସ ପାଣି ଦେଲେ ଏବଂ ମୁଁ ଘରକୁ ଦ ran
ଡ଼ିଗଲି | ପରଦିନ ଯେତେବେଳେ ମୋର ମାମୁଁମାନେ ନୋଭାରାକୁ ଆସିଲେ ସେମାନେ କହିଥିଲେ
ଯେ ମୁଁ ଯଦି ସେହି ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଥିଲି ସେମାନେ ଭାବିବେ ଯେ ମୁଁ ପାଗଳ: ସହରରେ କାହାରି
ପାଖରେ ସେପରି କିଛି ନାହିଁ | ଯାହାବି ହେଉ ମୁଁ ଗର୍ବରେ ପିନ୍ଧିଥିଲି | ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଛୋଟ ଘଣ୍ଟା ଦେଖିବା
ପାଇଁ ମୁଁ ମୋ ହାତକୁ ଫେରାଇ ଦେବି | ମୁଁ ପ୍ରାୟତଃ it ଏହାକୁ ଦଉଡ଼ି ଦେଇଥିଲି, ତେଣୁ ଅଳ୍ପ ସମୟ
ମଧ୍ୟରେ ଏହା ଭାଙ୍ଗିଗଲା | କାଷ୍ଟାଲିଆକୁ ଯାଇ ମୁଁ କିଛି ବୃଦ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଭେଟିଲି ଯେଉଁମାନେ ମୋତେ
ସମୟ ପଚାରିଥିଲେ | ଖରାପ ଭାବନାକୁ ଏଡ଼ାଇବା ପାଇଁ, ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅପୁରଣୀୟ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଥିବା
ଘଣ୍ଟାକୁ ଦେଖିଲି ଏବଂ କହିଲି ଯେ ମୁଁ ଏହାକୁ ପବନ କରିବାକୁ ଭୁଲିଗଲି | - ଆପଣଙ୍କୁ ଅନେକ
ଧନ୍ୟବାଦ - | ସେମାନେ ମୋତେ ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଯାତ୍ରା ଜାରି ରଖିଲେ |

ମୋର ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ତୁଳନାରେ ମୁଁ ଛୋଟ ଏବଂ ପତଳା, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ “ବିକଶିତ”
ହୋଇଥିଲେ | ଏକ ଚିଠିରେ ମୋ ମା ଜିଜ୍ଞା ପଚାରିଥିଲେ ଯେ ମୁଁ ମୋ ଭଉଣୀ ରୋଜା ପରି
“ବିକଶିତ” ହୋଇଛି କି? କିନ୍ତୁ ଜିଜ୍ ପାଇଁ ଏହି ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ କହିବା ନିଷେଧ ଥିଲା | ସେ

ଜାଣି ନଥିଲେ ଯେ ମୁଁ ଜୀବନ ବିଷୟରେ ସବୁକିଛି ଜାଣିଛି । ସବୁଥର ପରି ବିଦ୍ରୋହୀ, ମୁଁ ତାଙ୍କୁ କହିଲି "ମୁଁ ପୁଷ୍ପିହୀନ" କାରଣ ମୁଁ 'ମିସ୍' ନୁହେଁ । ଏବଂ ସେ: - ତୁମେ କ'ଣ କହୁଛ? ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ସମର୍ଥନ କରିଛୁ । ଦିନେ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୁଁ କାଷ୍ଟାଳିଆରେ ଶୋଇଥିଲି ଏବଂ ମୁଁ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କଲି । ମୁଁ ଥଣ୍ଡା at ାଳରେ ଥିଲି । ଏହା ଶେଷ ବୋଲି ଭାବି ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲି, କାନ୍ଦିଲି ଏବଂ ଅନ୍ଧାରରେ କିଛି ବୁଝା ଦେଖିବା ପାଇଁ ବାହାରିଲି । ଏବଂ ସେମାନେ କହିଥିଲେ: ଯଦି ତୁମେ ଆଉ ଥରେ ଉଠିବ ମୁଁ ତୁମକୁ ମାରିବି! ବୋଧହୁଏ ଡିଷ୍ଟାରିର ମ୍ୟାଡୋନା ମୋତେ ସ୍ମରଣା ଦେଇଥିଲେ । ମୁଁ ନଡ଼ା ଗଦାକୁ ଯାଇ ଶୋଇପଡ଼ିଲି । ପରଦିନ ନୋଭାରା ମିସ୍ ଆସ୍ପୁଷ୍ଟାର ଲାବୋରେଟୋରୀରେ ମୋତେ ପୂର୍ବ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଖରାପ ଲାଗିଲା । ଯେତେବେଳେ ଝେନ୍ଦ୍ରେସ୍ ତାଙ୍କ କଫି ଏବଂ କ୍ଷୀରକୁ ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳ ପରି ଚୋଷ୍ଟ କଟା ସହିତ ଆଣିଥିଲେ, ସେ ମୋତେ ମଧ୍ୟ କିଛି ଅଫର୍ ଦେଇଥିଲେ ।

ଅଷ୍ଟମ ଅଧ୍ୟାୟ - ଗିଳାର ଉଡ଼ାଣ ।

ନୋଭାରାରେ ବହୁତ ସମୟ ଅତିବାହିତ କରି ଜୀବନ ବଦଳିଥିବାର ଦେଖାଯାଉଥିଲା: ବୋଧହୁଏ ମୁଁ ଦାଦା ତୁରିଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଯାଇ ଖୁସିରେ ତାଙ୍କ ସହିତ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ ଚାଟ୍ କରିଥିଲି । ସେ ମୋତେ ତାଙ୍କ ଜୀବନ ବିଷୟରେ ଅନେକ କାହାଣୀ କହିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଅସ୍ତିତ୍ୱ କେତେ କଷ୍ଟସାଧି ଥିଲା । ଅଧିକତଃ, ନୋଭାରାରେ ରହି ସହରରେ ଘଟିଥିବା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକର ସାକ୍ଷୀ ହେବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଲି । ସର୍ବୋପରି, ବୃହତ୍ ଧାର୍ମିକ କାର୍ଯ୍ୟ, ଶୋଭାଯାତ୍ରା, ବାପ୍ତିସ୍ମ, ନିଶ୍ଚିତକରଣ, କିନ୍ତୁ ବିବାହ ସମାରୋହଠାରୁ ଅଧିକ ମୋତେ ଉତ୍ସାହିତ କଲା । ସେତେବେଳେ ବିବାହ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ପାଳନ କରାଯାଉଥିଲା, ମୁଁ ପ୍ରାୟ ସବୁବେଳେ ସାନ ନିକୋଲା ଚର୍ଚ୍ଚରେ ମୋ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହିତ ବୁଲିବାକୁ ଯାଇଥିଲି ।

ଦିନେ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୁଁ ଦେଖିଲି ଏକ ଧଳା ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଥିବା ବର ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ସହିତ ବାହାରକୁ ଯାଉଛି । ତୁଷାର ପରି ଧଳା, ସେ ଗୋଟିଏ ପପୁ ପରି ଦେଖାଯାଉଥିଲା, ସେ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଥିଲା! କାର୍ମେଲିନା ହିଁ ଫିଲିପ୍ପୋଙ୍କୁ ବିବାହ କରିଥିଲେ । ମୁଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସହାନୁଭୂତି ଏବଂ ଦିନିକିଆ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଲି: "କିଏ ଜାଣେ, ଦିନେ ଏହା ମଧ୍ୟ ମୋ ସହିତ ହୋଇପାରେ ..." ।

ସେହି ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ମୋର ଅଭୂତ ସମ୍ବେଦନଶୀଳତା ଥିଲା, ପବନରେ କିଛି ନୁଆ ଏବଂ ଅଭୂତ ଥିଲା, ମୋର ପ୍ରିମିସନ୍ ଥିଲା । ମୁଁ ଅଶାନ୍ତ ହୋଇ ଏକ ଅସାଧାରଣ ଘଟଣା ଘଟିବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲି । ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ ଇଭେଣ୍ଟ ଆସିବାକୁ ବେଶୀ ସମୟ ନଥିଲା । ମଧ୍ୟାହ୍ନ ପ୍ରାୟ the ଟାରେ

ପୋଷ୍ଟମ୍ୟାନ ସାଧାରଣତ came ଆସୁଥିଲେ । ତୁମ୍ଭ ମାସର ଦିନେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ସ୍ଵର ଚିହ୍ନର କରୁଛି: "କ୍ୟାମ୍ପୋ, ମେଲ୍ ଅଛି" । ମୁଁ ଚିଠି ନେଇଥିଲି, ଏହା ଆସିଥିଲା ... ଡୋମୋଡୋସୋଲା! ମା ନିଜ ଭଉଣୀକୁ ଲେଖୁଥିଲେ ।

ମୁଁ ହଠାତ୍ ଏହାକୁ ଖୋଲିଲି ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଏହାକୁ ଚିରି ଏହାକୁ ପ read ିଥିଲି, ସେଠାରେ ଏକ ଖବର ଥିଲା ଯାହା ମୁଁ ସାରା ଜୀବନ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲି: ସେପ୍ଟେମ୍ବର 12 ତାରିଖ ଦିନ ମୋ ମା ସିସିଲିକୁ ଆସି ମୋତେ ଉତ୍ତରକୁ ନେଇଯିବେ! ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ମୁଁ ଜଣେ ଯୁବତୀ ଥିଲି, ଭବିଷ୍ୟତ ମୋତେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା ଏବଂ ମୋତେ ଚାକିରି ଖୋଜିବାକୁ ପଡିଲା । ମୋର ମାଉସୀଙ୍କର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଜାଣି, ଚତୁରତାର ସହିତ ମୁଁ ଚିଠିକୁ ଏକ ପାତ୍ର ତଳେ ଲୁଚାଇ ରଖିଲି ଯେଉଁଥିରେ ଜଙ୍କ ସମୁଦ୍ର ଥିଲା: ଯଦି ଜିନ୍ ଏହାକୁ ପ had ିଆହେ, ଗରିବ ମୋତେ ... ବେଳେବେଳେ ଅଙ୍କଲ ମିଟେରିଲୋ, ଯେତେବେଳେ ସେ ନଥିଲେ । ହାମଲେଟରେ କାମ କରି ନୋଭାରାର ଦୋକାନକୁ ଆସିଥିଲେ । ବେଳେବେଳେ ସେ zizi ସହିତ ଆସିଥିଲେ ଏବଂ ଭୟଭୀତ ହୋଇ ସେ କହିଥିଲେ: "ତୁମ ମା କିଛି ସମୟ ଲେଖି ନାହାଁନ୍ତି, ତାଙ୍କ ସହିତ କିଛି ଘଟିଥିଲା ନିଶ୍ଚୟ ..." । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ମୁଁ ଭୟ କଲି ଯେ ଅନ୍ୟ ଏକ ଚିଠି କିଛି ସୂଚନା ସହିତ ଆସିବ । ଦିନେ, ବାସ୍ତବରେ, ଜଣେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସ un ଭାଗ୍ୟବଶତ S ସିସିଲି ଯାତ୍ରାକୁ କ usion ଶସି ଭ୍ରାନ୍ତି ନକରି । ଗ୍ରୀଷ୍ମ ମୋ ପାଇଁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଖସିଗଲା, ମୁଁ ସେହି ରୋମାଞ୍ଚକର ଅପେକ୍ଷା ଶେଷ ହେବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିପାରିଲି ନାହିଁ । କାମ ମୋତେ ଚିନ୍ତା ନକରିବାର ସାହାଯ୍ୟ କଲା ଏବଂ ମା'ଙ୍କ ଆଗମନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମୟ ଅତିବାହିତ କଲା । ଅଗଷ୍ଟ 15 ରେ ଅନୁମାନର ପର୍ବ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଲୋକ ନିଜର ଚମତ୍କାରତା ଦେଖାଇବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ଏବଂ ଲାବୋରେଟୋରୀରେ ସର୍ବଦା ଅଧିକ କିଛି କରିବାକୁ ପଡୁଥିଲା, ସାଧାରଣ ଅପେକ୍ଷା: ଅନେକ ମହିଳା ସେମାନଙ୍କର ନୂତନ ପୋଷାକ ଦେଖାଇବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ଅଗଷ୍ଟ 13 ତାରିଖ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ହୋଇଥିଲା ଯେଉଁମାନେ ନିଜର ପୋଷାକ ସିଲେଇ କରିପାରନ୍ତି ।

ମୁଁ ମୋ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହିତ ସମାନ ହେବା ପାଇଁ କପଡା କିଣିବାକୁ ଜିନ୍ କୁ କହିଥିଲି । ସେ ରାଜି ହେଲେ ଏବଂ ମୁଁ ନୀଳ ଗଣ୍ଠି ଡିଜାଇନ୍ ସହିତ ଏକ ଶସ୍ତା ବେଜି କପଡା ବାଛିଲି । କର୍ମଶାଳାରେ ଥିବା ଯୁବତୀ ମୋ ପାଇଁ ଏହାକୁ କାଟି ଜଣେ ବୟସ୍କ ଶ୍ରମିକଙ୍କୁ ମୋତେ ସିଲେଇ କରିବାର ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ କହିଥିଲେ । ପାର୍ଟି ଦିନ ମୋର ସମସ୍ତଙ୍କ ପରି ଏକ ନୂଆ ପୋଷାକ ଥିଲା ।

କିଛି ପରିଚିତ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ ଯେଉଁମାନେ ଫାଣ୍ଟିନା ରୁ ଆସିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ମୋର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଟାଇଟ୍ ସ୍କର୍ଟ ଦେଖୁଥିଲେ । ସେ ଏକ କପଡା ଆଣି ଜିନ୍କୁ ପଚାରିଲେ: "ତୁମର ଭଣଜା ମୋ

ପାଇଁ ଏକ ପୋଷାକ ତିଆରି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେ ଏଥିରେ ବହୁତ ଭଲ!" ମୁଁ ତା'ର ମାପ ନେଇଥିଲି । ମୋର ଏକ ମଡେଲ ଥିଲା ଯାହା ମିସ୍ ଆସୁଷ୍ଟା ଜଣେ ଗ୍ରାହକଙ୍କ ପାଇଁ ତିଆରି କରିଥିଲେ । ମୁଁ ଏହାକୁ କାଟିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ କିଛି ସମୟ ମାଗିଲି । "ଏହା ଠିକ ଅଛି, କପଡ଼ା ଟିକିଏ ଭାରୀ, ଶରତ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ । ମୁଁ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 20 ରେ ଆସିବି ।"

ଏହି ସମୟରେ, ଲାବୋରେଟୋରୀର ଜଣେ girl ିଅ କାର୍ମେଲିନା ତାଙ୍କର ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁକୁ ତାଙ୍କ ବିବାହକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲେ, ଏକ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମ୍ୟାଗ୍ସିନ୍ ଚର୍ଚ୍ଚରେ ପାଳନ କରିଥିଲେ । Zizi କି ଅନୁମତି ସହିତ ମୁଁ ସମାରୋହକୁ ଗଲି । ଅତିଥିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଡୋମୋଡୋସୋଲାର ଜଣେ ମହିଳା ମଧ୍ୟ ଥିଲେ, ଯିଏ ତାଙ୍କ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ: "କନକେଟିନା, ନୋଭାରାରେ ତୁମର ଦିନ ସଂଖ୍ୟା ହୋଇଛି । ତୁମ ମା ତୁମକୁ ଶୀଘ୍ର ନେବାକୁ ଆସିବେ ।"

ଧନୀ ସତେଜ ପରେ ମୁଁ ଖୁସିରେ ଘରକୁ ଫେରିଗଲି । ଦିନ ଗଲା ଏବଂ ତିଶ୍ରୀରୀ ପର୍ବ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 8 ରେ ପହଞ୍ଚିଲା, ସେହି ବର୍ଷ ନଦୀ ଦେଇ କ୍ଷତବିକ୍ଷତ ହୋଇଥିବା ଦୀର୍ଘ ମାର୍ଗ ପ୍ରଥମ ଥର ଭଳି ଆଦ hard କଠିନ ଏବଂ ଅସୀମ ମନେ ହେଉ ନଥିଲା, ମୋତେ ଉଡ଼ିବା ପରି ଲାଗିଲା । ଯେତେବେଳେ ଆମେ କାଷ୍ଟାଲିଆକୁ ଫେରିଥିଲୁ ମୁଁ ଜିଜ୍ କୁ ସୁଚନା ଦେଇଥିଲି ଯେ ଉଭାବିତ ବାହାନା ସହିତ ମୁଁ କିଛି ଦିନ ରହିବି ଯେ ଲାବୋରେଟୋରୀ ଦ୍ଵାଦଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବନ୍ଦ ରହିବ । ସେହି ଦିନ ସକାଳେ ମୋର ହୃଦୟ ବିଗିଡ଼ି ଯାଇଥିଲା । ପଡୋଶୀକୁ ନେବା ପାଇଁ ଆମେ କିଛି ଡିମ୍ବିରି ଉଠାଇ ନୋଭାରା ଅଭିମୁଖେ ଯାତ୍ରା କଲୁ । ଅଧା ବାଟରେ ମୁଁ ଦେଖିଲି ମୋ ମା ଦୂରରୁ ଖଟର ଗ୍ରାକକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଦ ran ଡ଼ିଗଲି ଏବଂ ମୋର ଛୋଟ ବାହୁରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ସହିତ ତାଙ୍କୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କଲି । ଜିଜ୍ ଚିତ୍କାର କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ "ତୁମେ ହଠାତ୍ କାହିଁକି ଆସିଲ? ତୁମେ ଭାବୁଛ କି ତୁମେ କନକେଟିନାକୁ ନେଇ ପାରିବ?" "ହଁ - ଉତ୍ତର ଦେଲା ମା - ଆମେ ତିନି ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ଚାଲିଯାଉ" । "ତୁମେ ପାରିବ ନାହିଁ, ତୁମେ ଫାଣ୍ଟିନା ର ଜଣେ ମହିଳାଙ୍କ ପାଇଁ ପୋଷାକ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ" ମୋତେ ଅଟକାଇବା ଆଉ ଏକ ବାହାନା ଥିଲା । ସେ ନିରନ୍ତର ପାଟି କରିଥିଲେ । ମୁଁ ଅଙ୍ଗୁଳିରେ ଆକାଶକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରୁଥିଲି । ମୋର ଏକମାତ୍ର ଦୁ regret ଖ ଆଉ ଦାଦା ତୁରିଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ସମ୍ଭବ ହୋଇନଥାନ୍ତା ।

14 ତାରିଖ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଆମେ ରାତ୍ରୀ ଭୋଜନ କଲୁ । ଜିଜ୍ କେବଳ ମୋ ମାଙ୍କୁ ଅପମାନିତ କରିବା ପାଇଁ ପାଟି ଖୋଲିଥିଲେ: "ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ମୋ ଠାରୁ ଦୂରରେ ନେବାକୁ କେତେ ସାହସ କରୁଛ, ତୁମର ହୃଦୟ ନାହିଁ, ତୁମେ ମୋତେ ଅଧିକ ଯତ୍ନ ଦେଉଛ, ମୁଁ ଆଉ ତୁମକୁ ଭଉଣୀ ବୋଲି ଭାବି ନାହିଁ ।" ମୁଁ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଲୁହରେ ମିଶେରିଲୋଙ୍କୁ ଦେଖିଲି । କାଠ ପରି ଏହାର କଠିନ ଏବଂ କଠିନ ସେଲ

ତଳେ, ବୋଧହୁଏ ମାନବିକତାର କିଛି ବୁଝା କାରାଗାରରେ ରହିଥିଲେ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ମୁଁ ମାର୍ବଲ ପରି ଥଣ୍ଡା ହୋଇଯାଇଥିଲି ଏବଂ ଆଦି moved ଘୁଞ୍ଚି ନଥିଲି ।

ମୁଁ ରାତିରେ ଏକ ink ିଙ୍କି ଶୋଇ ନଥିଲି, ହଜାର ହଜାର ଚିନ୍ତାଧାରା ମୋ ମନରେ ବିଶୁଦ୍ଧିକୃତ ଭାବରେ ପରସ୍ପରକୁ ଗୋଡ଼ାଇଲା ଏବଂ ମୁଁ ସକାଳକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ପାରିଲି ନାହିଁ ତେଣୁ ମୁଁ ଚାଲିଯିବି । "କାଉଜି ଆଇ ଲୁପି" (ଗଧୁଆ ଗ୍ରାଉଜର) ନାମକ ଜଣେ ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କ ଠାରୁ ଟ୍ୟାକ୍ସି ଅର୍ଡର କରିଥିଲେ । ପ୍ରଭାତରେ ଆମେ ଉଠିଲୁ, କାର୍ଡବୋର୍ଡ ସୁଟକେସ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ଅକ୍ତିମ ସ୍ପର୍ଶ କରି ଆମ ମାମୁଁମାନଙ୍କୁ ବିଦାୟ ଦେଲୁ । ଚାଲିଯିବା ପରେ ମୋ ମାଉସୀ ନିଜ କୋଠରୀରୁ ଲୁହରେ, କେଶ down ାଲି ବାହାରକୁ ଆସି ମା'ଙ୍କ ପାଦତଳେ ନିଜକୁ ଭିକ୍ଷା ମାଗି କହିଲା: "ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ନିଜକୁ ମାରିଦେବି ଏବଂ ତୁମର ବିବେକ ଉପରେ ତୁମର ମୁଦ୍ରା ଘଟିବ । ଜୀବନ! ଦୟାକରି, ତୁମେ ଏହାକୁ ମୋ ଆଖିରେ ପଚାର - ସେ କହିଲା - ମୁଁ କେବଳ ଜଣେ ଗରିବ ମହିଳା, ଏକାକୀ ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ସ୍ୱାମୀ ଦ୍ୱାରା ପଶୁ ପରି ବ୍ୟବହାର କରେ, ମୋତେ କେହି ଭଲ ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ମୋ ଭଉଣୀ, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛି ଯେ ତାଙ୍କୁ ଏଥିରୁ ଦୂରେଇ ନ ଯାଆନ୍ତୁ । ମୋତେ, ଦୟା କର, ମୋତେ ଏକୃଷ୍ଟିଆ ଛାଡ଼ିବାର ଅଧିକାର ତୁମର ନାହିଁ, ସେ ଫୁଲ ପରି ଆମ ମଧ୍ୟରେ ବ grew ିଗଲା ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ କୃତଜ୍ଞତା ନାହିଁ । "

ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ କେଶ ଏବଂ ମୁହଁ କାଦୁଅରେ ipping ାଲିବା ସହିତ ସେ ସମଗ୍ର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ଅଭିଶାପ ଦେଇ ଭୂମିରେ ପିଟିଲେ । ମୋ ମା ବୁ understood ିଗଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ଭଉଣୀ ବିପଜ୍ଜନକ ହୋଇ ମନ ହରାଇଛନ୍ତି, ସେ ଧାତି ଯ୍ୟହରା । ତଥାପି, ସେ ଘୁଞ୍ଚିଗଲେ ନାହିଁ, ସେ ନିଜକୁ ଦୟା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହେବାକୁ ଦେଲେ ନାହିଁ, ସେ ତାଙ୍କ ଭ୍ରମରେ ବଧୂର ଥିଲେ, ସେ ଦୂରତାକୁ ଚାହିଁ ତାଙ୍କ ନାଟକର ଶେଷକୁ ଅପେକ୍ଷା କଲେ । ଯେତେବେଳେ ମୋର ମାଉସୀ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କଲେ ଯେ ମୋ ମା ଜିଦ୍ ଧରିଛନ୍ତି, ସେ ଆମ କୋଠରୀକୁ ଦ ushed ଡିଗଲେ, ଆମକୁ ଶେଷ ବିଦାୟ ଦେବାକୁ ମନା କଲେ । ହଠାତ୍ ଆମେ ଚାଲିଗଲୁ, ସେ ରାସ୍ତାରେ ଅଭିଶାପକୁ ଫେରିଗଲେ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଚାଲିଗଲୁ ଆମେ ଦେଖିଲୁ ଯେ ସେ ଏକ ଛୋଟ କଳା ବଲରେ ପରିଣତ ହେବା ଯାଏଁ ପଥର ସହିତ ମିଶିଗଲା । ବୋଧହୁଏ ମୁଁ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଷ୍ଠୁର ହୋଇଥିଲି, ଯେପରି କେବଳ ପିଲାମାନେ ହୋଇପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ମୋର ମନେ ଅଛି ଯେ ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ମା'ଙ୍କ ହାତ ଦ୍ୱାରା ସୁରକ୍ଷିତ ତାଙ୍କ ଘରୁ ଚାଲିଗଲି, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଦେଖିଲି ସେ ମୋ ଆଖିରୁ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି

ମୋର ସମସ୍ତ ବିରକ୍ତି ହଠାତ୍ ସ୍ନେହରେ ପରିଣତ ହେଲା । ଏବଂ ମୁଁ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୟା ଅନୁଭବ କଲି (ପରେ ମୁଁ ଜାଣିଲି ଯେ କିଛି ମାସ ଧରି ସେ ରାସ୍ତାରେ କାନ୍ଦିଲେ ଯେପରି ମୁଁ ମରିଗଲି) ।

ପିଆଜା ବର୍ତ୍ତୋଲାନିରେ ଟ୍ୟାକ୍ସି କବାଟ ଖୋଲିଲା । Window ରକାଠାରୁ ମୁଁ ସହରର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଖିଲି । ଏହି ଯାତ୍ରା ସମୟରେ ମୁଁ ମୋ ହୃଦୟରେ ଏକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ସହିତ ଦେଖିଲି ପାନୋରାମା ଏବଂ ଦେଶ ଯାହା ମୋ ଆଖିରୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଦୂରେଇ ଗଲା, ମୁଁ ସମୁଦ୍ର ଦେଖିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ରୁପ୍ ରହିଲୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା, ମୁଁ ନୋଭାରା ଠାରୁ ବହୁତ ଦୂରରେ ଥିଲି! ବିରୋଧୀ ଚିନ୍ତାଧାରା ମୋ ମନରେ ଯୁଦ୍ଧ କଲା ଏବଂ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ପାରିଲି ନାହିଁ, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଉଠିଲି ଯେତେବେଳେ ମାଆ ମୋତେ ଯତ୍ନବାନ କଲେ, ମୋତେ ଚେତାବନୀ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଆମେ ପହଞ୍ଚି arrived ିଲୁ । ତା'ପରେ ମୁଁ ସେହି ଦେଶକୁ ଅତ୍ୟଧିକ ଭଲପାଏ ଯାହାକୁ ନେଇ ମୁଁ ଦୁଃଖୀ ଜୀବନ ହେତୁ ଏତେ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଘୃଣା କରିଥିଲି । ଭିଗ୍ନିଟୋର ଷ୍ଟେସନରେ ବହୁତ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖାଦେଇଥିଲା, ଆମ ଭଳି ଅନେକ ସେମାନଙ୍କ କାର୍ତ୍ତବୋର୍ଡ ସୁଟକେସ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟାଗ୍ ନେଇ ଉତ୍ତର ଦିଗକୁ ଯାଉଥିଲେ ।

ସମୁଦ୍ରରୁ ଏକ ପତଳା ପବନ ଆସିଲା ଏବଂ ମୁଁ ଅନୁଭବ କଲି ଯେ ଲୁଣ ମୋ ଓଠକୁ ସ୍ବାଦ କରୁଛି । ଏକ ସୁନ୍ଦର ଅନୁଭବ ଯାହା ମୁଁ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଅନୁଭବ କଲି । ଆମେ ଟ୍ରେନକୁ ଅଧା ଘଣ୍ଟା ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲୁ । ମୋ ପାଇଁ ଏହା ନୂଆ ପବନ ଥିଲା । ଲୋକମାନେ ଲୋକପ୍ରିୟ ଗୀତ "ପ୍ରଫେସର, ମୋତେ କୁହ କେଉଁଟି ପ୍ରଥମେ ଆସିଥିଲା, ଚିକେନ୍ କିମ୍ବା ଅଣ୍ଡା।" ସମସ୍ତେ ମାଳଦ୍ୱୀପରେ ଛୁଟିଦିନରୁ ଫେରୁଥିଲେ । ଥରେ ଆମେ ମେସିନାରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ମୁଁ ଦେଖିଲି ଆଖ୍ୟାୟ ହୋଇ ଫେରି-ତଙ୍ଗାରେ ଯାଉଥିବା ଗାଡିଗୁଡ଼ିକ । ସେପ୍ଟେମ୍ବର ମଧ୍ୟଭାଗରେ ଥିଲା ଏବଂ ସେହି ନୀଳ ଆକାଶରେ ହଜାର ହଜାର ଗିଲି ବୁଲୁଥିଲା । ସେମାନଙ୍କର ଉଡ଼ାଣ ସହିତ ସେମାନେ ମୋର ସ୍ୱପ୍ନକୁ ସଜାଡୁଥିଲେ: ଶେଷରେ ମୋ ପରିବାର ସହିତ ରହିବାକୁ ଫେରିବା । ମୁଁ ସେହି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି ଏବଂ ଯଦିଓ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିନଥିଲି, ମୁଁ ମୋର ଛୋଟ ପ୍ରାଣରୁ ତାଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଇଥିଲି । ଅଗଣିତ ଘଣ୍ଟା ପରେ ଆମେ ନେବାକୁ ରୋମରେ ଓହ୍ଲାଇଲୁ, ଅଧିକ ଘଣ୍ଟା ଅପେକ୍ଷା କରିବା ପରେ ମିଲାନକୁ ଟ୍ରେନ୍, ଯେଉଁଠାରେ ଡୋମୋଡୋସୋଲା ପାଇଁ ଟ୍ରେନର ଆଉ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଥିଲା । ଏହା ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ ଥିଲା । ସେହି ଟ୍ରେନରେ, ମୋ ମା ଜାଣିଥିବା ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇଲେ । ସମସ୍ତେ ପଚାରିଥିଲେ ସେ କେଉଁଠୁ ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହ girl ିଅ କିଏ? ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟ daughter ିଅ ଅଛି ବୋଲି ସେମାନେ ଜାଣି ନ ଥିଲେ ।

ମୁଁ ଭୀଷ୍ମର୍ଥ୍ୟକୁ ଦେଖିଲି: ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ମ୍ୟାଗିଗୋର ହୃଦ ଏବଂ ଦ୍ଵୀପପୁଞ୍ଜ, ତାପରେ ପର୍ବତଗୁଡ଼ିକ ଦେଖିଲି । ମୁଁ ପଚାରିଲି କେତେ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ପହଞ୍ଚିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଜାଣିଲି ସହରଟି ପର୍ବତ ଦ୍ଵାରା ଘେରି ରହିଥିବା ଏକ ଉପତ୍ୟକାରେ ଅଛି । ଆମେ ବିଲମ୍ବିତ ରାତିରେ ଡୋମୋଡୋସୋଲାରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ । ଆକାଶ ଧୂସର ଥିଲା, ରାସ୍ତାଘାଟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ଧାରରେ ରଙ୍ଗ ହୋଇଥିବା ପରି ମନେ ହେଉଥିଲା, ଲୋକମାନେ ଭୂମି ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇ ଚାଲିଥିଲେ, ଏପରିକି ସେମାନଙ୍କର ପୋଷାକ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ଧକାର । ଷ୍ଟେସନରେ ବାପା ମୋ ଛୋଟ ଭାଇ ସହିତ ଆମକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ ଯାହାକୁ ମୁଁ ଦୁଇ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ସିସିଲିରେ ଦେଖିଥିଲି । ରୁନ୍ଦ ଏବଂ ଆଲିଙ୍ଗନ ଆମେ ଘରକୁ ଯିବାବେଳେ ମୁଁ ସେହି ସ୍ଥାନ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ଯାହା ଶୀଘ୍ର ମୋର ସହର ହେବ । ମୁଁ ଘରଗୁଡ଼ିକର windows ରକା ଗଣିଲି କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ଏତେ ସଂଖ୍ୟକ ଯେ ମୁଁ ମୋର ହିସାବର ଗ୍ରାନ୍ତ ହରାଇଲି । ବହୁତ windows ରକା ଥିଲା ଏବଂ ପରସ୍ପର ଉପରେ ବହୁତ ଘର ଥିଲା । ସେମାନେ ଏତେ ଉଚ୍ଚ ଥିଲେ ଯେ ମୋର ଆଖି ଆକାଶରେ ହଜି ଯାଇଥିଲା ।

ମୁଁ ମୁଣ୍ଡ ବୁଲେଇଲି । ହଜାର ହଜାର ପ୍ରଶ୍ନ ମୋ ମୁଣ୍ଡରେ ଫୁଟିଲା, ଆସି ଧୂଳି ଯିବାର ସହିତ ଚାଲିଲା । ଯାତ୍ରା ସମୟରେ ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ କହିପାରିଲି ନାହିଁ । ଡା'ପରେ ଘରେ ମୋର ଆଉ ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗିଲା ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ମୋର ଭଉଣୀମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଲି, ଯାହାକୁ ମୁଁ କେବଳ ଫଟୋଗ୍ରାଫରୁ ମନେ ରଖିଥିଲି । ଆଉ ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ସିଙ୍କ, ଟ୍ୟାପ୍ ଏବଂ ଟ୍ୟାପ୍ ଚୁଲ୍ଲା ସହିତ ରୋଷେଇ ଘର (ନୋଭାରାରେ ଘରେ ପାଣି ନଥିଲା ଏବଂ ଆମେ କାଠରେ ରାନ୍ଧୁ) । ସନ୍ଧ୍ୟାରେ କୋମେର ଗ୍ରାଜିଆ ତାଙ୍କ daughter ିଅ କ୍ୟାଟରିନାଙ୍କ ସହ ଆମକୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ । ପଡ଼ୋଶୀମାନେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ଭେଟିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ପରଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ବାପା ମୋତେ ସିନେମାକୁ ନେଇଗଲେ । ମୋ ଜୀବନର ସବୁଠାରୁ ସୁନ୍ଦର ସନ୍ଧ୍ୟା ଯାହାକୁ ମୁଁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ସ୍ମରଣ କରିବି, ଶେଷ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ମୁଁ ଶେଷରେ ମୋ ବାପାଙ୍କ ସହିତ ଥିଲି, ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଭଲ ପାଉଥିଲି ଯେପରି ଜଣେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ପିତାଙ୍କୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କରି ଏବଂ ଶେଷରେ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ମୁଁ ନିଜକୁ ରାଜକୁମାରୀ ପରି ସୁରକ୍ଷିତ ମନେ କଲି । ସଂକ୍ଷେପରେ, ମୋତେ ଲାଗିଲା ଯେ ମୁଁ ମେଘ ଉପରେ ବୁଲୁଛି, ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଅନ୍ୟ ଏକ ସ୍ଥାନରେ ଅବତରଣ କରିଛି ।

ନବମ ଅଧ୍ୟାୟ - ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର ।

ସିସିଲି ଛାଡ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ, ମୋ ମା ମୋତେ ଫୁରିଅର୍ ରେ ଚାକିରି ଖୋଜିବାରେ ସଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଦୁଇ ଦିନ ପରେ ସେ ମୋତେ ସାଙ୍ଗରେ କାମ କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ । ଆମେ ସକାଳେ ଘରୁ ବାହାରିଗଲୁ: ଏହି ଖବର ପାଇଁ ମୁଁ ବହୁତ ଉତ୍ସାହିତ ଥିଲି ।

ପ୍ରବେଶ ପଥରେ ମୋତେ ମିସ୍ ଟିଲଡେ ସ୍ୱାଗତ କରିଥିଲେ ଯିଏ ମୋତେ ଏକ ବଡ଼ ହସ ଦେଇ ମୋତେ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ବନ୍ଧୁକ୍ଷମଣ୍ଡଳ ମହିଳା ହାତରେ ନେଇଗଲେ । ଡିଲଡେ ମୋତେ ମିଲାନୀୟ ଭାଷାରେ କହିଥିଲେ "ହେଲୋ ବେଲା ଚୁସା (girl ିଅ), ଆସ, ମୋତେ ତୁମ ସହିତ କାମ କରୁଥିବା girls ିଅମାନଙ୍କ ସହିତ ପରିଚିତ କର: ନେଲା ଏବଂ ଟେରେସିନା । ସେମାନଙ୍କର ବହୁତ ଅଭିଜ୍ଞତା ଅଛି, ସେମାନେ ତୁମକୁ କିପରି କାମ କରିବାକୁ ଶିଖାଇବେ । ଯଦି ସେଠାରେ ଅଛି କି problems ଶସି ଅସୁବିଧା - ସେ ଯୋଗ କଲେ - ପଚାରିବାକୁ ଲଜ୍ଜିତ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆଖି ପିଛୁଳାକେ ମୁଁ ମୋର ନୂଆ ଚାକିରି ସହିତ ନିଜକୁ ପାଇଲି ।

ମୁଁ ଆଗରୁ ବଡ଼ ହୋଇଥିବାର ଅନୁଭବ କରିଥିଲି ଏବଂ ବେଲା ଚୁସାଙ୍କ ଜୀବନରେ ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଚିହ୍ନିତ କରିବାକୁ, ତାଙ୍କ ଅବଧି ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ପହଞ୍ଚିଲା । ସେ ସେହି ବିଷୟ ବିଷୟରେ ଅଧିକ ଜାଣି ନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ନୋଭାରାରେ ଥିବା ତାଙ୍କ ବୟସ୍କ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କଠାରୁ ସେ ଶୁଣିଥିବା କାହାଣୀରୁ ସେ ବୁ understood ିଥିଲେ ଯେ ଏହିପରି ଜଣେ ଯୁବତୀରେ ପରିଣତ ହେଲା । ସେ ବୁ understood ିଥିଲେ ଯେ ଜଣେ ମହିଳା ହେବା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ସେହି ସଙ୍କେତର

ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ: ସେ ଯାହା ଶିଖୁଥିଲେ, ଜାଣିଥିଲେ ଏବଂ ଭଲ ପାଉଥିଲେ ସେ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ | ଏହା ଆଉ ଏକ କୀଟପତଙ୍ଗ ନଥିଲା ଏବଂ ଏକ ପ୍ରଜାପତିରେ ମେଟାମର୍ଫୋସିସ୍ ହୋଇଥିଲା | ସେ ଦୂରରୁ ଆସିଥିଲେ ଏବଂ କିଛି ମିନିଟରେ ସେ ଗୋଟିଏ ଦୁନିଆରୁ ଅନ୍ୟ ଦୁନିଆକୁ ଗଲେ | ସେ ନିଜକୁ ଏକାକୀ ପାଇଲେ ଏବଂ ଏଥିପାଇଁ ବହୁତ ଗର୍ବିତ ଥିଲେ |

ଏହି ସମୟରେ, ମୁଁ ନୂତନ ଚାକିରି ସହିତ ପରିଚିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲି | ସେତେବେଳେ, ପୋଷାକ ସହିତ ସଂଲଗ୍ନ କରିବା ପାଇଁ ଫର୍ କଲର ବ୍ୟବହାର କରାଯାଉଥିଲା | ଚର୍ମଗୁଡ଼ିକ ଏକ ସ୍ତରରେ ଓଦା ହୋଇ ଶେଷରେ ସବୁ ପାର୍ଶ୍ୱରୁ ଟାଣି କାଠ ବୋର୍ଡରେ ନଖ ଦିଆଗଲା | ମୋତେ ସ୍ମରଣ କରାଗଲା ଯେତେବେଳେ ସିସିଲିରେ ଥିବା ଲାବୋରେଟୋରୀରେ ମୁଁ ମୋର ପୋଷାକର ତଳ ଭାଗରେ ରଖିବା ପାଇଁ ଲିଫ୍ଟଗୁଡ଼ିକୁ ଭାଙ୍ଗିଲି | ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଆଙ୍ଗୁଠିରେ କିଛି ହାତୁଡ଼ି ଥିଲା | ଯଦି ଚିକିତ୍ସା ସୂର୍ଯ୍ୟ ଥିଲେ ସେମାନେ ରାସ୍ତାରେ ଥିବା ବଗିଚାରେ ଶୁଖାଯାଇଥିଲେ, ତେଣୁ ମୋତେ ମୂଲ୍ୟବାନ ପାର୍ସୀ ମେଣ୍ଟା amb ା, ଠେକୁଆ, ମିଙ୍କ ଏବଂ ମୁଷା ଚର୍ମ ପାଇଁ ସେଣ୍ଟି ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା | ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କର ଯତ୍ନ ନେଉଥିଲି, ମୁଁ କାର ଏବଂ ଯାଉଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପସନ୍ଦ କରେ | ମୁଁ ଏପରିକି କାର୍ ନିଷ୍ପାସିତ ଧୂଆଁକୁ ନିଶ୍ୱାସରେ ପକାଇ ସେହି ସହରର ସୁଗନ୍ଧରେ ଭିଜିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି, ଶୁଦ୍ଧ ପବନରେ ବ grew ିଥିବା ଛୋଟ girl ିଅ ପାଇଁ ଏତେ ନୂଆ ଏବଂ ମଦ୍ୟପାନ | ମୋର ନଜର ପୂର୍ବରୁ ସହରଟି ଅତିକ୍ରମ କଲା ଏବଂ ମୁଁ ସମୟର ଗ୍ରାହକ ମଧ୍ୟ ହୋଇଲି | ମୋ ବାପା ମୋତେ ବୁ explained ାଇଥିଲେ ଯେ ସେଠାରେ ଦିନକୁ ଘଣ୍ଟାରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ କାଷ୍ଟାଲିଆରେ ରହୁଥିଲି ସେତେବେଳେ ମୁଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ଏବଂ ଅସ୍ତ ହେବାର ଜାଣିଥିଲି | ବେଳେବେଳେ ମୁଁ ଚର୍ମର ଯତ୍ନ ନେଉଥିବାବେଳେ ଉପର ମହଲାରୁ ଜଣେ ବୃଦ୍ଧ ମହିଳା ମୋତେ ସାଥରେ ରଖିବାକୁ ଆସୁଥିଲେ | ସେ କଠୋର ପିଆମେଣ୍ଟେସ୍ ଭାଷାରେ କହିଥିଲେ ଏବଂ ମୁଁ କି thing ଶସି ଜିନିଷ ବୁ understand ିପାରିଲି ନାହିଁ: "କ'ଣ ସୁନ୍ଦର ହାସ୍ୟାସ୍ତବ, ଦ ନଡୁଆ ଟି ଭେଗନାଟ୍ (ଆପଣ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛନ୍ତି)? ମୁଁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରେ | "Ti mi capisat mia (ତୁମେ ବୁ don't ିପାରୁ ନାହିଁ)?" ଚର୍ମ ଶୁଖିଲା ମିସ୍ ଟିଲ୍ଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିବା ସିମ୍ପ୍ଲେକ୍ସାନଙ୍କ ପାଇଁ ବେକର ଆକୃତି କାଟିଲେ |

ଧୀରେ ଧୀରେ ମୁଁ ଫ୍ରିସେଲିନା ପ୍ୟାଡିଂ, ଏହାର ଚାରିପାଖରେ ଲୁପ୍ ଏବଂ ଡା'ପରେ ଲାଇନ୍ ରଖିବାକୁ ଶିଖିଲି | ମୋର ଦକ୍ଷତା ହେତୁ ମୁଁ ସାପ୍ତାହିକ ପକେଟ ଟଙ୍କା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଲାଗିଲି ଏବଂ ଶୀଘ୍ର ମୋତେ ପେନ୍ସନ୍ ମାର୍କ ପାଳନ କରାଗଲା | ମୁଁ ବୃଦ୍ଧ ଅନୁଭବ କଲି | ଲାବୋରେଟୋରୀରେ ଏକ

ରେଡିଓ ଥିଲା: ମୁଁ ଗୀତ ଶୁଣିବାକୁ ଉପଭୋଗ କଲି । ରେଫ୍ରିଜରେଟର ସେତେବେଳେ ସାଧାରଣ ନଥିଲା କିନ୍ତୁ ଯୁବତୀ ଜଣକ ଏକ ଆଇସକ୍ରିମର ମାଲିକ ଥିଲେ ଯାହାକୁ ସେ ବରଫ ଖଣ୍ଡରେ ଭର୍ତ୍ତି କରି ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କ ଦ୍ଵିଲିଡ଼ ାରା ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ ଯିଏ ଟାଉନ୍ ରାସ୍ତାରେ ଏକ କାର୍ଟ ଦେଇ ଯାଇଥିଲେ । ଏହିପରି ମଧୁର ଜଳ ପିଇବା ମୋ ପାଇଁ ନୂଆ ଥିଲା । ଏକ ଶସ୍ତା କାଠ ଚୁଲା ଘରକୁ ଗରମ କଲା । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଟେଲିଫୋନ୍ ନଥିଲା କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସେ କ୍ଲାଏଣ୍ଟମାନଙ୍କୁ ଡାକିବା ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି ସେତେବେଳେ ସେ ମୋତେ ତାଙ୍କ ମାଉସୀ, ଅନେକ ଶ୍ରମିକଙ୍କ ସହିତ ଏକ ନିର୍ମାଣକାରୀ କମ୍ପାନୀର ମାଲିକଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇଲେ । ଏଥିମଧ୍ୟରୁ, ସମକକ୍ଷ ଭାବରେ, ମୁଁ ଏହାକୁ ପ୍ରଥମ ଥର ଦେଖିଲି ... କିନ୍ତୁ ଏହା ଅନ୍ୟ ଏକ କାହାଣୀ, ଯଦି ମୋର ସମୟ ଏବଂ ଇଚ୍ଛା ଥାଏ, ମୁଁ ପରେ ଆପଣଙ୍କୁ କହିବି ।

ଘରେ ମୁଁ ଭଲ ଖାଇଲି, ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଆମେ ଏହାର ପଥର ଛାତ ଏବଂ ସୁନ୍ଦର windows ରକା ଥିବା ଦୋକାନ ସହିତ ସହର କେନ୍ଦ୍ର ପରିଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ବାହାରିଲୁ । ଶନିବାର ଦିନ ମୁଁ ମା'ଙ୍କ ସହ ବଜାରକୁ ଯାଇଥିଲି, ଯାହା କେନ୍ଦ୍ରର ଏକ ଭଲ ଅଂଶ ଦଖଲ କରିଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ କାମ ଛାଡ଼ିଥିଲି । ମୋତେ ଏକ କୋଟ ଡିଆରି କରିବା ପାଇଁ ଆମେ କପଡ଼ା କିଣିଥିଲୁ । ଏହାକୁ ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଇଥିଲା । ଖ୍ରୀଷ୍ଟମାସରେ ମିଡ଼ନାଇଟ୍ ମାସରେ ମୋର ସାମଗ୍ରୀକୁ ସ୍ତବ୍ଧ କରି ମୁଁ ଏହାକୁ ଉତ୍ସାହନ କଲି । ସଂକ୍ଷେପରେ, ଏକ ସୁଖମୟ ଜୀବନ ।

କାର୍ନିଭାଲ୍ ଆସିଲା । ଆମ ନିକଟ ପରିବାର ସହିତ ଗାଲେଜି ଥିଏଟରରେ ନୂଆ ବର୍ଷର ପାର୍ଟୀରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲୁ । ଫସଫୋରସେଣ୍ଟ୍ ଲାଇଟ୍ ନାଟକ ମଧ୍ୟରେ ମାସ୍କେରେଡ୍ ବଲ୍ ଦେଖିବା ଏକ ସ୍ଵପ୍ନ ଥିଲା ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ଶନିବାର ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଉଠିଲି କିଛି ଭୁଲ ଥିଲା । ମୁଁ କାନ୍ଦୁଥିଲି କାରଣ ମୋ ମା ମୋତେ ସାନ ପେଲେଗ୍ରିନୋ ମ୍ୟାଗ୍ନେସିଆ ଦେଇ ନଥିଲେ । ମାର୍ଟିନିରୁ ତାଙ୍କର ଏକ ଦ୍ଵାଇଁ ଆସିଥିଲେ । ସେ ଆମ ସହିତ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ କରିଥିଲେ । ଅପରାହ୍ନରେ ମୁଁ ଅଜବ ଅନୁଭବ କଲି, ଲାଗୁଥିଲା ମୋର ଖୁସି ଶେଷ ହେଉଛି । ବାପା ତାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କୁ ଚେନ୍ନରେ ନେଇଗଲେ, ତା'ପରେ ଆମେ ରାତ୍ରୀ ଭୋଜନ କଲୁ ।

ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଆମେ ବୁଲିବାକୁ ବାହାରିଲୁ ନାହିଁ । ବାପା ମାଙ୍କୁ କହିଥିଲେ, ମୁଁ ବାରରେ ମୋର ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଯାଉଛି । ରାତି ପ୍ରାୟ 10 ଟା ବେଳେ ସେ ଘରକୁ ଫେରି କାନ୍ଦୁଥିଲେ

ଏବଂ ଏକ ଚମକି ପଡ଼ିଲା, ତାଙ୍କ ଛାତିରେ ଏକ ଶକ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅନୁଭବ କଲା । "ଟେରେସା, ମୋତେ କିଛି କାମୋମାଇଲ ଡିଆରି କର ।" ବାପା ଖଟ ଉପରେ ଗ୍ୟାସ୍ କରୁଥିବାବେଳେ ମୁଁ ମାଉସୀ ସହିତ 50 ମିଟର ଦୂରରେ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଡାକିବାକୁ ଦିନ ଡିଲି । ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆସିଲେ, କିନ୍ତୁ ମ meantime ୀରେ ମି my ୀରେ ମୋ ବାପା ରହିବା ବନ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ । ପରେ ଆମେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲୁ ଯେ ଆର୍ଟା ଫାଟି ଯାଇଛି । ଯାହା ବି ହେଉ କିଛି ହୋଇ ନଥାନ୍ତା, ବାପା ସ୍ଵର୍ଗର ଦ୍ଵାର ଦେଇ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଉଡ଼ିଗଲେ । ଏହା ଫେବୃଆରୀ 17, 1951. ରାତିସାରା ମୁଁ ମୋ ବାପାଙ୍କ ଅସହାୟ ଶରୀର ଉପରେ ଆଖି ପକାଇ ରହିଲି । ମୋ ମୁଣ୍ଡ ବୁଲୁଥିଲା, ମାଇଗ୍ରେନ୍ ଏବଂ ମୁଣ୍ଡ ବୁଲାଇବା ର ମିଶ୍ରଣ ଯାହା ମୋତେ ପ୍ରାୟ ସେହି କୋଠରୀରୁ ନେଇଗଲା ଯେଉଁଠାରେ ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁ ଘୃଣ୍ୟ ହୋଇଗଲା କାରଣ ସେମାନେ ଏକ ଅନ୍ୟାୟ ମୃତ୍ୟୁର ସାକ୍ଷୀ ଥିଲେ । ମୋର ବାପା ଏବଂ ଡୋମୋଡୋସୋଲାରେ ମୋତେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବା ନିଷ୍ଠୁର ଭାଗ୍ୟ ବିଷୟରେ ମୁଁ କେବେ ଭାବିବା ବନ୍ଦ କରି ନ ଥିଲି, ମୋ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଆଉ ବାହାରି ପାରିଲା ନାହିଁ କାରଣ ସେମାନେ କାନ୍ଦିବା ଶୁଖି ଯାଇଥିଲେ । ମେସିନା ସ୍କୁଲରୁ ଉପରେ ଚମକାର ଆଲୋକରେ ମୋର ଯିବା ସମୟରେ ମୁଁ ଭଗବାନ କଳ୍ପନା କରିଥିଲି, ସେ କେଉଁଠାରେ ଲୁଚି ରହିଥିଲେ? ସେ କାହିଁକି ଆମକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କଲେ? ସେ ମୋତେ ଏତେ ପ୍ରତାରଣା କଲେ କାହିଁକି? ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ କାହିଁକି ମୋ ବାପାଙ୍କୁ ପାଇଲି ସେ ମୋତେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଛଡ଼ାଇ ନିଆଗଲା? ଏହି ଦୁ tragedy ଖଦ ଘଟଣା କ'ଣ ଥିଲା? ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେହେତୁ ଡୋମୋଡୋସୋଲାରେ ଭଗବାନ ଅଲଗା, ଦୂର, ଅବହେଳିତ ମନେ ହେଉଥିଲେ, ସେ ଅନ୍ଧକାରରେ ନିର୍ମୈତ, ଅବହେଳିତ ଏବଂ ଅସମ୍ଭବ, ତିକ୍ତ, ଏକ ଭଗବାନ ଯାହା ମୁଁ ଆଉ ବିଶ୍ଵ trust ାସ କରିବି ନା ମୋର ଅବଶିଷ୍ଟ ଦିନ ପାଇଁ ଅବହେଳା କରିବି । ରାତି ଓ ରାତି ପାଇଁ ମୁଁ ଚୁପ୍ ରହିଲି, ଅନ୍ଧାରରେ ମୋ ଆଖିରେ ଜଗି ରହି ପ୍ରାୟ ଆଶା କଲି ଯେ ଦିନର ଆଗମନ ସହିତ ସବୁକିଛି ପୂର୍ବ ଅବସ୍ଥାକୁ ଫେରିବ । ସେହି ଦୁ angu ଖଦ ଦିନରେ, ମୋ ପରିବାର ସହିତ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୀମାରେ, ମୁଁ ବୁ understood ୀଲି ଯେ ଛୋଟ girls ୀଅମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ଵର୍ଗ ସ୍ଥାନ ବୁହେ ।

ସେହି ରାତି ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ, ସକାଳେ ମୁଁ ଭୁଣ୍ଡୁଡ଼ି ପଡ଼ିଲି ଏବଂ ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ଶୋଇବା ପରେ ମୁଁ ଏକ ମଧୁର ସ୍ଵପ୍ନରେ ବୁଡ଼ିଗଲି: ମୁଁ ନିଜକୁ ହୃଦରେ ପାଇଲି, ତା'ପରେ ମୋ ବାପା ମୋତେ ଆଖିରେ ଦେଖିଲେ ଏବଂ ମୁହଁ ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ଆଲୋକରେ ବୁଡ଼ିଗଲା । ଏବେ ତାଙ୍କ ଚେହେରା ଆଉ କଷ୍ଟ ପାଇଲା ନାହିଁ ଏବଂ ପୁଣି ସୁନ୍ଦର ଥିଲା । ସେ ମୋତେ ମଧୁର ହସିଲେ, ମୋ ହାତ ଧରି ମୋତେ ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ମୋ ସହ କଥା ହେବାକୁ ଲାଗିଲେ । "ମୋ ପିଲା - ସେ କହିଲା - ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ଯାହା

କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ତାହା ହେଉଛି ମୋର ପ୍ରେମ, ମୁଁ ତୁମ ପାଇଁ ଚାହୁଁଥିବା ସମସ୍ତ ଭଲ । ପରିସ୍ଥିତିର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ଆମେ ପରସ୍ପରକୁ ଜାଣି ନାହୁଁ । ତୁମେ ବ grow ି ନ ଥିବାରୁ ମୁଁ ଦୁ regret ଖୁଚ ..." ।

ବେଳେବେଳେ ମୁଁ ସେହି ସ୍ୱପ୍ନ ଏବଂ ମୋର ଶେଷ ଯାତ୍ରା ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରେ, ମୁଁ ଭାବୁଛି ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ଡାକିବେ, ମୁଁ କଳ୍ପନା କରିବାକୁ ଚାହେଁ ଯେ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର ଅତିକ୍ରମ କରିବି ମୋ ବାପା ମୋତେ ଅପେକ୍ଷା କରିବେ, ସେହି ସନ୍ଧ୍ୟା ପରି ପରିଧାନ କରି ସେ ମୋତେ ନେଇ ଯାଇଥିଲେ । ସିନେମା: ତାଙ୍କ ସହିତ ଆମର ପରସ୍ପରକୁ କହିବା ପାଇଁ ଅନେକ ଜିନିଷ ଅଛି, ଫେବୃଆରୀ ଶୀତ ରାତିରେ ସେହି ବାର୍ତ୍ତାଳାପ ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ଆମକୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ପୁନ ume ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମୋର ଶେଷ ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କରିବା ପାଇଁ ଏହା ସର୍ବୋତ୍ତମ ଉପାୟ ହେବ ।

ଚାରି ପିଲାଙ୍କ ସହିତ ମାତା ନିରାଶାରେ ରହିଲେ ଏବଂ ପେନ୍ସନ୍ ନଥିଲା କାରଣ ପିତା ଜଣେ ସରଳ କୋବଲର୍ ଥିଲେ । ଦୁନିଆର ସମସ୍ତ ଥଣ୍ଡା ଏବଂ ସମସ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଆମର ଗରିବ ଦେଶାନ୍ତର ପରିବାର ଉପରେ ପଡ଼ିଥିଲା ।

ଆମ ଦେଶଠାରୁ ବହୁ ଦୂରରେ, ଜୀବନଠାରୁ ବହୁ ଦୂରରେ, ଆମେ ମରୁଭୂମି ପବନ ଦ୍ୱାରା ଚାଣିଥିବା ବାଲିର ଶସ୍ୟ ।

ମୋ ମା ନିଜକୁ ଏବଂ ତା'ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାଣ ହରାଇଥିଲେ । ସେ ଏକ ଖାଲି ଶେଲରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ତାଙ୍କ ଶରୀରକୁ କାଠ ଖଣ୍ଡ ପରି ଚୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା, ସେ କଦାପି ଓଜନ ହ୍ରାସ କରିବା ବନ୍ଦ କରିନଥିଲେ ଏବଂ ହଜିଯାଇଥିବା ନଜର, ଫିକା ଏବଂ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିହୀନ ଚେହେରାରେ, କିଛି ମିନିଟ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ଦୂର ସ୍ଥାନକୁ, ପିତାଙ୍କ କବର ଆଡ଼କୁ ସ୍ଥିର ରହିଲା । ସେ ଭୂଲିଯିବାର ଅସମ୍ଭବତା ଦ୍ୱାରା ଭୂତ ପରି ହୋଇଗଲେ । ମୁଁ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ ଅନୁଭବ କଲି ଯେତେବେଳେ ସେ ଖସିଯିବେ ଏବଂ ନିରାଶାରେ ବୁଡ଼ିଯିବେ । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ହଲାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି, ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି । ଅବିଶ୍ୱାସନୀୟ ଭାବରେ, ଭୂମିକାଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓଲଟପାଲଟ ହୋଇଯାଇଥିଲା: daughter ିଅ ହିଁ ତାଙ୍କ ମାତାଙ୍କୁ ସାହୁନା ଦେଇଥିଲା, ତାଙ୍କ କାହାଣୀକୁ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ବିନା ଜୀବନ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଭୂଲିଯିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲା । ମୁଁ, ବଡ଼ daughter ିଅ, ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ 15 ବର୍ଷ ହୋଇ ନଥିଲି ।

ରାତ୍ରୀ ଭୋଜନ ପରେ ମୁଁ ଆଉ କିଛି ସେଣ୍ଟ ରୋଜଗାର କରିବାକୁ ଫେରିଅର୍ ରେ କାମ କରିବାକୁ ଫେରିଗଲି । ମୁଁ ହିଁ ଆଶାର ନିଆଁକୁ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲି । କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ମୋ ମା, ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ, ବୋଧହୁଏ ନିରାଶାର ଶକ୍ତି ସହିତ, ଗୋଟିଏ କାନ୍ଦିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟ କାନ୍ଧରେ ସମଗ୍ର ଦୁନିଆକୁ କାନ୍ଧରେ ନେଇ ଧୀରେ ଧୀରେ ସିମ୍ପ୍ଲେସ୍ ହୋଇ ଫେରିଗଲା, କିଛି ସ୍ଵର୍ଗ ସିଲେଇ କରି ଡ୍ରେନ୍ ଗାଉନ୍ ।

ଦଶମ ଅଧ୍ୟାୟ - ସୁନ୍ଦର ଚୁସା ।

ସେହି ବର୍ଷ ମେ ମାସରେ ମୋର ଛୋଟ ଭାଇ ମିଳିମିଳା ରୋଗରେ ପୀଡ଼ିତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ଧରିଥିଲି, ପିଲାବେଳେ ଚୁକ୍ତି କରିନଥିଲି । ମୁଁ ଶଯ୍ୟାରେ ଥିବାବେଳେ ଶୁଣିଲି ମା 'କବାଟ ଖୋଲନ୍ତି । କେହି କେହି କବାଟ ବାଡ଼େଇଥିଲେ । ତା'ପରେ ମୁଁ ଜିନ୍ ଏବଂ ମିସେଲିଲୋଙ୍କ ସ୍ଵର ଶୁଣିଲି । ମୁଁ ଚିତ୍ତ ଥିଲି: ପୂର୍ବରୁ ସେମାନେ ମୋତେ ମୋର ପିତାମାତାଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଡୋମୋଡୋସୋଲାକୁ ନେଇ ନଥିଲେ ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେମାନେ ଦେଖାଇଥିଲେ । ସେମାନେ ପ୍ରାୟ ଏକ ସପ୍ତାହ ରହିଲେ, ତା'ପରେ ଟିକେ ନିରାଶ ହୋଇଗଲେ କାରଣ ସେମାନେ ଆଶା କରିଥିଲେ ଯେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ସିସିଲିକୁ ଫେରିବି । ନଭେମ୍ବରରେ କଳା ରଙ୍ଗର ଏକ ଚିଠି ଆସିଲା । ମାଆ ଭୟଭୀତ ହେଲେ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେ ଏହାକୁ ଖୋଲିଲେ ତାଙ୍କ ହାତ ଥରି ଉଠୁଥିଲା । ମୁଁ ତାଙ୍କ କାନ୍ଦିବାର ଦେଖିଲି: zizi ଦାଦା ତୁରିଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଘୋଷଣା କଲେ । ସେମାନେ ନଭେମ୍ବର ୫ ରେ ବୋର୍ଡୋନାରୋ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ତାଙ୍କୁ ମୃତଦେହ ପାଇଥିଲେ । ତାଙ୍କୁ ୫୭ ବର୍ଷ ବୟସ ହୋଇଥିଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷ ଆଉ ଏକ ବଡ଼ ନିରାଶା ଦେଖାଦେଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ସ chance ଭାଗ୍ୟବଶିତ the ଅନୁସନ୍ଧାନ ଦ୍ଵାରା ଗଳାରେ ରୁମାଲରେ ଶ୍ଵାସରୁଦ୍ଧ ହୋଇ ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ହୋଇଥିଲା, ନିର୍ବାହ ସମୟରେ ମିଳିଥିଲା । 11,000 ଲାଇରର ପେନ୍ସନ୍ ଚୋରି କରିବା ପାଇଁ ଜଣେ ମହିଳା ତାଙ୍କ ଭାଇ, ପଡ଼ୋଶୀ ପଡ଼ୋଶୀମାନଙ୍କ ସହ ମିଶି ଏହି ଅପରାଧ କରିଥିଲେ । ପରେ ସେ 24 ବର୍ଷ କାରାଗାରରେ ଥିଲେ ଏବଂ ଜଟିଳତା ପାଇଁ ସେ 12 ବର୍ଷ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ ।

ମୁଁ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ରହିଲି । ଅଳ୍ପ ଟଙ୍କା ସହିତ ଆମେ 5 ଜଣଙ୍କ ସହିତ ପାଇ ପାରିଲୁ ନାହିଁ । ମିସ୍ ଟିଲଡେ ମୋତେ ଏକ ନକଲି ବରଖାସ୍ତ କରିବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ଵାରା ମୁଁ ଚାକିରୀ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇପାରିବି । ମୁଁ ପ୍ରାୟତଃ check କି work ଶିକ୍ଷା କାମ ଅଛି କି ନାହିଁ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲି, କିନ୍ତୁ ସାମାନ୍ୟ ଆଶା ନଥିଲା । ଏପ୍ରିଲ '53 ରେ ମୁଁ ଜାଣିଲି ଯେ ସେମାନେ ଏକ କାରଖାନାରେ କିଛି girls ଠିଆକୁ ନିଯୁକ୍ତି ଦେଇଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଏହା ଦରକାର ନଥିଲା, ସେମାନଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ପୂର୍ବରୁ ଚାକିରି ଥିଲା । ତେଣୁ ମୁଁ ବିରୋଧ କରିବାକୁ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟକୁ ଗଲି: ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ମୋତେ ଅଧିକ କାମ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ମେ ମାସରେ ମୁଁ ଶେଷରେ ଏକ କାରଖାନାରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନେ ବା electric ଦ୍ରୁତ ଚାର ପାଇଁ ଇଲାଷ୍ଟିକ୍ ବ୍ୟାଣ୍ଡ, ଜୋଡା ଲେସ୍, ରିବନ୍ ଏବଂ ଚ୍ୟୁପଲାର୍ ଉତ୍ପାଦନ କଲେ । ସାପ୍ତାହିକ ଶିଫ୍ଟ 6-13 ଏବଂ 13-21 ସହିତ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ । ବ୍ୟବଧାନରେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ମୋର ବେତନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ଏବଂ ମା'ଙ୍କୁ ଆରାମ ଦେବା ପାଇଁ ଫୁରିଅର୍ କୁ ଗଲି ।

ଅଗଷ୍ଟ ଆସିଲା । ଛୁଟିଦିନ ପାଇଁ, କମ୍ପାନୀରେ ଗ୍ରାଜିଆଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ବୃଦ୍ଧ ମା'ଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ସିସିଲି ଯିବାକୁ ପଡିଲା । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ମୋ daughter ଠିଆ କ୍ୟାଟରିନାଙ୍କ ସହିତ ଯିବାକୁ ସ୍ଥିର କଲି । ଆମେ ଗ୍ରେନ୍ ଯୋଗେ ମିଲାନ ଏବଂ ପରେ ରୋମ୍ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଯାତ୍ରା କଲୁ, ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ରାତିରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ । ସିସିଲିକୁ ଗ୍ରେନ୍ ପାଇଁ ଆମକୁ କିଛି ଘଣ୍ଟା ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡିଲା ।

ଷ୍ଟେସନରେ ଆମେ କିଛି ସାଥୀ ଗ୍ରାମବାସୀଙ୍କୁ ପାଇଲୁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନୋଭାରା, ସାଲଭାଟୋର ଫର୍ନାନ୍ଦିର ଜଣେ ବଧୂ ଅଭିନେତା ଏବଂ ଜଣେ ସା soldier ନିକ ଯାହାର ନାମ ମୋର ମନେ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀମତୀ ଗ୍ରାଜିଆ ଏକ ବେଞ୍ଚ ଉପରେ ବିଶ୍ରାମ ନେଉଥିବାବେଳେ କ୍ୟାଟରିନା ଏବଂ ମୋତେ ବୁଲିବାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ସେମାନେ ଆମକୁ ପିଆଜା ଏସେଡ୍ରାକୁ ମୋଟେରେଲୋ ଖାଇବା ପାଇଁ ନେଇଗଲେ । ମୋତେ ଲାଗିଲା ଯେ ମୁଁ ପୁନର୍ବାର ଜୀବନ୍ତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲି ।

ପୂର୍ବରୁ ଜନଗହଳି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଟ୍ରେନ୍ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ଶ୍ରୀମତୀ ଗ୍ରାଜିଆ ଦୁଇଟି ବ୍ୟାଗ ନେଇ ଯିବାକୁ ଶୀଘ୍ର ଯାଇଥିଲେ । ଟ୍ରେନ୍ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟକି ନଥିଲା ଏବଂ ସେ ଟ୍ରାକ ଉପରେ ସମତଳ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ । କ୍ୟାଟରିନା, ମୁଁ ଏବଂ ସମଗ୍ର ଜନତା ଅନନ୍ତ ପିତାଙ୍କ ନିକଟରେ କ୍ରମେ କଲୁ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଘା'ରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କିଛି ଚମକାର ଭାବରେ ଜୀବନ୍ତ । ତାଙ୍କୁ ଡାକ୍ତରଖାନା ନେବାକୁ ମନା କରାଯାଇଥିଲା । ଏକ ଘଣ୍ଟା ପରେ ଟ୍ରେନ୍ ଚାଲିଗଲା । ମଧ୍ୟାହ୍ନ ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ଟର୍ମିନାଲରେ ଉଠିଗଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ବସ୍ ନେଇ ନୋଭାରା ସିସିଲିଆକୁ ଯାଇଥିଲୁ, ଜିନ୍ ଏବଂ ମିଟେରିଲୋର ଅତିଥିମାନେ ।

ସେମାନେ ଆମକୁ ସମ୍ମାନର ଅତିଥି ଭାବରେ ସ୍ୱାଗତ କରିଥିଲେ । ସେଦିନ ଆମେ ତିନିଜଣ ବିଛଣାରେ ଥିଲୁ, କ୍ୟାଟରିନା ଏବଂ ମୁଁ ଏକ ink ିଙ୍କି ଶୋଇ ନଥିଲୁ । ଶ୍ରୀମତୀ ଗ୍ରାଜିଆ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲେ । ସେହିଦିନ ରାତିରେ ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଘଟଣା ଘଟିଥିଲା: କିଛି ଯୁବକ ଆମକୁ ଗିଟାର ଏବଂ ବାଇଲିନରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲେ, କିଛି ଅଙ୍କଲ ମାଇଟେରିଲୋ ବିରକ୍ତ ହୋଇ ସେମାନଙ୍କୁ ପଳାଇ ଯାଇଥିଲେ ।

କ୍ୟାଟରିନାଙ୍କ ମା ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ ସମୟ ଶଯ୍ୟାରେ ବିତାଇଥିଲେ । ସେ ବୃଦ୍ଧ ମା'ଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଦଶ ଦିନରେ ମାତ୍ର ଦୁଇଥର ବାହାରକୁ ଯାଇଥିଲେ । ଅପରାହ୍ନରେ ମୁଁ ମୋର ସହପାଠୀ ଏବଂ ଲାବୋରେଟୋରୀରୁ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲି । ଦିନେ ମୁଁ ଜଣେ ସ୍କୁଲ ସାଥୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିଲି ଯିଏ ମୋତେ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ । ସେ ହାତରେ ସାଇକେଲ ଧରିଥିଲେ ଏବଂ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ନେବାକୁ କହିଲି । ସେତେବେଳେ ନୋଭାରା ସାଇକେଲରେ girl ିଅକୁ କେବେ ଦେଖୁ ନଥିଲେ । ସେ ଜାଣିବା ମାତ୍ରେ ଜିନ୍ ମୋତେ ଗାଳି ଦେଲେ: "ତୁମେ ଏକ ପେଟା ହୋଇସାରିଛ, ମୁଁ ଏପରି ଜିନିଷ କଳ୍ପନା କରି ନ ଥା'ନ୍ତି ।"

ଡୋମୋଡୋସୋଲାକୁ ଫେରି ଶ୍ରୀମତୀ ଗ୍ରାଜିଆ ସୁସ୍ଥ ହେବାକୁ ସଂଘର୍ଷ କରୁଥିଲେ । ସେହି ପତନ ପରେ ଆର୍ଥୋସିସ୍ ଯନ୍ତ୍ରଣା ନେଇଗଲା । ଯେତେବେଳେ ସେ ତାଙ୍କ ପରିବାର ସହିତ କିଛି ପାର୍ଟୀକୁ ଯାଇଥିଲେ ସେତେବେଳେ ସେ କେବଳ ସାହସୀ ହୋଇଥିଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ମୋତେ ମଧ୍ୟ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରାଯାଇଥିଲା ।

ମୁଁ କାରଖାନା ଏବଂ ପୁରିଅର୍ ରେ କାମ କରିବାକୁ ଫେରିଗଲି, କିଛି ମୋର ନୂତନ ଅଭିଜ୍ଞତା ଦରକାର । ଦିନେ, ସାନ ଗର୍ଭାସିଓ ଏବଂ ପ୍ରୋଟାସିଓର ପ୍ୟାରିସ ପରିଦର୍ଶନ କରିବାବେଳେ ତନ୍

ଜିଉସେପେ ବେନେଟି ମୋଡେ କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବା ପାଇଁ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଥିଲେ । ମୁଁ ମୋର ସମସ୍ତ ଦୁ ows ଖ ଡାଙ୍କ ନିକଟରେ କହିଲି । ସେ ମୋଡେ ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଥିଲେ: “ରବିବାର ଅପରାହ୍ଣରେ ବାକ୍ୟକୁ ଆସ । ସେଠାରେ ଆପଣ କ୍ୟାଥୋଲିକ୍ ଆକ୍ସନ୍ ସାଇନୋରିନା ଜର୍ମାନର ସଭାପତିଙ୍କୁ ପାଇବେ, ଯିଏ ଆପଣଙ୍କୁ girls ିଅମାନଙ୍କ ସହିତ ପରିଚିତ କରାଇବେ ଏବଂ ଆପଣଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ଉପଦେଶ ଦେବେ । ମୁଁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନିଜକୁ ଆରାମରେ ପାଇଲି: ଟିକେ ଲଜ୍ଜା ସହିତ ମୁଁ ବନ୍ଧୁତା କରିବାକୁ ଲାଗିଲି । ମୁଁ କିପରି କହିବାକୁ ଜାଣି ନ ଥିଲି, କିନ୍ତୁ God's ଶୁଭଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟରେ ମୁଁ ପ୍ରଥମ ଅସୁବିଧାକୁ ଦୂର କଲି । ମୁଁ ସ୍ଵେଚ୍ଛାକୃତ ଭାବେ ଆସୋସିଏସନର ଖବରକାଗଜ ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଆର୍ମିଡା ବରେଲିଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କରେ: ତାଙ୍କ ଯୋଗୁଁ ମୋର ଜୀବନ ଉନ୍ନତି ହୋଇଥିଲା । ଯେତେବେଳେ କାରଖାନା ଶିଫ୍ଟ ଏହାକୁ ଅନୁମତି ଦେଲା, ମୁଁ ସକାଳ 7 ରେ ଯାଇଥିଲି, ଯେଉଁଠାରେ ମୁଁ ଡନ୍ ବେନେଟିଙ୍କୁ ଭେଟିଥିଲି, ଯାହାକୁ ମୁଁ ମୋର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରିଥିଲି । ରବିବାର ଦିନ ମୁଁ ଚର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ଭଲ ପ୍ରେସ୍ ସ୍ଠାଣ୍ଡରେ ଏକ ଘଣ୍ଟା ବିତାଇବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଲି । ପରେ ସେମାନେ ମୋଡେ ACLI ପରିଷଦରେ ଯୋଗଦେବାକୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲେ । ସେହି ସମସ୍ତ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ସହିତ ମୁଁ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସମ୍ପନ୍ନ ଅନୁଭବ କଲି ।

କାରଖାନାର ମୋର ସହକର୍ମୀମାନେ ମୋଡେ ବଡ଼ ବୋଲି ଭାବିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ନିଜକୁ ଅସହଜ ମନେ କରୁ ନଥିଲି, ପ୍ରକୃତରେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲି ଏବଂ ସିଫ୍ଟ ଆରମ୍ଭ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ପ୍ରକୋଷ୍ଠରେ ଅଶ୍ଳୀଳ ଭାଷାରେ କଥା ହେବାବେଳେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଡାକିଲି ।

ଏକାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟ - ଚାମଚ ଚେହେରା ।

ଗୋଟିଏ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ରବିବାରରେ ଜର୍ମାନ କ୍ୟାଥୋଲିକ୍ ଆକ୍ସନର ସଭାପତି ପର୍ବତକୁ ଯାତ୍ରା ଆୟୋଜନ କରିଥିଲେ । ଅଳ୍ପ ଟଙ୍କା ବାକି ରହି ଯୁଁ ଯାତ୍ରା ଖର୍ଚ୍ଚ ଦେବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେଲି । ଆମେ ବସ୍ ଯୋଗେ ଗୋଗଲିଓ, ତା'ପରେ କେବୁଲ୍ କାର୍ ଦ୍ଵାରା ଆଲପେ ଡେଭେରୋ ଏବଂ ପରେ ପାଦରେ କ୍ରମିଓଲୋ ଆଡକୁ ପହଞ୍ଚିଲୁ । ଯୁଁ ଫୁଲରେ ଆବୃତ ପର୍ବତଗୁଡ଼ିକର ସ beauty କର୍ମ୍ୟ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କଲି: ରୋଡୋଡେଣ୍ଡ୍ରନ୍, ବଟରକପ୍, ବଣୁଆ ଅର୍କିଡ୍ । ଭୋଜି କରିବାକୁ ବ୍ଲୁବେରି । ପଥର ଛାତ ଏବଂ କାଚ windows ରକା ଥିବା କ୍ୟାବିନଗୁଡ଼ିକ ଯାହାର ଝିଣ୍ଟୋ ଝିଲ୍ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ଲାଲ ଏବଂ ଗୋଲାପୀ ଜେରାନିୟମ୍ hung ୁଲୁଥିଲା । ଯୁଁ ଜର୍ମାନକୁ ପଚାରିଲି ରାସ୍ତା କେଉଁଠି ଶେଷ ହୋଇଛି । ଯେତେବେଳେ ଆମେ କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇଥାଉ ଆମେ ଏକ ପ୍ୟାକ୍ ହୋଇଥିବା ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ ପାଇଁ ଅଟକିଯିବା । ରାତି ପ୍ରାୟ 1 ଟା ବେଳେ ଆମେ ଏକ ପଥରରୁ ଉପତ୍ୟକା ଆଡକୁ ପ୍ରବାହିତ ସ୍ଵଚ୍ଛ ଜଳ ପିଇବା ପାଇଁ ଅଟକିଗଲୁ । ଖାଇବା, ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଏବଂ ଗୀତ ଗାଇବା ପରେ ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ଯାତ୍ରା କଲୁ । ଯୁଁ ଆନନ୍ଦରେ କମ୍ପୁଥିଲି: ଯୁଁ ଏତେ ସୁନ୍ଦର ଦିନ କେବେ ବି ବିତାଇ ନ ଥିଲି । ଘରେ ଯୁଁ ମା'ଙ୍କୁ ସବୁକିଛି କହିଲି ଏବଂ ଯୁଁ ତାଙ୍କ ହସ ଦେଖିଲି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଏବଂ ପରେ ଯୁଁ ନୋଭାରା ସିସିଲିଆର ଜଣେ ବନ୍ଧୁଙ୍କଠାରୁ ମେଲ୍ ପାଇଥିଲି: ସେ ତାଙ୍କୁ ଡୋମୋଡୋସୋଲାରେ ଚାକିରି ଖୋଜିବାକୁ କହିଥିଲେ ତେଣୁ ଆମେ ସାକ୍ଷାତ କରିପାରିବା । ଯୁଁ ବହୁତ ଦ୍ଵନ୍ଦ୍ଵରେ ଥିଲି କିନ୍ତୁ ଖୁସି ଯେ କେହି ମୋ ପ୍ରେମରେ ଥିଲେ । ଡୋମୋଡୋସୋଲାର ଜଣେ ବାଳକ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଯୁଁ ତାଙ୍କୁ ପସନ୍ଦ କରୁ ନଥିଲି: ସକାଳେ ସେ ଗ୍ରାପର ଏକ ଗୁଳି ପିଇଥିଲେ ଏବଂ ସବୁବେଳେ ନାଲି ଗାଲ ଥିଲେ ।

ସକାଳର ଧ୍ୟାନ ମୋତେ କନଭେଣ୍ଟ ପାଇଁ ପଥ ଦେଖାଇଲା, କିନ୍ତୁ ସେହି ସମୟରେ ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏବଂ ପରିବାର ଆରମ୍ଭ କରିବାର କଳ୍ପନାକୁ ପସନ୍ଦ କଲି । ମୁଁ ନିଜକୁ God ଶ୍ଵରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଦାୟିତ୍ଵ ଦେଲି । କିଛି ରବିବାର ଆମେ ପଡ଼ୋଶୀ ସହରଗୁଡ଼ିକର ବାକ୍ୟକୁ ଯାଇଥିଲୁ । ବସ୍ ଯାତ୍ରା ମୋତେ ବ୍ୟତୀତ କଲା, କିନ୍ତୁ ସାହସ କିଛି ଛୋଟ ଯତ୍ନଶୀଳକୁ ଦୂର କଲା ।

ମେ 1, 1954 ରେ, ACLI ଏବଂ ବକ୍ତୃତା ଏକ ଯାତ୍ରା ଆୟୋଜନ କରିଥିଲେ: ସକାଳେ ମ୍ୟାଡୋନା ଡି ଓରୋପର ଅଭୟାରଣ୍ୟକୁ ଚର୍ଚ୍ଚାଯାତ୍ରା ଏବଂ ଅପରାହ୍ନରେ ବିଏଲ୍‌ଠାରେ ମାନ୍ୟବର ପାଳକଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଏକ ରାଲି । ମୋର ପ୍ରଥମ ବନ୍ଧୁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପ୍ରେମିକା ପିଆରିନୋଙ୍କ ସହ ମୁଁ ପ୍ରଥମେ ସାଇନ୍ ଅପ୍ କଲି । ଯୁବକମାନଙ୍କ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ 2 ଟି ବସ୍ ଚାଲିଗଲା । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଲାଜୁଆ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ବାଳକ ଯାତ୍ରାକୁ ମୁଁ ପୂର୍ବରୁ ଦେଖୁଥିଲି । ଏହା ସେ ଥିଲା: ନିର୍ମାଣକାରୀ କମ୍ପାନୀର ଶ୍ରମିକ ଯେଉଁଠାରେ ମୁଁ ପୁଅରିୟର ଗ୍ରାହକଙ୍କୁ ଡାକିବାକୁ ଯାଇଥିଲି । ପିଆରିନୋ ତାଙ୍କୁ ମୋ ସହିତ ପରିଚିତ କରାଇଲେ: ସେ ତାଙ୍କର ଦ୍ଵାର୍ତ୍ତା ଦିନବେଳେ ସେ ମୋ ଉପରେ କେବେ ବି ନଜର ପକାଇଲେ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲି, ମୁଁ ମୋ ମା'ଙ୍କୁ ଏହା ବିଷୟରେ କହିଲି । ପରଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମ ମହଲରେ ଥିବା କୋଠରୀର ଛୋଟ ବାଲକୋନି ତଳେ ଦେଖୁଲି । "ମା, ମା, ଆସ ଏବଂ ଦେଖ: ବିଏଲ୍‌ରେ ମୁଁ ଯେଉଁ ପୁଅକୁ ଭେଟିଥିଲି" ଏବଂ ସେ ଅଧା ହସଖୁସିରେ: "ଏହା ସ୍ଵଷ୍ଟ ଯେ ସେ ତୁମ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଛନ୍ତି ।" ପରଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ପଡ଼ୋଶୀ ସହିତ ବାହାରକୁ ଯାଇ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ମୋ ସାମ୍ନାରେ ପାଇଲି । ସେ ଲଜ୍ଜାଜନକ ଭାବରେ ପଚାରିଲେ ସେ ଆମ ସହିତ ଆସି ପାରିବେ କି? ଟିକିଏ ଅନିଶ୍ଚିତତାରେ ମୁଁ ଗ୍ରହଣ କଲି । ଆମେ ଏହି ବିଷୟରେ ଚାଟିଂ କରି ବରଫ ଭାଙ୍ଗିଲୁ । ଥରେ କାରଖାନାରେ ଅପରାହ୍ନ sh ଟାରେ ସେ ମୋ ଘରକୁ ଯାଇଥିଲେ । ଦିନେ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ମା ସହିତ ପରିଚିତ କରାଇବାକୁ ନେଇଥିଲି, ଯିଏ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ଵାଗତ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଖାଲି ସମୟରେ ସେ ଭାଷଣରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ତା'ପରେ ପୁଅ ଏବଂ girls ିଅମାନେ ଅଲଗା ହୋଇଗଲେ, କେବଳ ସଭା ଶେଷରେ ସେମାନେ ସାକ୍ଷାତ କରିପାରନ୍ତି । ଆମେ ACLI ବ meetings ଠକରେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲୁ ।

ଯଦିଓ ମୋ ମା ସିସିଲିରୁ ଆସିଥିଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ପରସ୍ପରକୁ ଭଲ ପାଉଥିବା ଦୁଇ ପୁଅ ଏକୃଷ୍ଟିଆ ବାହାରକୁ ଯାଇପାରିନଥିଲେ, ସେ ଆମ ଉପରେ ବିଶ୍ଵାସ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଆମେ ଏକ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲୁ । ଜିଉସ୍ ମୋତେ କହିଥିଲେ ଯେ ସେ ମୋ ବାପାଙ୍କୁ ଭେଟିଛନ୍ତି: କିଛି ଟଙ୍କା ରୋଜଗାର କରିବା ପାଇଁ, କାରଣ ସେଠାରେ children ଟି ପିଲା ଥିଲେ ଏବଂ କେବଳ ବାପା କାମ

କରୁଥିଲେ, ଏକ ବାଳକ ଭାବରେ ସେ ତାଙ୍କ ଘରୁ କିଛି ପାହାଚ ବ୍ୟାରେକର ଫାଇନାନ୍ସ ପାଇଁ କିଛି ଛୁଟି କରିଥିଲେ । ବେଳେବେଳେ ସେ ମରାମତି ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ଜୋଡା ମୋ ବାପାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆଣିଆଁନ୍ତି । ମୁଁ ଆନନ୍ଦରେ ଶୁଣିଲି ।

ସେ ମୋତେ ଆଉ କିଛି କହିଥିଲେ: ଯେତେବେଳେ 16 ସେପ୍ଟେମ୍ବର 1950 ରେ ମୁଁ ରୋମ ଦେଇ ଡୋମୋଡୋସୋଲା ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ପ୍ରାୟତ met ଭେଟିଥିଲୁ । ଜିଉସ୍, ଯେହେତୁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଡାକେ, ପବିତ୍ର ବର୍ଷ ପାଇଁ ସାଇକେଲରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲା । ଏକ ଦୁ vent ସାହସିକ ଯାତ୍ରା: ସେ ଉପତ୍ୟକାର ଜଣେ ପୁରୋହିତଙ୍କ ସହିତ ଡୋମୋଡୋସୋଲା ଛାଡ଼ି ପାର୍ବତ୍ୟ ବୁଟରେ ଶୀଘ୍ର ପେଡାଲ୍ କଲେ । ତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ପ୍ରାୟ ଅସମ୍ଭବ ଥିଲା । ସେ କେବଳ ସାଲାଡ ପାଇବା ପାଇଁ କିଛି ପନିପରିବା ବଗିଚା ଦେଖି ଅଟକି ଗଲେ । ଯାତ୍ରା ଅଧା ବାଟରେ ଜିଉଜ୍ ଏକ୍ସିଆ ରହିଗଲେ । ବାଟରେ ସେ ବିକ୍ରି କରିବାକୁ ଜଙ୍ଗଲରେ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଥିବା ଏକ ପୁରୁଣା ସାଇକେଲ ସହିତ ଏକ ଗଳି ବିକ୍ରେତାଙ୍କୁ ପାଇଲେ । ରୋମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ପରସ୍ପର ସହିତ ରହିଲେ ।

ଅଗଷ୍ଟ ଆସିଲା । ଛୁଟିଦିନ ପାଇଁ କାରଖାନା ବନ୍ଦ ହେଉଥିଲା ଏବଂ ମୁଁ ମୋ ଭଉଣୀ ରୋଜାଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ସ୍ଥିର କଲି, ଯିଏ ମର୍ଗୋଜୋଜୋ ହ୍ରଦରେ ପାହାଡରେ ସୁସ୍ଥ ହେଉଥିଲେ । ମୁଁ ଘର ଚଳାଇଥିବା ନନ୍ନମାନଙ୍କୁ କିଛି ଦିନ ରହିବାକୁ କହିଲି । ମୁଁ ଏହି ଧାରଣାକୁ ଜିଉଜକୁ କହିଥିଲି । ଘରେ ଛୁଟିଦିନରେ ଅନ୍ୟ girls ିଅମାନେ ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ ନନ୍ ର ସୁନ୍ଦରୀ ଭଣଜା ଅଛନ୍ତି । 15 ତାରିଖ ସକାଳେ, ଅନୁମାନର ପର୍ବ, ସେ ଆମକୁ ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ପାଇଁ ମାସ ପରେ ତାଙ୍କ କୋଠରୀକୁ ଡାକିଲେ । ସେ ଆମ ଚେହେରାକୁ ବିଭିନ୍ନ କ୍ରିମ୍, ମାସ୍କାରା ଏବଂ ଲିପଷ୍ଟିକ୍ ଦ୍ଵାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଥିଲେ: ଆମେ ମହମ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ପରି ଦେଖାଯାଉଥିଲୁ । ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନରେ ନନ୍ ମାଉସୀ ତାଙ୍କ ଭଣଜାକୁ ଡାକିଲେ: ଆମକୁ ଏହିପରି ବ୍ୟବହାର କରିବାର କ was ଶସି ଅର୍ଥ ନଥିଲା ।

ଅପରାହ୍ନରେ, window ରକା ପାଖରୁ ହ୍ରଦକୁ ଦେଖି ମୁଁ ଦେଖିଲି ଜିଉସ୍ ବାହାରି ଆସୁଛି । ମୁଁ ସେହି ଚାମଚ ଚେହେରା ସହିତ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁ ନଥିଲି । କବାଟରେ ମୋତେ ଦେଖି ସେ ପ୍ରାୟ ମୋତେ ଚିହ୍ନି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ମୁଁ କ୍ଷମା ମାଗିଲି, ବୁ expla ାଇଲି ଯେ ଏହା ଏକ ପରୀକ୍ଷଣ ଥିଲା ଏବଂ ଅନ୍ୟ girls ିଅମାନେ ମଧ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଥିଲେ । ଅପରାହ୍ନରେ ଆମେ ଘରର ବଗିଚାରେ ଚାଲିଲୁ । ସନ୍ଧ୍ୟା ଆଡକୁ ସେ ମୋତେ ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇଲେ: ଡୋମୋଡୋସୋଲାରେ ଶୀଘ୍ର ଦେଖା ହେବ, କିନ୍ତୁ ତୁମର ଚେହେରା ପୂର୍ବ ପରି ପରିଷ୍କାର ଏବଂ ସତେଜ ।

ଅଧ୍ୟାୟ ଅଧ୍ୟାୟ - ଭିଏଲେଟ୍ |

ଦୁଇ ସପ୍ତାହ ଛୁଟି ସରିବା ପରେ, ମୁଁ ରାତି 1 ଟାରୁ ରାତି 9 ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସିଝ୍ରେ କାରଖାନାକୁ କାମ କରିବାକୁ ଫେରିଗଲି, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଜିଉଜ୍ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରୁଥିବା ମେସିନଗୁଡ଼ିକର ସ୍ଥିତିରେ ବସିନ୍ ଥିଲି କରୁଥିଲି, କିନ୍ତୁ ସେହି ସମୟରେ ମୁଁ କରି ନଥିଲି । ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ବହୁତ ଇଚ୍ଛା କର । ରାତି 9 ଟାରେ ସାଇରନ୍ ବାଜିଲା ଏବଂ ମୋର ହୃଦୟ ବୁଡ଼ି ଗତିରେ ମାରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଫୋଲ୍ଡରକୁ ଷ୍ଟାମ୍ପ କରି ଗେଟ୍ ବାହାରକୁ ଯିବାବେଳେ ମୁଁ ଅର୍ଦ୍ଧ ଅନ୍ଧକାରରେ ଏକ ସାଇକେଲ ଦେଖିଲି । ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ସେ ଥିଲା: ସେ ମୋ ଆଡ଼କୁ ଆସିଲା, ଲଜ୍ଜାଜନକ ଭାବରେ ମୋ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ କହିଲା: ମୁଁ ତୁମକୁ ଏତେ ସରଳ ପସନ୍ଦ କରେ । ସେ ମୋତେ ସାଇକେଲର ଟ୍ୟୁବରେ ବସି ମୋତେ ଘରକୁ ନେଇଗଲେ । ଆମେ ଏକ ସରଳ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଅଭିବାଦନ ବିନିମୟ କଲୁ । ପ୍ରାୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଏହା ଘଟୁଥିଲା । ରବିବାର ଅପରାହ୍ନରେ ଆମେ ନିକଟସ୍ଥ ଗ୍ରାମଗୁଡ଼ିକରେ କିଛି ବାଇକ୍ ଚଲାଲୁ । ଦିନେ ସେ ମୋତେ ମୋ ଘରକୁ ନେଇ ମୋ ବାପା ଏବଂ ମା, ଦୁଇ ଭଉଣୀ ଏବଂ ଭାଇଙ୍କ ସହିତ ପରିଚିତ କରାଇଲେ । ଧୀରେ ଧୀରେ ସେ ମୋତେ ମାମୁଁ ଏବଂ ସମ୍ପର୍କୀୟମାନଙ୍କ ସହିତ ବନ୍ଧୁ ଭାବରେ ପରିଚିତ କରାଇଲେ ।

ଯେତେବେଳେ ମୋ ମା ଆମକୁ ବାଲକୋନିରୁ ଦେଖିଲେ ସେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଆସିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେ ଯେତେବେଳେ ସେହି ବାଳକ ଉପରେ ଡର୍ କରିଥିଲେ, ମୁଁ ବହୁତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇ ନଥିଲି । ଡିସେମ୍ବର 8 ରେ, ଇମାକୁଏଲେଟ୍ ଧାରଣା ଦିନ, ମୋର ନାମ ଦିନ, କବାଟ ବାଜିଲା । ଏହା ପୁଷ୍ପଗୁଚ୍ଛକାରୀ, ଯିଏ ମୋତେ ଲାଲ୍ ରଙ୍ଗର ଏକ ପୁଷ୍ପଗୁଚ୍ଛ ଦେଇଥିଲେ । "ମା, ଜିଉସ୍ ମୋତେ ତାଙ୍କର ଶୁଭେଚ୍ଛା ପଠାଇଲେ!" ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ନୋଟ୍ ଖୋଲିଲି ସେତେବେଳେ କେତେ ନିରାଶା:

ଏହା ସେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର 14 ବର୍ଷର ବାଳକ ଯାହାକୁ ମୁଁ ସାକ୍ଷାତ କରିଥିଲି । ଏଥିରେ ଦସ୍ତଖତ ସହିତ "ମୁଁ ତୁମକୁ ଭଲ ପାଏ" କହିଲା । ବୋଧହୁଏ ସେ ଭାବିଲେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ବୟସ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟମାସ ଅବସରରେ ଜିଉଜ ଚକୋଲେଟରେ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ ଏକ ବଡ଼ ରଙ୍ଗୀନ ପାତ୍ର ଏବଂ ଗ୍ରିଟିଂ କାର୍ଡ ସହିତ ଦେଖାଇଲେ । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲି ଏବଂ ଆମେ ଏକାଠି ମଧ୍ୟରାତ୍ରି ମାସକୁ ଗଲୁ । ଘରକୁ ଫେରିବା ପରେ ସେ ମୋତେ କହିଥିଲେ: "ଆସନ୍ତାକାଲି ମୋର ପରିବାର ସହିତ ମୋର ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ସହ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମୁଁ ବନ୍ଧିଂ ତେ ରେ ଆପଣଙ୍କୁ ପୁଣି ଦେଖିବି" । 26 ତାରିଖ ସକାଳେ ମୁଁ ମୋ ମାଙ୍କୁ କହିଲି "ମୁଁ ଆଉ ସେହି ପୁଅ ସହିତ ବାହାରକୁ ଯାଏ ନାହିଁ, ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ପାତ୍ର ଫେରାଇ ଦେଉଛି, ମୁଁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଚାହେଁ ନାହିଁ" । ଏବଂ ସେ ଏକ କଠୋର ଚେହେରା ସହିତ: "ତୁମେ ପାଗଳ, ଯଦି ତୁମେ ପୂର୍ବରୁ ଚକୋଲେଟ ଖାଇ ନ ଥାଆନ୍ତା, ତେବେ ତୁମେ ଏହା କରିଥାନ୍ତେ ।"

ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦିନରେ ଜିଉସ୍ ମୋତେ କାମରୁ ଉଠାଇବା ପାଇଁ ସବୁଥର ପରି ଆସିଥିଲେ । ପାଦରେ କିମ୍ବା ସାଇକେଲର ଟ୍ୟୁବରେ ରାସ୍ତାର ପ୍ରସାରଣରେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ସହ ପ୍ରାୟ କଥା ହୋଇନଥିଲି । ନୂଆ ବର୍ଷ 1955 ରେ ମୁଁ ଜନସମାବେଶକୁ ଗଲି । ସେ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ଥିଲେ ଏବଂ ଶେଷରେ ସେ ମୋତେ ଘରକୁ ନେଇଗଲେ । କବାଟରେ ସେ ମୋତେ କହିଲେ: "ମୁଁ ଜାଣି ପାରିବି ତୁମେ ମୋତେ ଏପରି କଷ୍ଟ ଦେବା ପାଇଁ ତୁମର ମନରେ କଣ ଅଛି?", ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଖସିଗଲା । ସେହି ନଡ଼ା ଓଟର ପିଠି ଭାଙ୍ଗିଗଲା ଏବଂ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ହସିଲି । ସେ ମୋତେ ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ କହିଥିଲେ: "ଆଜି ଅପରାହ୍ଣରେ ମୁଁ କଲଭାରିଓ ମାଉଣ୍ଟରେ ଭେସର୍ ଯିବାକୁ ଯିବି । ଭେସର୍ ପରେ ACLI କ୍ଲବରେ ଏକ ଫିଲ୍ମ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ହେବ ।" ମୁଁ ଗ୍ରହଣ କଲି ଏବଂ ଆମେ ବିଦାୟ ନେଲୁ । ମୁଁ ଏହାକୁ ଘରେ ଜଣାଇଲି ଏବଂ ମୋ ମା ଖୁସିରେ କହିଲା: ତୁମେ ଆଉ ସେପରି ଭଲ ପୁଅ ପାଇବ ନାହିଁ ।

ଅପରାହ୍ଣ 2 ଟାରେ ଆମେ ଭାୟା କ୍ରୁସିସ୍ ର ଟାପେଲ ସହିତ ଖଟର ଟ୍ରାକ୍ ସହିତ କଲଭାରିଓ ଅଭିଯୁକ୍ତେ ଯାତ୍ରା କଲୁ । ଥରେ ଆମେ ଅଭୟାରଣ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ଆମେ ଭେସର୍ ଗାଇଥିଲୁ ଏବଂ ଆଶୀର୍ବାଦ ପରେ ଆମେ କ୍ଲବକୁ ଯାଇଥିଲୁ । ଫିଲ୍ମର ଟାଇଟଲ୍ ମୋର ମନେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିରକ୍ତିକର ଥିଲା, ତେଣୁ ମୁଁ କ୍ୟାଟେନା ସିନେମାକୁ ସହରକୁ ଫେରିବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଲି, ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ "ଭିଏଲେଟ୍" ନାମକ ଏକ ଭଲ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ଉପଭୋଗ କରିବାରେ ସଫଳ ହୋଇଥିଲୁ ।

ଏପ୍ରିଲ ମାସରେ, ଭିଜେଜୋ ଉପତ୍ୟକା ଏବଂ ସେଣ୍ଟୋଭାଲ୍ଲା ଗ୍ରେନ୍ ଯୋଗେ ଯାତ୍ରା କରି ଆମେ ତାଙ୍କ ପିତାମାତାଙ୍କ ସହ ଲୋକାର୍ନୋରେ ଥିବା ଫୁଲ ଫ୍ଲୋର୍ ଫେଷ୍ଟିଭାଲକୁ ଯାଇଥିଲୁ । ଆମେ ଜିଉଜଙ୍କ ଗତଫାଦରକୁ ଭେଟିଥିଲୁ, ଯିଏ ମୋତେ "ଗର୍ଲଫ୍ରେଣ୍ଡ" ଭାବରେ ପରିଚିତ କରିଥିଲେ । ସେ ନିଜ ପକେଟରେ ହାତ ରଖି ନିଜ ଖାଲେଟରୁ 10 ଟି ସ୍ୱିସ୍ ଫ୍ରାଙ୍କ ନେଇ ଜିଉଜକୁ ଦେଇ କହିଲା "ଭଲ କାମ, ତୁମେ କେବେ ବିବାହ କରିବ?" ଆମେ ପରସ୍ପରକୁ ଚାହିଁଥିଲୁ, ଆମେ ଏହା ବିଷୟରେ କେବେ କହି ନ ଥିଲୁ ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦିନରେ ଆମେ ବିବାହର ଧାରଣାକୁ ମନୋରଞ୍ଜନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲୁ । ଏପରିକି ଆମେ ଘରେ ଏହା ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିଥିଲୁ । ମା ଖୁସି ଥିଲେ କିନ୍ତୁ ସେହି ସମୟରେ ଅଳ୍ପ ଆର୍ଥିକ ସମ୍ଭାବନା ଥିଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ ଆମେ କିଛି ସିଟ୍ ଏବଂ କିଛି ଅନ୍ତ under ବସ୍ତ୍ର କିଣିଲୁ । ଆମର କ particular ଶସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆବଶ୍ୟକତା ନଥିଲା । ଆମେ ଏକ ଛୋଟ, ସାମାନ୍ୟ ଆପାର୍ଟମେଣ୍ଟ ଖୋଜିବାକୁ ଗଲୁ । ଆମେ ଏହାକୁ ପ୍ରାଚୀନ ମୋଟା ଜିଲ୍ଲାରେ ପାଇଲୁ ଏବଂ ତେଣୁ ବିବାହ ଦିନ ସ୍ଥିର କଲୁ: ସୋମବାର 19 ସେପ୍ଟେମ୍ବର । ମୁଁ ମୋ ମା ସହିତ ପାନଜାରାସା କପଡ଼ା ଦୋକାନକୁ ଯାଇ ବିବାହ ପୋଷାକ ପାଇଁ ଲେସ୍ କିଣିବାକୁ ଯାଇ ଏହାକୁ ଶ୍ରୀମତୀ ଚିଲ୍ଡେଙ୍କ ନିକଟକୁ ନେଇଥିଲି, ଯିଏ ମୋତେ ସର୍ବଦା ସ୍ନେହରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଥାନ୍ତା ।

ଟାଉନ ହଲରେ ମୋର ମା'ଙ୍କୁ ବିବାହ ବ୍ୟାନ୍ଧରେ ଦସ୍ତଖତ କରିବାକୁ ପଡୁଥିଲା କାରଣ ମୁଁ ତଥାପି ନାବାଳକ ଥିଲି । ଜିଉଜଙ୍କ ପିତାମାତା ମଧ୍ୟ ଖୁସି ଥିଲେ । ପ୍ୟାରିସରେ ମାନସିନୋର ପେଲାଣ୍ଡା ଆମକୁ ଉତ୍ସାହର ସୁନ୍ଦର ଶବ୍ଦ କହିଥିଲେ: "ଆମ ପାଇଁ ଜୀବନ ସଂରକ୍ଷଣ କରୁଥିବା ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ଦୁ ows ଖକୁ ସାମ୍ନା କରିବାକୁ ସର୍ବଦା ଅନେକ ବିଶ୍ୱାସ ସହିତ ନମ୍ର ରୁହ । ମୁଁ ତୁମକୁ ନାଲିରେ ଲାଲ୍ ରନର୍ ଖୋଜିବାକୁ ଦେବି" ।

ଆମକୁ ସମ୍ପର୍କୀୟ ଏବଂ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ତାଲିକା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ପଡିଲା, ଯାହାକୁ ପୂର୍ବପରି ଅନୁଗ୍ରହ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ । ବହୁତ କମ୍ ଅତିଥି । ଜିଉଜଙ୍କ ମା କହିଛନ୍ତି ପରିବାର ପ୍ରତି ଦୁଇଜଣ । ଧୀରେ ଧୀରେ ଆମେ 35 ଜଣଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ । ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ମନୋନୀତ କରାଯାଇଛି: ଜିଉସର ମାମୁଁ କାର୍ନୋଲୋ ଏବଂ ମୋ ପାଇଁ ଆମ ସଭାର ସ୍ଥପତି ପିଆରିନୋ । ବିବାହର ଏକ ସପ୍ତାହ ପୂର୍ବରୁ ତନ୍ ଜିଉସେପେ ବ୍ରାଥାକାଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱରେ ପୁରୁଷଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଆମ ପାଇଁ ଏକ ପାର୍ଶୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲା । ମାଷ୍ଟର ଫୁରିଗା କ୍ଲକବୋର୍ଡରେ ଅଭିବାଦନ ଚିତ୍ର ଆଙ୍କିଥିଲେ ଏବଂ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ତାଲିକା ସହିତ ଏକ ସ୍କୋଲ୍ ଡିଆରି କରିଥିଲେ । ପେଷ୍ଟି ଏବଂ ପାନୀୟରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଟେବୁଲ୍ ଥିଲା । ବାକ୍ୟରେ ସେପରି

କ party ଶସି ପାର୍ଶୀ ହୋଇ ନଥିଲା । ସାଧୁ ଗର୍ଭାସିଓ ଏବଂ ପ୍ରୋଟାସିଓଙ୍କ କଲେଜିୟଟ୍ ଚର୍ଚ୍ଚର ନବୀକରଣ କରାଯାଉଥିଲା ଏବଂ ପକ୍ଷାଘରଟି ଅଲିଆ ଏବଂ ପଥରରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ କିଛି ଇଚ୍ଛୁକ ମହିଳା ଜିଉସେପ୍ ଏବଂ କନ୍ସେଜାଙ୍କ ସମ୍ମାନାର୍ଥେ ଏହାକୁ ସଫା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ ।

ସେପ୍ଟେମ୍ବର 16 ରେ, ଜିଜୋ ଏବଂ ମିଚେରିଲୋ ପହଞ୍ଚିଲେ, ଚାଲିଗଲେ କାରଣ କନକେଟିନା ବିବାହ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ସେଠାରେ ନଥିବା ପିତାଙ୍କ ସ୍ଥାନ ନେଇ ତାଙ୍କୁ ଯଜ୍ଞକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ।

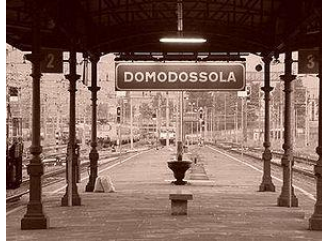
ଏହି ସମୟରେ, କିଛି ଛୋଟ ଉପହାର ଆସିଲା: ଏକ କଫି ହାଣ୍ଡି, ଏକ କଫି ଗ୍ରାଇଣ୍ଡର୍, ରୋଜୋଲିଓ ଗ୍ଲାସ୍, ସସ୍ ସେଟ୍ ଏବଂ କଟଲିରି ସମ୍ପର୍କୀୟ ଏବଂ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଯେଉଁମାନେ ପାଇରିନୋ ଏବଂ ତାଙ୍କ ମାମୁଁମାନଙ୍କଠାରୁ ଏକ ରୋଷେଇ ଘର ସେଟ୍ । ମହିଳା କ୍ୟାଥୋଲିକ୍ ଆକ୍ସନ୍ ଆମକୁ ପବିତ୍ର ପରିବାର ସହିତ ଏକ ଶଯ୍ୟାଶାଳୀ ଚିତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ, ସହକାରୀ ଡନ୍ ବେନେଡି ରୂପା ସାଜସଜ୍ଜା ସହିତ ଏକ ଚମକାର ସବୁଜ ଫୁଲ ପାତ୍ର ।

ପୂର୍ବ ରାତି ବହୁତ ଲମ୍ବା ଥିଲା । ମୁଁ ମୋ ମା ବିଷୟରେ ଭାବିଲି ଯିଏ ତିନି ଛୋଟ ପିଲା ସହିତ ଏବଂ ଅଳ୍ପ ସମ୍ବଳ ସହିତ ରହିଯାଇଥିଲା । ମୁଁ ତୁମକୁ କହିଲି, ତୁମର ସାମାନ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସ ଅଛି, ବାକ୍ୟ ବିଦ୍ୟାଳୟ ତୁମକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ନାହିଁ କି ଜୀବନରେ ସବୁବେଳେ ପ୍ରୋଭିଡେନ୍ସ ଅଛି? ସୋମବାର 19 ରେ ମୁଁ ସାତଟା ରେ ଉଠିଲି । ଶ୍ରୀମତୀ ଟିଲ୍ଡେ ଲେସ୍ ପୋଷାକରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ । ସେ ମୋତେ ପରିଧାନ କରି ମିଲାନରେ କିଣିଥିବା ପରଦାକୁ ଠିକ୍ କଲେ । ସକାଳ 9 ଟାରେ ଟ୍ୟାକ୍ସି ମୋତେ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ନେବାକୁ ଆସିଲା । ମୁଁ ବନ୍ଧୁରେ ପଡ଼ିଗଲି, ମୋତେ ଦେଖୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ସମୁଦ୍ର ପାଇଲି । ଜିଉସ୍ ପୂର୍ବରୁ ବେଦୀ ପାଖରେ କମଳା ଫୁଲର ପୁଷ୍ପଗୁଚ୍ଛ ସହିତ ତାଙ୍କ ଭଉଣୀ ରୋସାଙ୍କ ସହିତ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ କାରଣ ପ୍ରଥମ ସନ୍ତାନ ବିବାହ ପାଇଁ ମାତା ଅଲିଫିଆ ବହୁତ ଉତ୍ସାହିତ ହୋଇଥାନ୍ତେ । ଲାଲ୍ ରନର୍ସ ଉପରେ ଅଙ୍କଲ ମିଚେରିଲୋଙ୍କ ସହିତ ମୁଁ ତାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲି ।

ଜନତା ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ମାନସିନର୍ ପେଲାଣ୍ଡା ମଧ୍ୟ ଭାବପ୍ରବଣ ଥିଲେ । ମୋର ମନେ ଅଛି ଏକ ଉତ୍ସାହଜନକ, ରିଙ୍ଗର ଆଶୀର୍ବାଦ, ଆଜୀବନ ବିଶ୍ୱସ୍ତତାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଏବଂ ସମାରୋହ ଶେଷରେ ଦସ୍ତଖତ । ବାହାରକୁ ଯିବା ବାଟରେ ପିଆରିନୋଙ୍କ ମା, ଯିଏକି ସେହି ସମୟରେ ମୋର ମାଉସୀ ହୋଇଥିଲେ, କ୍ୟାଥୋଲିକ୍ ଆକ୍ସନ୍ ମହିଳାମାନଙ୍କ ବ୍ୟାଜ୍ ମୋ ଛାତିରେ ରଖିଥିଲେ ।

ତୁଲୋଦନ ଅଧ୍ୟାୟ - ଦୁତନ ଜୀବନ |

ଥରେ ଚର୍ଚ୍ଚରେ ଉତ୍ସବ ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ, କାଷ୍ଠେଲୀଜୋ ମାଧ୍ୟମରେ ଗ୍ରାଣ୍ଡାଜି ବାରରେ ସତେଜତା ଅନୁସରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଅତିଥିମାନଙ୍କ ସହିତ ଗୋଟିଏ ଚୁମ୍ବନ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ମଧ୍ୟରେ ଆମର କିଛି ପିଜା ଏବଂ ପେଷ୍ଟି ସହିତ ଏକ ଆପେରିଫ୍ ଥିଲା । ସୁଟକେସ୍ ଆଣିବାକୁ ମାମୁଙ୍କ ସହ ଯାଇଥିବା ଶାଶୁ ଓଲିଫିଆ ଏବଂ ଆର୍ମାଣ୍ଡୋଙ୍କୁ ଏକ ବିଶେଷ ଅଭିବାଦନ ଏବଂ ଚୁମ୍ବନ, ପରେ ହନିମୁନ୍ ପାଇଁ 12.15 ଗ୍ରେନ୍ ଧରି ଷ୍ଟେସନକୁ ବାହାରି ଡିଗଲେ ।

ମମି ଆଖୁରୁ କାନ୍ଦୁଥିଲା । ଆମେ କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ପ୍ରବେଶ କଲୁ । ଷ୍ଟେସନ ମାଷ୍ଟର ହିସ୍ ସହିତ ବିଦାୟ ଘୋଷଣା କରିଥିବାବେଳେ ଜିଉସ୍ ଏବଂ ମୁଁ ଆମର ଶେଷ ବିଦାୟ କହିବା ପାଇଁ the ରକା ବାହାରେ ଛିଟା ହୋଇଥିଲୁ । ଆମ ଜୀବନର ଦୁ venture ସାହସିକ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ।

ଥରେ ଆମେ ଫ୍ଲୋରେନ୍ସରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ଫୁରିଅର୍ ଶ୍ରୀମତୀ ତିଲଡେଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସୂଚିତ ହୋଟେଲ ଆଡକୁ ଗଲୁ । ବିଳାସପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରବେଶ ପଥରେ ଆମକୁ ସଙ୍ଗୀତ ଦ୍ଵାରା ସ୍ଵାଗତ କରାଯାଇଥିଲା, ତାପରେ ବଟଲର ଆମକୁ ତୃତୀୟ ମହଲା କୋଠରୀକୁ ନେଇଗଲେ । ଆମ ପାଇଁ ସବୁକିଛି ନୂଆ ଥିଲା, ଏପରିକି ଏକ ଡବଲ୍ ବେଡ୍ ରେ ଶୋଇବା ।

ପ୍ରଥମ ଦିନ ଆମେ ସହର ପରିଦର୍ଶନ କରିଥିଲୁ, ଦ୍ଵିତୀୟ ଦିନ ଆମେ ପିଆଜଲେ ମାଇଚେଲାଙ୍ଗେଲୋକୁ ଯାଇଥିଲୁ ଯେଉଁଠାରେ ଆପଣ ସମସ୍ତ ଫ୍ଲୋରେନ୍ସକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିପାରିବେ । ଆମେ କିଛି ଫଟୋଗ୍ରାଫ୍ ନେଇଥିଲୁ: ଜିଉଜ୍ କ୍ୟାମେରା ଏକ ରୋଲ୍ ଫିଲ୍ମ ସହିତ ଆଠଟି କଳା ଏବଂ ଧଳା ଫଟୋ ଉଠାଇପାରେ ।

ତୃତୀୟ ଦିନ ରୋମ ଅଭିଯୁକ୍ତେ ଯାତ୍ରା । ହୋଟେଲ ଅଧିକ ନମ୍ର ଥିଲା କାରଣ ବଳିଦାନ ସହିତ ସଞ୍ଚୟ ହୋଇଥିବା ଟଙ୍କା ଯଥେଷ୍ଟ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ପବିତ୍ର ବର୍ଷ ଏବଂ ଗ୍ରେଭି ount ରଣା ରେ ଜିଉସ୍ ଦେଖିଥିବା ଚାରିଟି ବେସିଲିକା ପରିଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଆମେ ଦୁଇ ଦିନ ଅଟକିଗଲୁ । ଆମେ ମଧ୍ୟ

ଏସେଡ୍ରା ount ରଣାକୁ ଫେରିଥିଲୁ, '53 ର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ରାତିରୁ ଯେତେବେଳେ ସାଇନୋରା ଗ୍ରାଜିଆ ଚେନ୍ ଡଳେ ପଢ଼ିଗଲା ।

ସିସିଲି ଯିବାର ସମୟ ଆସିଗଲା । ଏକ ଦୀର୍ଘ ଯାତ୍ରା ପରେ ଚେନ୍ କାଲାବ୍ରୀଆରେ ପହଞ୍ଚିଲା ଏବଂ ଶେଷରେ ଭିଲ୍ଲା ସାନ୍ ଜିଓଭାନିରୁ ସିସିଲି ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଲା । ଜିଉଜ୍ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ଉପଭୋଗ କରିଥିଲେ: ଚେନ୍ ଫେରି-ଡଙ୍ଗାରେ ଲୋଡ଼ ହୋଇ, ମେସିନା ବନ୍ଦରର ପ୍ରବେଶ ପଥରେ ମ୍ୟାଡୋନିନା ଉପରେ ।

ମାମୁଁ ଭାଇ ମାମୁଁ କାର୍ମେଲୋ, ତାଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଗେଟାନା ଏବଂ daughters ିଅ ରୋଜେଟା ଏବଂ ଆଣ୍ଡୋନିଏଟା ଷ୍ଟେସନରେ ଆମକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ ।

ସେମାନେ ଆମକୁ ଦୁଇ ରାଜକୁମାରଙ୍କ ପରି ସ୍ୱାଗତ କଲେ । ଆମେ ଦୁଇ ଦିନ ମେସିନା ପରିଦର୍ଶନ କରିଥିଲୁ: କ୍ୟାଥେଡ୍ରାଲ୍ ଘଣ୍ଟା ଯାହା ମୁଁ ପିଲାବେଳେ ଦେଖିଥିଲି, ମ୍ୟାଡୋନା ଡି ମୋଣ୍ଟାଲ୍ଲୋ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅତି ସୁନ୍ଦର ବର୍ଗ ।

ସେହି ଘରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଛୁଟି ଥିଲା: ରାତ୍ରୀ ଭୋଜନ ସମୟରେ ମାମୁଁ ଏବଂ ସମ୍ପର୍କୀୟମାନେ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଥିଲେ ଏବଂ ଟେବୁଲରେ ବସିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସେମାନେ କହିଥିଲେ: “ଚାଲ ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ ବୁଲିବା” । ଜିଉଜ୍ ଏବଂ ମୁଁ ଇସ୍ତଫା ଦେଇ ପେକ୍ ଅନୁଭବ କରି ବାହାରକୁ ଗଲି । ରାତି ପ୍ରାୟ 11 ଟା ବେଳେ ଆମେ ଘରକୁ ଫେରିଲୁ ଏବଂ ମାଉସୀ ରୋଷେଇ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଦିନେ ରାତିରେ ସେ ଶାବକମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ସେଲରେ ସସ୍ ରେ ରଖିଲେ, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟ ହେଉଛି ସ୍ନେହ, ଅଭ୍ୟାସ ନୁହେଁ ।

ତୃତୀୟ ଦିନରେ ସେମାନେ ଆମକୁ କିଛି ଲୁହରେ ଚେନ୍‌କୁ ନେଇଗଲେ । ନୋଭାରା ପହ to ିବା ପାଇଁ ଟ୍ୟାକ୍ସି ଡ୍ରାଇଭର ସହିତ ଅଙ୍କଲ ମିକେରିଲୋ ଟେମି ଭିଗ୍ଲୀଟୋର ଷ୍ଟେସନରେ ଥିଲେ । ଜିଉଜ୍, ମାଉସୀ ମାରିକିଆ ଏବଂ ମାଉସୀ ପେପିନା ଆମକୁ ଗାଁରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ । ପ୍ରକୃତରେ ଲାଗୁଥିଲା ଯେପରି ଡୋମୋଡୋସୋଲାର ରାଜକୁମାରମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି ।

ପରଦିନ ଆମେ ବାଦିଆଭେକିଆକୁ ଯାଇ ମୋର ପିତାମାତା ଜେଜେ କନସେଟା ଏବଂ ମୋ ବାପାଙ୍କ ମାମୁଁ, ଭଉଣୀ ଏବଂ ଭାଇମାନଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲୁ । ମୋ ଜେଜେମା'ଙ୍କ ତମାଖୁ ଦୋକାନ ସହିତ ଛୋଟ ଛକରେ, ହାମଲେଟର ଅନେକ ବାସିନ୍ଦା ଯେଉଁମାନେ ମୋତେ ପିଲାବେଳୁ ଜାଣିଥିଲେ ସେମାନେ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କୁ ଡାକିଲେ: “କନସେଟିନା ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି!”

ରୁମ୍ଭନ, ଆଲିଙ୍ଗନ, ନାଲି ଚେହେରା । ଏହା ମୋ ପାଇଁ ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ ପରି ଲାଗୁଥିଲା । ମୁଁ ଦେଶ ଛାଡ଼ିବାର ଠିକ୍ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ବିତିଗଲା ।

ଦୁଇ ଦିନ ପରେ ଆମକୁ ଚ୍ୟାନ୍ସି ଡ୍ରାଇଭର “କାଉଜି ଆଇ ଲୁପୁ” ସାଙ୍ଗରେ ଯାଇ ଡୋରମିନାକୁ ଗଲେ । ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ ସେ ଆମକୁ ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟକୁ ନେଇଗଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ଆମକୁ ଧଳା ଗ୍ଲୋଭ୍ ପରିବେଷଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଜିଉସ୍ ଏବଂ ମୁଁ ପରସ୍ପରକୁ ଚାହିଁ କହିଲୁ: "ଆମ ପାଖରେ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଅର୍ଥ ରହିବ କି?" ଡୋରମିନା ଏବଂ ପରେ କାଷ୍ଟେଲମୋଲା ବର୍ଷା ସମୟରେ, ସନ୍ଧ୍ୟା ଆଡ଼କୁ ଆମେ କ୍ଲାବ୍ କିକ୍ସ୍ ସକ୍ରିଷ୍ଟ ହୋଇ ନୋଭାରାକୁ ଫେରିଲୁ ।

ପରଦିନ ଡୋମୋଡୋସୋଲାକୁ ଫେରିବାର ସମୟ ଆସିଗଲା । ଏକ ନୂତନ ଜୀବନର ପ୍ରତିବନ୍ଧିତା ଆମକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା ।

ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଅଧ୍ୟାୟ - ଆମର ପ୍ରଥମ ବସା ।

ଯଦିଓ ମୁଁ '50 ଏବଂ '53 ରେ ଡୋମୋଡୋସୋଲା ଯାତ୍ରା କରିସାରିଛି, ସତେ ଯେପରି ମୁଁ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଚାଲିଗଲି: ମୁଁ ଏକ ଦମ୍ପତି ଭାବରେ ଏକ ନୂତନ ଜୀବନ ଆଡ଼କୁ ଯାଉଥିଲି ।

ଥରେ ଆମେ ଫେରି-ଡଙ୍ଗାରେ ଗ୍ରହଣରେ ଚି finished ି ସାରିବା ପରେ ଆମେ ବନ୍ଦରର ମ୍ୟାଡୋନିନା ଦେଖିବା ପାଇଁ ଟେରାସ୍ ଉପରକୁ ଗଲୁ ଏବଂ ସିସିଲି ଧୀରେ ଧୀରେ ଚାଲିଗଲେ ।

ଲୁହ ସହିତ ଆମେ କାଠ ବେଞ୍ଚ ଉପରେ ବସି ରଥକୁ ଫେରିଗଲୁ । ସେତେବେଳେ କି bun ଶସି ବନ୍ଧନ ନଥିଲା ।

ଯେତେବେଳେ ରାତି ଆସିଲା ଆମେ ଆମର ବେକକୁ ang ୁଲିବାକୁ ଲାଗିଲୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏବଂ ପରେ ଆମେ window ରକା ଦେଖିବା ପାଇଁ ଉଠିଲୁ । ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଷ୍ଟେସନଗୁଡ଼ିକରେ ଷ୍ଟେସନମାଷ୍ଟର ସହରର ନାମ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ଘୋଷଣା କଲେ । ନୟାପଲ୍ଲୀରେ ପିଜ୍ଜା ବିକ୍ରି କରୁଥିବା ରାସ୍ତାରେ "ଗୁଗଲିଓନି" ଥିଲା । ଚତୁରତାର ସହିତ ସେମାନେ ପ୍ରଥମେ ଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କଠାରୁ ଟଙ୍କା ପାଇଲେ, ତା'ପରେ ଗ୍ରହଣ ଚାଲିଗଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଟଙ୍କା ଏବଂ ପିଜ୍ଜା ଛାଡ଼ି ଦିଆଗଲା ।

ଧୀରେ ଧୀରେ ଆମେ ମିଲାନୋ ନିକଟରେ ହେଲୁ । ଡୋମୋଡୋସୋଲା ଗ୍ରହଣରେ ମୁଁ 5 ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଅନୁଭବ କରିଥିବା ଅନୁଭବକୁ ଅନୁଭବ କଲି: ମ୍ୟାଗିଗୋର ହ୍ରଦ, ଓସୋଲା ପର୍ବତ, ପଥର ଛାତ । ଏଥର ମୋ ସ୍ୱାମୀ ଜିଉଜଙ୍କ ସହିତ ଏକାଠି । ମଧ୍ୟାହ୍ନ ପ୍ରାୟ our ଟାରେ ଆମେ ଆମର ଗନ୍ତବ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ ।

ଜିଉସ୍ ଆର୍ମାଣ୍ଡୋଙ୍କ ମା ଏବଂ ବାପା ଆମକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ । ଏହା ଏକ ଉତ୍ସବ ଥିଲା: ଯଦି ସେମାନେ ଘଣ୍ଟି ବଜାଇଥାନ୍ତେ ।

ମାତା ଅଲିକ୍ସିଆଙ୍କ ସହ ଶୀଘ୍ର ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ ଏବଂ ତା'ପରେ ମୋଟା ଜିଲ୍ଲାର ଆମର ନୂତନ ନର୍ସରୀରେ ବିଶ୍ରାମ ନେବା । ପରଦିନ ମୁଁ କାରଖାନାରେ ମୋର କାର୍ଯ୍ୟ ପୁନଃ umed ଆରମ୍ଭ କଲି ଏବଂ ଜ୍ୟୁଜ୍ ନିର୍ମାଣ ସ୍ଥାନକୁ ଫେରିଗଲା ।

ମୋର ସମର୍ଥନ ଅଭାବରୁ ମୋର ଚିନ୍ତାଧାରା ମୋ ମା'ଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ମୋର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଡନ୍ ବେନେଡି ମୋତେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିଥିଲେ, ମୋତେ

ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଅନେକ ଲୋକ ତାଙ୍କୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ବେଳେବେଳେ ଜିଉସ୍ ଏବଂ ମୁଁ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ ପାଇଁ ଯାଇଥିଲୁ, ଏବଂ ସେ ଏହାକୁ ଉପଭୋଗ କରିଥିଲେ । ଏହି ସମୟରେ, ମୋର ଜଣେ ଭଉଣୀ ପରିବାରକୁ ନୂତନ ସହାୟତା ଯୋଗାଇଥିବା ଏକ ଚାକିରି ପାଇଲେ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ଆମେ ମମ୍, ମମ୍ ଅଲିଫିଆ ଏବଂ ବାପା ଆର୍ମାଣ୍ଡୋଙ୍କୁ ଘୋଷଣା କଲୁ ଯେ ସେମାନେ ଜୁଲାଇରେ ଜେଜେବାପା ହେବେ ।

ମୁଁ ଗର୍ଭଧାରଣରେ ଅସୁବିଧା ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଲାଗିଲି କିନ୍ତୁ କାମ ତାକିଲା । ତା'ପରେ ଶ୍ରମିକମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରି ସୁରକ୍ଷିତ ନଥିଲେ । ବାହ୍ୟ ନିର୍ମାଣ କ୍ଷ୍ମାନ ଅପେକ୍ଷା ଜିଉଜ୍ ଏକ ଉତ୍ତମ ଚାକିରି ଖୋଜିବାରେ ସଫଳ ହେଲା: ଏକ ଛୋଟ କାରଖାନା କାଠ ଜିନିଷ ତିଆରି କରେ ଯେପରିକି ବ୍ୟାରେଲ୍ ପ୍ଲଗ୍, ପଶମ ସ୍କିନ୍ ଖୋଲିବା ପାଇଁ ଉପକରଣ ଏବଂ “ପାଉଁଜୀ” (କାଠ ସ୍ପିନ୍ ଟପ୍) । ପଞ୍ଚମ ମାସରେ ଆମେ ଭବିଷ୍ୟତର ନବଜାତ ଶିଶୁ ପାଇଁ ପ୍ରାମ ଖୋଜୁଥିବା ଦୋକାନ ପରିଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲୁ । ମୋଟେଇ ସବୁବେଳେ ପ୍ରବେଶ ଦ୍ୱାରଠାରୁ ବଡ଼ ଥିଲା ଏବଂ ଆମକୁ ଘର ଚଳାଇବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ପଡ଼ିଲା ।

ସେତେବେଳେ କି agencies ଶସି ଏଜେନ୍ସି ନଥିଲା, ତୁମେ ଯାଇ ଏଠାକୁ ପଚାରିଲ । ପ୍ରୋଭିଡେନ୍ସ ଆମକୁ ସ୍ୱାପାକିନୋ ମାଧ୍ୟମରେ ଘରର ଦ୍ୱିତୀୟ ମହଲାରେ ଏକ ଆପାର୍ଟମେଣ୍ଟ ଖୋଜି ବାହାର କଲା, ଫୁପରିୟର କର୍ମଶାଳା ନିକଟରେ ।

ଅଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ଏହି ପଦକ୍ଷେପକୁ ସଂଗଠିତ କଲୁ । ଆମେ ଆଉ ସହରର କେନ୍ଦ୍ରରେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ବହୁତ ଦୂରରେ ନୁହେଁ, ମୋ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରର ନିକଟତର ।

ମାସିକ ଭଡା ୫,୦୦୦ ଲାଇର ଥିଲା, ଆମର ଅଳ୍ପ ମଜୁରୀ ପାଇଁ ବହୁତ, କିନ୍ତୁ ଆପାର୍ଟମେଣ୍ଟ ସ୍ୱାଗତଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ଉତ୍କଳ ଥିଲା । ପ୍ରାଙ୍ଗଣରେ ଆମର ଦୁଇ ବର୍ଗ ମିଟର ଜମି ମଧ୍ୟ ରହିପାରେ ଯେଉଁଠାରେ ମୁଁ ସୁଗନ୍ଧିତ bs ଷଧୀୟ ଫୁଲ ଏବଂ ଫୁଲ ବ grow ାଇ ପାରିବି, ମୋର ଉତ୍ସାହ ।

ଥରେ ଆମେ ଚାକି ପାଇବା ପରେ ଆମେ କୋଠରୀଗୁଡ଼ିକୁ ସଫା କଲୁ ଏବଂ ରୋଷେଇ ଘରେ ଭାଲାନୁ ଏବଂ ଲେସ୍ ପରଦା ସହିତ ସୁନ୍ଦର ପରଦା ସହିତ windows ରକା ପରିଧାନ କଲୁ । ଥରେ ଏହି ପଦକ୍ଷେପ ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ଜୀବନ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଚାଲିଲା । ମୋ ପେଟ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଆଖୁଦୃଶିଆ ହୋଇଗଲା । ଦିନେ ଜଣେ ସହକର୍ମୀ ମୋତେ ପଚାରିଲେ ମୁଁ କେବେ ମାତୃତ୍ୱ ଛୁଟି

ପାଇଁ ଘରେ ରହିବି ଏବଂ ସ୍ତ୍ରୀ ରୋଗ ବିଶେଷଜ୍ଞଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଲି । ତେଣୁ ମୁଁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ଏହି ନିୟୁକ୍ତି କଲି । ବହୁତ ସମୟ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବାରୁ ଡାକ୍ତର ମୋତେ ଗାଳି ଦେଇଥିଲେ: "ଆପଣ କ୍ଷୟ ମାସ ପରେ କାମ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ଆପଣ ସପ୍ତମ ମାସରେ ଅଛନ୍ତି: ଆପଣ ଏକ ରିସ୍କ ନେଇଛନ୍ତି ।" ପରଦିନ ମୁଁ ଡକ୍ଟରମାନଙ୍କୁ ଅଫିସରେ ପହଂଚାଇଲି ଏବଂ କର୍ମଚାରୀ ମଧ୍ୟ କହିଥିଲେ ଯେ ମୁଁ ଅଜ୍ଞ ।

ଏହି ସମୟରେ ମୁଁ ମୋ ମା ମୋତେ ଯୋଗାଇ ଦେଇଥିବା ପୁରୁଣା ସିଟରୁ ନିର୍ମୂଳ ସ୍ୱାତେର, ସାର୍ଟ, ଜୋଡା ଏବଂ ଡାଏପର ବାନ୍ଧି ଲେଟେଟ୍ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲି ।

ଆମେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାମ କିଣିବାକୁ ଯାଇଥିଲୁ, ଯାହା ମୁଁ ମୋ ଦ୍ୱାରା ନିରପେକ୍ଷ ରଙ୍ଗରେ ସଜାଯାଇଥିବା ସିଟ୍ ସହିତ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲି, ଏହା ପୁଅ କିମ୍ବା girl ିଅ କି ଦୁହେଁ ଜାଣି ନଥିଲି । ଶେଷରେ, ଢୁଲାଇ 2 ଚାରିଖ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୋର ପାଣି ଭାଙ୍ଗିଗଲା ଏବଂ ଆମର ସୁଟକେସ୍ ପ୍ୟାକ୍ ହୋଇ ଆମେ ପାଦରେ ଡାକ୍ତରଖାନାକୁ ଯାତ୍ରା କଲୁ । ମୋତେ ପରୀକ୍ଷା କରିଥିବା ସ୍ତ୍ରୀ ରୋଗ ବିଶେଷଜ୍ଞ ଜିଉଜିଙ୍କୁ କହିଥିଲେ ଯେ ସେ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବେ । ଶ୍ରମ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ପ୍ରାୟ 20 ଘଣ୍ଟା ଲାଗିଲା । ପରଦିନ ସେ ପ୍ରସବ କ୍ଷମରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବାବେଳେ ସେ ପ୍ରସୂତି ଡାକ୍ତରଖାନାକୁ ଫେରିଥିଲେ ।

ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ ଏକ ବାଳକ ଜନ୍ମ ହେଲା ଏବଂ ନର୍ସ ଶିଶୁର ପିତାଙ୍କୁ କହିବାକୁ ଗଲେ, ଯିଏ ପ୍ରାୟ ଭାବପ୍ରବଣ ହୋଇ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ । ଏକ ଘଣ୍ଟା ପରେ ସେ ଆମର ପ୍ରଥମ ସନ୍ତାନକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେଲେ, ଯାହାର ନାମ ତାଙ୍କ ଦାଦା ପରି । କିଛି ଘଣ୍ଟା ପରେ ଜେଜେବାପା, ମାମୁଁ ଏବଂ ସମ୍ପର୍କୀୟ ଭାଇମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସୂଚନା ଦିଆଗଲା । ଲାଗୁଥିଲା ଯେ ସେ ସମଗ୍ର ଦୁନିଆର ପ୍ରଥମ ଶିଶୁ ।

ପନ୍ଦର ଅଧ୍ୟାୟ - ଆମେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଉଛୁ ...

ପ୍ରସୂତି ଖର୍ଚ୍ଚର ନର୍ସମାନେ ଜନ୍ମ ହେବାର କିଛି ଘଣ୍ଟା ପରେ ମାଂସ ଏବଂ ରକ୍ତର ଏହି ଜୀବକୁ ମୋ ବିଛଣାରେ ଆଣିଥିଲେ । ସେମାନେ ଏହାକୁ ମୋ ସ୍ତନରେ ରଖିଲେ । ପିଲାଦିନେ ଜିନ୍ ତିଆରି କରିଥିବା ରାଗ ତଳ ବ୍ୟତୀତ ।

ସେତେବେଳେ ହସ୍ପିଟାଲରେ ରହିବା ଏକ ସପ୍ତାହ ଥିଲା । ଘରକୁ ଫେରିବା ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ପୁରୋହିତଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ "ଶୁଦ୍ଧତା" ପାଇଁ ହସ୍ପିଟାଲ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ଯାଇଥିଲୁ ।

ଖର୍ଚ୍ଚରେ ସବୁକିଛି ଘରକୁ ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ମୋ ମୁଣ୍ଡ ବୁଲାଇବାକୁ ଲାଗିଲା । ଧାତ୍ରୀ ମୋର କ୍ଷୁଦ୍ର ପରୀକ୍ଷା କଲା: 39. ମୋର ତଳ ଏବଂ ମୋତେ ଆଉ ଦୁଇ ଦିନ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଶେଷରେ ଗୁରୁବାର ଦିନ ଧାତ୍ରୀ, ପ୍ରାୟ ସୁସ୍ଥ ହୋଇ ଆମେ ଘରକୁ ଫେରିଲୁ । ରବିବାର 15 ରେ ଆର୍ମାଣ୍ଡୋଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପିତା ଜିଉସେପେ, ତାଙ୍କ ବନ୍ଧୁ ମାରିୟୁସିଆ ଗଡମାତା ଏବଂ ବାପାମାଆ ବାସିଲିଓଙ୍କ ସହିତ ବାପୁସ୍ତଳ ଫର୍ଣ୍ଣକୁ ନୁତନ ହିଲ ଚେୟାରରେ ନିଆଯାଇଥିଲା । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଯୋଗଦେବାର ମୋର ଆନନ୍ଦ ନଥିଲା କାରଣ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସର ପ୍ରାଚୀନମାନେ ଆମକୁ ଘରେ ରହିବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଥିଲେ । ଏକ ଛୋଟ ସତେଜ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ମୁଁ ନିଜକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କଲି ।

ତିନିଜଣଙ୍କ ପରି ଜୀବନ ଅଲଗା ଥିଲା କିନ୍ତୁ ମୁଁ ବହୁତ ଭଲ କରିଥିଲି । ମୋର ବହୁତ କ୍ଷୀର ଥିଲା, ଶିଶୁଟି ବ was ଥିଲା ଏବଂ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତି ସପ୍ତାହରେ ଚେକ୍ ଅପ୍ ପାଇଁ ନର୍ସରୀ କେନ୍ଦ୍ରକୁ ନେଇଥିଲି ।

ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତା, ଦୁଇ ମାସ ଶେଷରେ ମୁଁ କାରଖାନାରେ କାମ କରିବାକୁ ଫେରିଗଲି । ସେତେବେଳେ କି ନୁରସ ଶିସି ନର୍ସରୀ ନଥିଲା । ଜେଜେମାମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସପ୍ତାହ ତାଙ୍କ ଯତ୍ନ ନେବାକୁ ରାଜି ହୋଇଥିଲେ ।

ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଛଅ ଘଣ୍ଟା ଶିଫ୍ଟ କାମ କଲି, ଜିଉସ୍ କାମକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କୁ ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ୍ କରି ଗନ୍ତବ୍ୟ ସ୍ଥଳକୁ ନେଇଯିବେ । ଚେତାଶୂନ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରେ ଏହି ପିଲାଟି ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗୁଥିଲା ଏବଂ ମୁଁ ତାଙ୍କ ସହିତ ଏକାଠି କାନ୍ଦୁଥିଲି ।

ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତ । ମୁଁ କାମ ଛାଡ଼ି ପାରିଲି ନାହିଁ । ଧୀରେ ଧୀରେ, ବିଶ୍ଵ faith ାସ ସହିତ, ଆମେ ତିନିଜଣ ଭାବରେ ଯାତ୍ରା ଜାରି ରଖୁଲୁ: ପ୍ରଥମ ଭୋଜନ, ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପଗୁଡ଼ିକ ଚମକାର ଜିନିଷ । ବାଳାଶ୍ରମର ପ୍ରଥମ ଦିନରେ ଜିଉସ୍ ଶେଷରେ ଏକ ଭଲ ବେତନ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ଚାକିରି ପାଇଲା । ଦୁଇ ବର୍ଷ ଧରି ସେ ପ୍ରାଥମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଜେନିଟର ଥିଲେ, ତା'ପରେ ତାଙ୍କୁ ପ municipal ରପାଳିକାକୁ ଡକାଯାଇଥିଲା ।

ଏହା ମୋର ଚାକିରି ଛାଡ଼ି କାରଖାନାରେ ଛାଡ଼ି ଏକ ଛୋଟ ଭଲ ଦେବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କଲାବେଳେ ନିଜକୁ ପିଲାଙ୍କ ନିକଟରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବାର ଏକ ସୁଯୋଗ ସୃଷ୍ଟି କଲା । ଅଗଷ୍ଟ 17, 1962 ରେ, ଆମର ଦ୍ଵିତୀୟ ସନ୍ତାନର ଜନ୍ମ ହାରା ଆମେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଥିଲୁ । ଲୁକିଆନୋ ଆର୍ମାଣ୍ଡୋ ବିପରୀତ, ସୁନେଲି କେଶ ସହିତ ହାଲକା ଚମଡ଼ା ଥିଲା । ଏକ କାହାଣୀ । ରବିବାର 26 ତାରିଖ ଦିନ ସେ ତାଙ୍କ ପିତା ଜିଉଜ, ତାଙ୍କ ଗଡ଼ମାତା ଦ୍ଵାଇଁ ମାରିଆସିଆ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଗଡ଼ମାତାର ଆଣ୍ଟୋନିୟୋ, ଜିଉସଙ୍କ ଭାଇ ସହିତ ବାପୁଜିତ ହୋଇଥିଲେ । ଏଥର ମଧ୍ୟ ମୋତେ ଘରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଥରେ ମୋର ମାତୃତ୍ଵ ଛୁଟି ସରିବା ପରେ ମୁଁ ମୋର ଦୁଇ ସୁନ୍ଦର ପିଲାଙ୍କ ପାଇଁ ନିଜକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବା ପାଇଁ ଚାକିରି ଛାଡ଼ିଥିଲି ।

ଅକ୍ଟୋବର 1, 1962 ରେ, ଆର୍ମାଣ୍ଡୋ ତାଙ୍କ ନୀଳ ଆପ୍ରୋନ୍ ଏବଂ କାନ୍ଧରେ ସ୍କୁଲ ବ୍ୟାଗ୍ ନେଇ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ଶିକ୍ଷକ ଲିଓପର୍ଡ଼ିଙ୍କୁ ଆମେ ଅଳ୍ପ ଲୁହ ଦେଇ ଏହାକୁ ଦାୟିତ୍ଵ ଦେଲୁ ।

ସେହି ଅବଧୂରେ, ଡୋମୋଡୋସୋଲାର ମେୟର ଜିୟୁଜଙ୍କୁ ଡକାଇ ତାଙ୍କୁ ନଗର କୋଠାର ଦ୍ଵିତୀୟ ମହଲାରେ ରହିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଇଥିଲେ, ଯାହା ମ୍ୟୁନିସିପାଲିଟି ମେସେଞ୍ଜର ଅବସର ନେବାବେଳେ ଖାଲି ରହିଥିଲା । କିଛି ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ଏହି ପଦକ୍ଷେପକୁ ସଂଗଠିତ କଲୁ । କେନ୍ଦ୍ରରେ ଆମର ସମସ୍ତ ସୁବିଧା ଥିଲା । ସନ୍ଧ୍ୟାରେ, ବଡ଼ ହାର ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ପରେ, ଆମେ ସହରର ଶାସକ ଥିଲୁ । ମେୟରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟର ବାଲକୋନିରୁ ଆମେ ପ୍ରଦର୍ଶନକୁ ଆରାମରେ ଦେଖିପାରୁ । ଆମର ଓଷ୍ଟୋରୁ ଆମେ ଏକ ଶତାବ୍ଦୀ ପୁରୁଣା ପରମ୍ପରା ସହିତ ବଜାରର କିଛି ଅଂଶ ଦେଖିପାରୁ ।

ଏହି ସମୟରେ ଲୁସିଆନୋ ତାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇଥିଲେ: ସେ ପ municipal ରପାଳିକା କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ମାସ୍କଟ୍ ହୋଇଥିଲେ ।

ଜିଉଜଙ୍କ ବେତନ ସମ୍ମିଳନ କରାଯାଇଥିବାକୁ ମୁଁ ଏକ ଚାକିରି ଉଦ୍ଭାବନ କରାଯାଇଥିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲି । ମୁଁ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ପାଇଁ windows ରକା, ଶଯ୍ୟା ଏବଂ ଡକିଆ ପିନ୍ଧିବା ଆରମ୍ଭ କଲି । ଶବ୍ଦ ବିସ୍ତାର ହେଲା ଏବଂ ତେଣୁ ମୁଁ "ପରଦା ଲେଡି" ହୋଇଗଲି । ତାଙ୍କ ଖାଲି ସମୟରେ, ଜିଉସ୍ ରେଖାଗୁଡ଼ିକର ସମାବେଶ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ଶିଖିଲେ ଏବଂ, ଭଗବାନଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ, ଆମେ ଏକ ଆରାମଦାୟକ ଜୀବନକୁ ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଲୁ ।

ଅକ୍ଟୋବର 1, 1968 ରେ, ଲୁକିଆନୋ ମଧ୍ୟ ଶିକ୍ଷକ ଲୁଇସା ସେରିଙ୍କ ସହିତ ସ୍କୁଲ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ।

ସମୟ ଶୀଘ୍ର ଗଲା । ଗ୍ରୀଷ୍ମ we ତୁରେ ଆମେ କ୍ୟାମ୍ପିଂ ଟେଣ୍ଟ ସହିତ ଇଟାଲୀର ଚାରିପାଖରେ ଛୁଟିରେ ଯାଇଥିଲୁ । ବେଳେବେଳେ ସିସିଲି ପର୍ଯ୍ୟଟ, ମୋ ଗାଁ ପର୍ଯ୍ୟଟ ।

ଜୁଲାଇ '73 ରେ ଆମେ ଭାଲ୍ ଡି'ଆଷ୍ଟା ରେ କ୍ୟାମ୍ପି କରୁଥିଲୁ ଏବଂ ମୋର ଗର୍ଭଧାରଣର ପ୍ରଥମ ଲକ୍ଷଣ ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଫେବୃଆରୀ 16, 1974 ରେ, ଛୋଟ ଭଉଣୀ ତାନିଏଲା ପ୍ରାୟ ଅଠ ବର୍ଷ ବୟସର ଆର୍ମାଣ୍ଡୋ ଏବଂ ବାର ବର୍ଷ ବୟସରେ ଲୁକିଆନୋ ପାଇଁ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ । ଏହା କାର୍ନିଭାଲ୍ ଅବଧି ଥିଲା ଏବଂ ଚାଉନ୍ ହଲ୍ ଦ୍ଵାରରେ ଥିବା ଗୋଲାପୀ ରିବନକୁ ଦେଖୁଥିବା ଲୋକମାନେ ଏହା ଏକ ପରିହାସ ବୋଲି ଭାବିଲେ । ପ୍ୟାରୀ ପୁରୋହିତ ଆମକୁ ଇଷ୍ଟର ରାତିରେ ବାପ୍ଟିସ୍ମ ପାଳନ କରିବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଥିଲେ, ଆମର ବନ୍ଧୁ ଜିଆନାଙ୍କୁ ମାତା ତଥା ଆମ ଶାଶୁ ବେନିଟୋଙ୍କୁ ଗଡ଼ଫାଦର ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ।

ଅନ୍ଧବିଶ୍ଵାସ ବ୍ୟତୀତ, ଏଥର ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏପ୍ରିଲ 13 ତାରିଖ ରାତିରେ ଇଭେଣ୍ଟରେ ଭାଗ ନେଇଥିଲି । ପରଦିନ ବାକ୍ୟରେ ରିସେପ୍ସନରେ ଶହେ ଅତିଥି ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ ।

ତାନିଏଲା ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ହୋଇଗଲେ ଏବଂ ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବୃଦ୍ଧ ହୋଇଗଲୁ । ଆମର ତିନି ପିଲା ଆମକୁ 7 ନାତି ଦେଇଛନ୍ତି: ଷ୍ଟେଫାନୋ, ଭର୍ଜିନିଆ, ଗ୍ରେଟା, ଲୋରେଜୋ, ରେବେକା, ଲେଟିଜିଆ ଏବଂ ମ୍ୟାଟେଓ ।

କାହାଣୀ ସମାପ୍ତ ହେଉଛି । ସେପ୍ଟେମ୍ବର 19, 2015 ରେ ଜିଉସ୍ ଏବଂ ମୁଁ ଏକତ୍ର 60 ବର୍ଷ ପାଳନ କରିଥିଲୁ ।

ଆମେ ଭଗବାନ, ଆମ ଲେଡି ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ଆମକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଉଛୁ ।

ଲା ମାଜା କନସେଟା ମ୍ୟାଗଲିଓ, 18 ଏପ୍ରିଲ 1936 ରେ ନୋଭାରା ଓ ସିସିଲିଆରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ।

ସୂଚକାଙ୍କ

1. ପିତାଙ୍କ ଘର
2. ଏହି ଦୁନିଆରୁ
3. ବାଲିରେ ଖେଳ
4. ତେଲ, କୋବି ଏବଂ ମନ୍ଦ ଆଖି ।
5. ପେଟା
6. ଭୋସିଆ ମୋତେ କ୍ଷମା କରନ୍ତୁ (ତାରାଗୁଡ଼ିକର ଆଲୋକ)
7. ଏମିଲିଆ
8. ଗିଳାର ଉଡ଼ାଣ ।
9. ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର
10. ସୁନ୍ଦର ଛୁଆ ।
11. ଚାମଚ ଚେହେରା ।
12. ବାଇଗଣୀ
13. ନୂତନ ଜୀବନ ।
14. ଆମର ପ୍ରଥମ ବସା ।
15. ଆମେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଉଛୁ ...

